

ΠΑΙΝΟΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΑΝΘΕΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Η ΚΟΠΤΙΚΗ

Η ΜΟΔΑ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΜΕΓΑΣ ΟΙΚΟΣ ΜΟΔΑΣ

LA FEMME CHIC

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑΤΙΝΑΙ ΓΙΝΕΤΕ ΜΟΔΙ-
ΣΤΕΣ ΟΝΟΜΑΣΤΕΣ ΚΑΙ
ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕ-
ΛΑΤΕΙΑΝ ΣΑΣ

ΣΠΕΥΣΑΤΕ

ΝΑ ΔΙΔΑΧΘΕΤΕ ΤΟ ΤΕ-
ΛΙΟΤΕΡΟΝ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ
ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΔΙΔΑ-
ΣΚΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ
ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΟΙΚΟΙΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΤΕ-
ΛΕΙΑΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ.ΑΠΟΚΛΙΝΟΝΤΑΙ ΕΛΑΤ-
ΤΩΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑ ΖΑΠΩ-
ΝΕ ΚΑΙ ΡΕΓΚΛΑΝ ΜΑΝΙ-
ΚΙΑ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΑΡ'

ΕΙΔΙΚΩΝ

ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΥ-
ΡΙΑ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΝ-
ΔΥΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥ-
ΤΑΙΑΝ ΛΕΞΙΝ ΤΗΣ ΠΑΡΙ-
ΣΙΝΗΣ ΜΟΔΑΣ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΜΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗ.ΕΧΟΜΕΝ ΜΟΔΕΛΑΤΩΝ
ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΩΝ ΟΙΚΩΝ
ΜΟΔΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.ΠΑΤΡΟΝ ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ
ΜΕ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ

ΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΑΙ

ΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

“ΠΟΥΠΕ,”

ΣΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΜΙΑΝ ΑΡΙΣΤΗΝ

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ

ΜΙΖΑΜΠΛΙ

ΣΤΑΥΡΟΣ (ΜΠΕΡΝΕΒΟΣ)
6 - ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ - 6Ζητήσατε από τὸν Χρυσόχρουν σὰς τὴν πέτραν
ποῦ σὰς ἀνήκει, σύμφωνα με τὸν μῆνα τῆς γεννῆ-
σεώς σας.

Πληροφορίαι ΔΩΡΕΑΝ

Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ & Α^{ΦΟΙ} Ο. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ) Αιόλου 34) Τηλ. 21-548
) Φιλελλήνων 24)

Παρακαταθήκη Πετρῶν - Ωρολογίων - Κοσμημάτων

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΠΟΛΥ

ΟΠΩΣ εις τὰς διαφόρους παθήσεις καταφεύγετε εις τὸν πλέον πεπειραμένον ἐπιστήμονα, τὸ ἴδιο ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ κάμετε καὶ διὰ τὸ ωραιότερόν σας στολίδι τὰ μαλλιά.

ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ τεραστίαν πείραν καθ' ἑμὲ μέχρι σήμερον ἔχομεν ἐκτελέσει 15 χιλιάδας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΔΕΝ περιοριζόμεθα εἰς τὸ παλαιὸν σύστημα ἐργασίας ἀλλὰ καθὲ τρίμηνον ἀνανεώνομεν τὸσον τὰς μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις μας, ὅσον καὶ τὰ φάρμακα μὲ ὅ,τι τελειότερον ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ Κομμωτικὴ Πρόδος ΒΙΕΝΝΗΣ καὶ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Ἡ ΑΓΡΥΠΝΟΣ παρακολούθησις καὶ προσοχὴ κατὰ τὴν ὥραν ἐκτελέσεως ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ἐγγυᾶται τὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν μαλλιῶν σας.

Αἱ ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΑΣ Μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις μᾶς ἐπιτρέπουν ὅπως ἐντὸς 1 ὥρας ἐξέρχονται ταύτοχρόνως ἐκ τῶν ἐργαστηρίων μας 10 ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. Καὶ διὰ τὴν καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν σας καὶ λόγῳ τοῦ μεγάλου κύκλου ἐργασιῶν κανονίζομεν τὰς κατωτέρω τιμὰς :

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ	ΔΡ. 100
ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ἑξαντρίκ	» 125
ΑΝΕΥΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ	» 125

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΝΟΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΧΑΛΑΝΔΡΙΩ

ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ!!

ροπωλεῖον "ΑΡΙΣΤΟΣ", Περικλέους 31 Αθήναι

Ζητοῦνται σοβαροὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς ἐπαρχίας.

Τὸ νὰ φορεῖτε ὡραῖο φόρεμα, εἶναι δουλειὰ τῆς μοδίστας σας.

Τὸ νὰ φορεῖτε ὡραῖο καπέλλο εἶναι δουλειὰ τῆς καπελλοῦσας σας.

Τὸ νὰ εἶσθε ὡροῖα εἶναι δική μας δουλειὰ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΜΑΤΙΝΕΕ

Εἴμεθε πέντε ἀδέλφια: ποῦδρα, κρέμα, ροῦζ, κραγιὸν καὶ ἄρωμα ΜΑΤΙΝΕΕ. Μᾶς εὐρίσκετε εἰς τὸ Μου-

Προσελῶς δέξαστε νὰ εἶδὲ ὡραῖα

λοιπὸν περιποιηθῆτε πρὸ παντὸς τὰ μαλλιά σας. Τὰ ὡραῖα μαλλιά σας χαρίζουν ἄλλη ἐμφάνιση, ἀλλὰ προσέξατε μὴ λούζεσθε μὲ τὸ πρῶτο τυχόν σαποῦνι. Τὸ Σαμπουάν «TÊTE-NOIRE» (Τέτ-νουάρ) κατασκευαζόμενον ἐπιστημονικῶς, χωρὶς ἀπολύτως καμμιά χρωστικὴ ἢ ἄλλη ἐπιβλαβὴ οὐσία, εἶναι τὸ μοναδικὸ μέσο γιὰ τὴν περιποίησιν τῶν μαλλιῶν. Ἀπὸ τὸ πρῶτο λούσιμον θ' ἀντιληφθῇτε τὴν διαφορὰ. Τὰ μαλλιά σας γίνονται μαλακά, ἐλαστικά, ἢ πιτυρίδα ἐξαφανίζεται. Ἐὰν τὰ μαλλιά σας ἔχασαν τὸ παλαιὸ ξανθὸ χρῶμα, μεταχειρισθῆτε ἀδιστακτικῶς τὸν πράσινο φάκελλο μὲ τὴν ἐπιγραφή: Shampodor-TÊTE-NOIRE. Γρήγορα τὰ μαλλιά σας θὰ ἐπανακτήσουν τὸ ἀνοιχτὸ τους χρῶμα.

SHAMPODOR SHAMPOSAN

Γιὰ ξανθὰ Γιὰ σκούρα

ΑΡΧΗ 12.50

TÊTE-NOIRE

avec cheveux clairs

Ἡ Μάργκαρετ Κένσον, πέρασε

μιά νύχτα μαρτυρική. Ἡ ἀπειλὴ, ποῦχε ξεφύγει ἀπ'τὰ χεῖλη τοῦ Ἄντονου Γκρέυ, στριφογύριζε στὴ σκέψη τῆς ἐπίμονα, σὲ τρόπο πού ν' ἀναστατώνη δλόκληρο τὸ εἶναι τῆς καὶ νὰ διώχνη τὸν ὕπνο, πού βάραινε τὰ βλέφαρά της. — Πρέπει νὰ πάρης μιὰν ἀπόφαση πιά Μάργκαρετ, τῆς εἶχε πεῖ ὁ Ἄντονου στὸ πρωῒνὸ ραντεβού της. Ἡ ἐκείνον, ἢ ἐμὲ. Ποτὲ καὶ τοὺς δυό... Ἡ ψυχὴ μου ἐπαναστατεῖ στὴν ἰδέα, ὅτι λίγο πρὶν σὲ σφίξω ἐγὼ στὴν ἀγκαλιά μου ἕνας ἄλλος εἶχε χαρὴ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ σῶμά σου. Μοῦ φέρνει, τρέλλα... καὶ φθάνω στὸ σιμμεῖο νὰ σκέπτομαι νὰ σὲ πνίξω, σὰ νὰ μ' ἔχης προδώσῃ, σὰ νὰ μ' ἀτίμασες. Κι' ὅπως ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ, τὰ μάτια του γυάλιζαν μὲ μιὰ παράξενη φλόγα, πού τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Προσπάθειε τότε, νὰ ἰδὸν κἀνὴ νὰ λογικευθῇ. Τοῦ θύμι-

σε τὰ περασμένα. Τὸν παρακάλεσε νὰ σκεφθῇ τὴν πραγματικότητά καὶ νὰ μὴ ζητᾷ νὰ τῆς ἐπιβάλλῃ μιὰ λύση, πού θὰ πλήγωνε ἕναν ἄνθρωπο, πού δὲν ἔφτασε σὲ τίποτα καὶ θὰ συντριβε μιὰν ἀθῶα ὑπαρξη, πού τόσο ἡ στοργὴ τῆς τῆς ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ νὰ κρατηθῇ στὴ ζωὴ.

— Ἀφοῦ μποροῦμε νὰ χαιρώμαστε κι' ἐτοὶ τὴν ἀγάπη μας, γιατί ν' ἀφίσω τὸν ἄνδρα καὶ τὸ παιδάκι μου Ἄντονου; τὸν ἰκέτευσε.

Μὰ τοῦ κάκου. Ὁ Γκρέυ εἶχε μείνει ἀνένδοτος.

— Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σὲ μοιράζωμαι μ'έναν ἄλλον. Ἡ θ' ἀφίσῃς τὸν ἄνδρα σου καὶ θάρρῃς νὰ φύγουμε μαζί μὲ τὸ ἀεροπλάνο μου γιὰ ἕνα μέρος μακρυνὸ, νὰ πλέξουμε τὴν ἐρωτικὴ μας φωλίτσα, ἢ ἄλλοιως θὰ μετανιώσῃς πικρὰ Μάργκαρετ... Θὰ σβύσω τὸ τρελλὸ πάθος πού μ' ἀναψες στὸ αἷμα... ἦταν ἡ ἀπάντησή του.

Στὴν ἀρχὴ ἡ νέα γυναίκα πῆρε τὸ πράγμα κάπως ἀψήφιστα. Μὰ σὰν τὸ βράδυ, ἀφοῦ φίλησε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τὸ μικρούλη της Χάρρυ, — ἔνα ξανθόμαλλο ἀγοράκι δυὸ μόλις χρονῶν — ἀποσύρθηκε στὴν κάμαρά της νὰ ἡσυχάσῃ, ὅλη ἡ πρωῒνὴ σκηνὴ ἐξαπαύρισε στὴ μνήμη της καὶ γέμισε τὴν ψυχὴ τῆς ἀπὸ ἀγωνία καὶ φρίκη. Ἦξερε τόσο καλὰ τὸν Ἄντονου, πού ἕνα πείσμα του εἶχε γίνεϊ ἀφορμὴν ἵνα χωριοθοῦν τις παραμονὲς τοῦ γάμου των, ἐνὸς γάμου ποῦχε ἀπαφασισθῇ ὕστερα ἀπὸ ἕνα σφοδρὸ ἔρωτα, πού ἦταν ἡ ἐξέλιξη τῆς παιδικῆς τους φιλίας. Ὁ Ἄντονου πού ἦταν πολὺ πεισμων ἀπὸ παιδί, τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου των δῆλωσε συμματοχὴ στὸν ἀγῶνα καταρρίψεως τοῦ ρεκόρ διαδρομῆς ἀπὸ Λονδίνου στὸ Κεῦ-πτάουν καὶ ζήτησε τὴν ἀναβολὴ τους, παρὰ τις δικές της παρακλήσεις καὶ τις ἀπειλὲς τοῦ πατέρα του — πού μόλις εἶχε ἀναιρέσει τὴν ἀποκλήρωσή του ὅταν ἔμαθε τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ τὴ Μάργκαρετ — ὅτι ἂν ἐπέμενε, θὰ τὸν ἀποκληρώανε ὀριστικῶς, αὐτὴ τὴ φορά. Ὁ Ἄντονου, ὅπως παρὰκουσετὸν πατέρα του τὴν πρώτη φορά, — καὶ γυῖς λόρδου αὐτοῦ εἶπε πάρει θέση πιλότου σὲ μιὰ ἐταιρίαν ἐναερίων συγκοινωνιῶν, — τὸ ἴδιο δὲν ὑπεχώρησε καὶ στὰ δάκρυα τῆς νέας πού ὡς τόσο τρελλὰ ἀγαποῦσε.

— Θὰ δειξῶ τὴν ἀξία μου γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, θὰ γυρίσω νικητὴς κερδίζοντας τὸ μεγάλο χρηματικὸ ἐπᾶθλο τοῦ λόρδου Κλίφορντ, καὶ θὰ παντρευτοῦμε, τῆς εἶπε. Ἡ Μάργκαρετ ἔκλαψε πικρὰ, στενοχωρήθηκε, μὰ συνηθισμένη νὰ ὑποτάσσεται στὰ καπρίτσια του ἀπὸ μικρῆ, ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν περιμένῃ.

Μάταια ὅμως... Ὁ ἀεροπόρος Ἄντονου Γκρέυ δὲν ἔφθασε στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του, οὔτε ἀκούσθη νὰ προσγειώθηκε ἀναγκαστικὰ σὲ κάποιον ἀνδιάμεσο σταθμὸ... Κι' ὅταν πέρασαν μῆνες χωρὶς νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς, ὅπως ὁ

ΕΞΙΛΕΩΣΙΣ

λοι οἱ ἄλλοι, κι' ἡ Μάργκαρετ τὸν ἔκλαψε γιὰ νεκρὸ.

Καὶ ὅταν ἀργότερα, ὁ ἀεροπόρος Γκρέγκορ Κένσον, παλῆς τῆς συμμαθητῆς καὶ παιδικῆς ἐπίσης

φίλος, τὴ ζήτησε ἐπίσημα ἀπ' τὸν πατέρα της, δὲν εἶπε ὅχι. Ἦταν νέα κι' εἶχε δικαιώματα στὴ ζωὴ. Ὁ Γκρέγκορ, δὲν εἶχε βέβαια τὴν ὁμορφιά, τὴν ἐπιβλητικότητα τοῦ Γκρέυ. Ἦταν ὅμως νέος ἀρκετὰ συμπαθητικὸς, πρᾶος, εὐγενικὸς, καλὸ γνώμος καὶ τὴ λάτρευε καιρὸ, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ, βλέποντας τὴν προτίμησίν της στὸν ἄλλο. Ὁ γάμος ἐγίνε συντομὰ, σὲ στενὸ κύκλο, καὶ τώρα ἡ Μάργκαρετ, ζοῦσε ἡσυχά, ἡρεμά, εὐτυχισμένη μὲ τὴν ἀφοσίωσιν στὸ χαριτωμένο ἀγοράκι της, ὅταν ἐξαφνα, ἐντελῶς ἀπροσδόκητα, ἐμφανίσθηκε στὴ μέσῃ ὁ Γκρέυ.

Μιὰ θύελλα εἶχε χαλάσει τὴν ἑλικά τὸ ἀεροπλάνου τοῦ καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ προσγειωθῇ στὸν καταυλισμὸ μιᾶς

φυλῆς ἀγρίων. Αὐτοὶ, καθὼς ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, τὸν πέρασαν σὰν ἀνώτερο ὄν καὶ τὸν ἔκαμαν ἀρχηγὸ τους. Ὅσοσο ξεφύγε τὴν ἐπίβλεψή τους, καὶ μετὰ φρικτὲς περιπλανήσεις ἔφθασε στὸ Λονδίνον καὶ κατετάχθη στὴν Ἀγγλικὴ στρατιωτικὴ ἀεροπλοία, πού ὑπηρετοῦσε κι' ὁ ἄντρας τῆς Μάργκαρετ. Μοιραῖο φυσικὰ ἦταν νὰ συναντηθοῦν καὶ στὸ ξύπνημα τοῦ κοιμισμένου ἔρωτα τῆς, στὴ σαγήνη πού ἐξασκοῦσε, πάνω τῆς ὁ Γκρέυ, εἰς σχέσεις τοὺς ἀρχισαν πόλι... Ἡ Μάργκαρετ, λησμονώντας μπρὸς στὸ ἐρωτικὸ πάθος της καὶ ἱμῆ, καὶ παιδί καὶ καθῆκον, ἦταν ἑτοιμὴ νὰ τοῦ δοθῇ, νὰ γίνῃ δική του.

Μὰ πρὶν φτάσουν στὸ σημεῖο αὐτὸ, ὁ Ἄντονου εἶχε ζητήσει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ γιὰ πάντα... Τὸ φίλτρο ὅμως στὸ παιδί της, πού ἀξιοῦσε νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ γιὰτὶ δὲν ἦταν δικό του παιδί, ἐστάθη ἀνώτερο ἀπ' τὴν ἀγάπη της, σὲ κείνον... Ἐξ ἄλλου λυπὸταν τόσο τὸν πρᾶο ἐκείνον

Γκρέγκορ, πού τὴν ἀγάπαγε τόσο... Κι' ἀρνῆθηκε. Ἔτσι, ὁ Ἄντονου ἔφθασε στὴν ἀπειλὴ... Τὶ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κἀνῃ; Καθὼς οἱ σκέψεις αὐτὲς στριφογύριζαν στὸ κεφάλι της, τὸ ρολόι σήμανε 5. Ἡ Μάργκαρετ ἀναταράχθηκε... Σὲ λίγο ὁ ἄντρας τῆς θὰ ἔφευγε γιὰ τ' ἀεροδρόμιο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ πετάξῃ ὡς παρατηρητῆς μὲ πιλότο τὸν Γκρέυ... Μιὰ φρικτὴ ἰδέα πέρασε τῶρ ἀπ' τὴ σκέψη της. Ἄν ἐκεῖνος σιὸ πείσμα του, ἔφθανε στὸ ἐγκλημα; Ἄν τὸν ἔρριχνε πέφτοντας ἔστω κι' ὁ ἴδιος, ἀπ' τ' ἀεροπλάνο!

Ἀλλόφρονη στὴ σκέψη αὐτὴ τράβηξε στὸν κοιτῶνα τοῦ ἄντρα τῆς. Τὸν βρῆκε, ἑτοιμὸ νὰ φύγῃ...

— Γιὰ τὸ Θεὸ Γκρέγκορ, τοῦ φώναξε ταραγμένη, μὴν πᾶς πουθενά!... Φοβοῦμαι... Εἶδα πολλὰ ὄσχημα ὄνειρα...

— Ἀνοήσιες Μάργκαρετ, τῆς εἶπε κι' ἔφυγε.

Στὸ ἀεροδρόμιο ἡ κίνηση ἦταν ζωηρὴ καθὼς τ' ἀεροπλάνα πετοῦσαν ἀθρόα, γιὰ τις ἐκπαιδευτικὲς πτήσεις τους. Ὁ Γκρέυ, καθισμένος στὸ βολάν, μὲ μιὰν ἀγρία ἐκφορὰ στὴ μορφὴ του, ἐνῶ ἡ προπέλλα τοῦ ἀεροπλάνου γυρίζει ἐκκωφαντικὰ, περιμένει τὸν Γκρέγκορ γιὰ ν' ἀπογειωθοῦν. Ἐξαφνα, ἕνας σμηνίτης πλησιάζει καὶ τὸν πληροφορεῖ πῶς στὸν Κένσον ἐδόθη ἀδεία, γιὰτὶ τηλεφώνησαν πῶς ἡ κυρία του λιποθύμησε ὕστερα ἀπὸ μιὰ νευρικὴ κρίση. Ὁ Ἄντονου τώρα βλαστημώντας, βάνει μπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ σὲ λίγο, μὲ μιὰ λιγυγίωδη ταχύτητα, χάνεται στὰ ὄρη.

— Καλὰ μουρμουρίζει... Τὸν προτιμᾷ, τὸν σφάζει... Ἔτσι. Ἄντὶ στὸ δικό του αἷμα, θὰ σβύσω στὸ δικό μου, τὴν ἀτυχῆ ἀγάπη μου... Βγάζει μιὰ φωτογραφία της, τὴ φιλεῖ κι' ὕστερα σβύνει τὴ μηχανὴ του... Σὲ λίγο, τὸ ἀεροπλάνο ἔπεφτε, κι' ὁ Ἄντονου συντριβόταν μαζί του. Τ. KENNEDY

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ

ΔΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Πάολο Μαλατέστα σταλμένος από

τον τερατωδώς άσκημο και ξεγοφιασμένο αδερφό του Γκι-
οβάνι στη Ραβέννα, για να του φέρη τη Φραντζέσκα ντά
Πολέντα, που επρόκειτο να γίνει γυναίκα του, συναντά στο
δρόμο τη μέλλουσα νύφη του, και χωρίς να ξέρη ποιά είναι,
την έρωτεύεται. Η Φραντζέσκα του ανταποδίδει τον έρω-
τά του νομίζοντας πως είναι ο άντρας που της προωρίζανε
Ο Πάολο όταν μαθαίνει την αλήθεια, θέλει να την ανα-
κοινώσει στην Φραντζέσκα στο δρόμο που τη συνοδεύει προς
το Ρίμινι, μα δεν προφταίνει γιατί τους ερχονται ληστές.
Ο Πάολο τους κατατροπώνει, μα πληγώνεται και μένει ά-
ναίσθητος. Ο Γκιοβάνι άνυπομονει και στέλνει το μικρότε-
ρο αδελφό του Μαλατεστίνι, ο οποίος μόλις συναντά τη
Φραντζέσκα την έρωτεύεται, κι' έπειδή τη βλέπει να κρατά
στην αγκαλιά της τον λιγοθυμισμένο αδελφό του, ορκί-
ζεται να τον σκοτώσει. Τον ίδιο ορκο κάνει και για τον
Γκιοβάνι. * * * Στο Ρίμινι, η Φραντζέσκα, ζη σιγίμες άγω-
νίας μαθαίνοντας πως ο αγαπημένος της Πάολο, φεύγει
για ταξίδι κι' ακολουθεί, ζωντανό—πτώμα στην αϊθουσα
του γάμου. Ο Πάολο πέφτει στα χέρια της κουρσάρας
Ζουανίτας, που τον είχε αγαπήσει και φύλαγε να τον πιά-
σει Του έκμυστηριεύεται τον πόθο της, κι' όταν ο Πάολο
άρνηται, εκείνη άγριεύει και δηλώνει, πως θα τον κάνει
δωροδότη δικό της. * * * Η Φραντζέσκα ύφίσταται την
αγάπη του άνδρός της και περιμένει καρτερικά τον γυρι-
σμό του αγαπημένου της. Ο Μαλατεστίνι όμως της επιτί-
θεται, και μία νύχτα, που ο Γκιοβάνι λείπει σε πόλεμο,
μπαινει στο δωμάτιό της, λέγοντας πως είναι πρόθυμος να
της πουλήσει για μία νύχτα αγάπης, μία γραφή του Πάολο,
που έπεσε στα χέρια του. Κάποιος άγνωστος, όμως, τον πα-
ραέρνει στο σκοτεινό διάδρομο, όπου πέφτει και βγάζει
το μάτι του μ' ένα κομμάτι της λεπίδας του σπαθιού του.
Λαβωμένος τον περιποιείται η Φραντζέσκα, κι' αυτός της
παραπονείται γιατί δεν ανταποκρίνεται στον έρωτά του. Έ-
κείνη, μ' άφέλεια του απαγνείει, πως δε μπορούσε ν' άντα-
ποκριθί στην αγάπη του γιατί αγαπούσε άλλον.

Ο Μαλατεστίνι τινάχτηκε με
μιάς, σά να τον δάγκασε φαρμα-
κερός σκορπιός.

Ούτε η λαβωματιά του ούτε οι
τρυμεροί του πόνοι, τον έμποδίσανε.
Βρισκόταν σε μία κατάσταση
άλλοφροσύνης.

Κι' ήταν τόσο άποτομο το τί-
ναγμα του αυτό, που λίγο άκο-
μα θάχανε την Ισορροπία του,
άν δε βρισκότανε ένα ψηλό σκα-
μνί μπροστά του, άπόπου κρατή-
θηκε, μπόρεσε να σταθή
στα πόδια του και να όρθωθή, ά-
πειλητικός, κατάντικρυ στη Φραν-
τζέσκα.

Κι' ενώ το αίμα του, πηχτό,
μαβιασμένο, άρχισε να κοχλα-
κίση, άπό τη μαύρη γούβα, που
βρισκότανε στη θέση του βγαλ-
μένου του ματιού, ούρλιαζε. σά
λαβωμένο τοσάκάλι :

— Άγαπούδες, είπες ; Τολ-
μάς να μου πής κατά πρόσωπο,
ένα τέτοιο πράμα ;

Η Φραντζέσκα, τότε μόνο κα-
τάλαβε, πως είχε προφέρει, τη
μοιραία λέξη.

Αναλογίστηκε πως προδόθη-
κε, πως μαρτύρησε το μυστικόν
της, άθέλητα, παρασυρμένη άπό
το γαλήνιο ύφος του, κι' άπό τα
ταπεινά του λόγια.

Τρομαγμένη έκανε δυό βήματα πίσω.
Χωρίς να ξεσκεπάσει τα μάτια της, είδε άνάμεσα άπό
τα δάχτυλά της, το φρικτό θέαμα, που παρουσίαζε ο Μα-
λατεστίνι, κι' ένοιωσε ένα σύγκρουο να τρικυμίση σ' όλο
της το κορμί.

Το αίμα του, που έτρεχε άκάθεκτο άπό τη φοβερή πλη-
γή του, πάνω στο σκαμμένο άπό τους πόνους και την άγω-
γία, πρόσωπό του, είχε μουκέψει και βάψη τα ρούχα του,
είχε πήξει στο λαιμό του, κι' άχνιζε, μία βαρεία μυρωδιά
ναπλάς.

Τα δάχτυλά του, ματωμένα κι' αδιά, κοκκαλιάρικα, συ-
πασμένα σά γάντζοι, ψάχναν τη ζώνη του νευρικά κι' έμοι-
ζαν, καθώς άνεβοκατέβαιναν, με άνατριχιαστικά ποδάρια,
μιάς φρικιαστικής άράχνης.

Εκείνο, όμως, που έκανε τη Φραντζέσκα να σφίξη μ'
λη τη δύναμή της, τις παλάμες της, στο πρόσωπό της,
ιά να μη βλέπη πιά, ήτανε το γερό του μάτι, που άνοιγό-
λεινε κάτω άπό τα πηγμένα στο αίμα μαλλιά του, γουρ-
ωμένο, γυάλινο, άποτροπιαστικό.

Πέρασαν έτσι, μερικές στιγμές, που η Φραντζέσκα, όπι-
θοχωρούσε χωρίς να βλέπη, άνάτρεμη όλη, κι' ο Μαλατε-
στίνι, έψαχνε πυρετικά τη ζώνη του, βγάζοντας άναρθρες
ραυγές.

Σά λίγο, η Φραντζέσκα, χτύπησε καθώς πίσωπατοός,

στη μαρμαρίνη έσωτερική ποδιά
του παραθυριού, και κατάλαβε
πως η ύποχώρησή της, ήταν πιά
άδύνατη.

Τα γόνατά της, άρχισαν να
τρέμουν. Παράλυσσε όλη.

Εκείνη τη στιγμή, τα δάχτυ-
λά του Μαλατεστίνι, που τσα-
λάκωναν τη ζώνη του, άγγιξαν
τη λαβή του στιλέττου του.

Τότε, τρελλός άπό τον πόνο,
τό έσυρε και τινάζοντάς το, με
λύσσα, προς το μέρος που στε-
κότανε η Φραντζέσκα, κραύ-
γασε :

— Ψόφα λοιπόν. Ψόφα σκου-
ληκι της γής.

Το στιλέττο έκανε μία καμπύ-
λη, βουίζοντας, πήρε ξυστό, στο
ζεβρί της μπράτσος, τη Φραντζέ-
σκα, και βγήκε άπό το άνοιχτό
παραθύρο.

Η Φραντζέσκα, εξαντλημένη
άπό τις άλλεπάλληλες άγωνίες,
δειλιασμένη άπό το αίμα, μόλις
άκουσε το τριζίμο του μεταξω-
τού που σκιζόταν, κι' ένοιωσε
τον πόνο της τσουγκρανιάς, νό-
μισε πως ήρθε η στερνή της ώ-
ρα, και σωριάστηκε άναόλητη
στο πάτωμα.

Ο Μαλατεστίνι που τάβλεπε
όλα θαμποκόκκινα, γιατί το αίμα
που έτρεχε άπό την πληγή, του
που έτρεχε άπό την πληγή, του

είχε πήξει και στα ματοκλάδια του, καθώς την είδε να πέ-
φτη, νόμισε πως το στιλέττο του την βρήκε στην καρδιά,
και του σάλεψαν τα φρένα.

Το άγρίμι που φώλιαζε στην καρδιά του, ξύπνησε όλο-
τελα, μανιασμένο.

Έτσι, άναόλητη λαβωμένη, και σκοτωμένη άκόμα, έ-
πρεπε να την κλείση στην αγκαλιά του, να τη χαρή.

Έπρεπε να πάρη, με ένα ήδονικό φιλι, άπό το στόμα
της, την ύστερή της πνοή.

Εμπήξε ένα μουγκρητό πεινασμένου θηρίου, και χύθη
κε κατ' έπάνω της.

Ξαφνικά, ένοιωσε στον ώμο του κάτι να σφίγγεται σόν
τανάλια.

Έκανε να γυρίση, μανιασμένος, μα δεν πρόφτασε.

Ένα χέρι τον είχε άδράξει άπό τον ώμο και τον έσπρω-
ξε με τρομερή δύναμη.

Ο Μαλατεστίνι, που δεν περίμενε την έπίθεση, φοβερά
έξαντλημένος άπό το αίμα που είχε χάσει, παραπατώντας
και πιτσιλίζοντας με το αίμα του όλα τα γύρω, πήγες, χτύ-
πησε στη γωνιά του άνακλίντρου, και έμεινε άκίνητος.

Άπό το άνοιχτό παράθυρο, σάμπως το στιλέττο του
Μαλατεστίνι, νόχε πληγώσει κατάκαρδα το σκοτάδι, η νύ-
χτα άρχισε να λιγοθυμά.

Η πρώτη τρεμούλα, της βαθυγάλαξης αούγης, γλυκο-
θάμπισε.

Στα κοντινά δέντρα τα πουλάκια άρχισαν το έσθινό κε-
λάτισμα τους.

Η βαθυγάλαξη τρεμούλα γίνηκε μαργαριταρένια, κι'
ύστερα τριανταφυλλιά.

Οι κορφές των δέντρων ξεχώρισαν άπό το φόντο τ' ου-
ρανού μ' ένα άχνό φωτιστέφανο.

Στην αούλη του μεγάρου των Μαλατέστα, άντήχησε η
αούγινή σάλπιγγα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΥΡΣΑΡΑΣ ΖΟΥΑΝΙΤΤΑΣ

— Θα μ' αγαπήσης, κι' αν άκόμα θάπρεπε, να σε πάω,
σε κανένα μακρινό παραδεισιακό νησί, γεμάτο βαρύμουςκα
λουλούδια, και πολύχρωμα, γλυκοκέλαδα, πουλιά, όλο το
χρόνο. Θα μ' αγαπήσης γιατί θα σ' έχω πάντα κοντά μου, πο-
λύ κοντά μου.

Αυτά τα λόγια, είχε πη στον Πάολο, η κουρσάρα Ζουα-
νίττα, την πρώτη βραδυά της αιχμαλωσίας του.

Κι' όταν το σκαλωμένο άρχοντόπουλο, πιστό στον έρω-
τά του για τη Φραντζέσκα, άδιαφόρησε σ' όλες της τις πα-
ρακλήσεις και σ' όλες της τις προκλήσεις, η πανέμορφη
κουρσάρα, πληγωμένη καίρια στον έγωισμό της, τον είχε
φοβηρίσει μ' αυτά τα τρομερά λόγια.

— Θα γίνης δικός μου. Θα γίνης σκλάβος μου, κι' αν
άκόμα χρειαστή να σε χαρώ, πάνω στο ξεψύχισμά σου.

Άπό την άλησμόνητη εκείνη νύχτα, ο Πάολο, ζούσε μία
ζωή γεμάτη άγώνα.

Όλη την ήμέρα, άναστενάζε σιδεροδεμένος με ασήκω-
τες άλυσσίδες, που δεν του επέτρεπαν, ούτε την παραμι-
νή κίνηση.

Τα μέλη του τον πονούσαν μουδιασμένα.

Η πείνα κι' η δίψα τον πριόνιζαν.

Μά τα βάσανα του κορμιού θάταν τίποτα, αν δεν υπήρ-
χε και το μαρτύριο του χωρισμού άπό την αγαπημένη του.

Τη συλλογιζόταν δυστυχισμένη, άδύναμη ν' άντισταθή
στο μαρτυρικό έρωτα, που θα της επέβαλε ο σακάτης και
κακόμορφος άδερφός της.

Ήταν στιγμές που νόμιζε πως άκουγε τις άπελπισμένες
κραυγές της, τα βαρυαναστενάγματά της.

Τέτοιες στιγμές, άντρείονόταν, προσπαθούσε να έλευθε-
ρωθή άπό τα δεσμά του, μα δεν κατώρθωνε παρά να ματω-
θή και να χάση τις αισθήσεις του, μη μπορώντας ν' άνθέξη
τους πόνους.

Το μαρτύριό του όμως μεγάλωνε,
κάθε που έπεφτε η νύχτα, και θάμπω-
νε το φιλιτρίνι του κελλιού του.

Η Ζουανίττα, έρχόταν με το στερ-
νό φώς του δειλινού, να τον λύση άπό
τα δεσμά του, και να τον οδηγήση, τρα-
βώντας τον άπό μιάν άλυσ-
σίδα, δεμένη σ' ένα κρίκο,
που του τύλιγε το λαιμό, στο
πολυτελέστατο δωμάτιό της.

Εκεί τον έλευθέρωνε άπό
τον κρίκο του λαιμού, το
πρόσφερε μοσχάτο κρασί, και
λίγα γλυκίσματα και τον ρω-
τούσε, κάθε φορά με μία και-
νούργια έλπίδα, αν άποφάσι-
σε να δεχτή τον έρωτά της, και προ-
σπαθούσε να τον παρασύρη με το
κρασί, τα λαγγεμένα τραγούδια, και
τον αισθησιακό χορό της.

Στην άρνησή του, κάθε φορά, η
Μιρτζα, η ήμερωμένη λεοπαρδαλίσ,
που την άκολουθούσε σά σκυλάκι, χυ-
νόταν μ' ένα της νόημα, τον άναποδο-
γύριζε, καθώς ήταν άδύναμος και μου-
διασμένος, και προσπαθούσε να τον
σπαράξη.

Έχωνε τα γαμπά της νύχια στο στή-
θος του, άνοιγε το φριχτό της στόμα, με
τά μύτερά δόντια, κι' έτοιμαζότανε να
επιψάξη τον πόθο του αϊματος, που έυ-
πνούσε μέσα της, άνοίγοντας, πιά βα-
θεία, την πληγή, που είχε κάνει ο σιδε-
ρένιος κρίκος στον γυμνό του λαιμό.

Κάθε φορά, ο Πάολο, έκλεινε τα μά-

τια κι' έφερνε στον νοβ του τη Φραντζέσκα, έλπίζοντας
πως το θηρίο θα έβαζε ένα τέρμα, στα βάσανά του.

Κι' ήταν η τραγική αυτή στιγμή, η μόνη, μέσα σ' όλο-
κληρο το ήμερονύχτιο, που τον συνέπερνε η έλπίδα της ά-
πολύτρωσης.

Κάθε φορά, όμως, την τελευταία στιγμή, το μαστίγιο,
της Ζουανίττας σφύριζε στη ράχη του θηρίου.

Το άγρίμι μούγκριζε στοιγγά.

Κι' ύστερα άπό ένα άγώνα που έκανε, θέλοντας να ίκα-
νοποίηση τα ξυπνημένα άγρια ένστικτά του, ύποταγμένο
στο μαστίγιο, άποτραβιόταν με φοβερά ούρλιαχτά και άφι-
νε τον δυστυχισμένο Πάολο αϊμόρφυτο κι' άναίσθητο, στο
έλεος της κυράς του.

Η Ζουανίττα τότε, με μάτια όπου έλαμπε, άγρια, η ρου-
διά φλόγα του πόθου, τον σήκωνε στην αγκαλιά της, τον
πλάγιαζε σ' ένα μαλακό, πουπουλένιο, στρώμα κι' έπλενε
τις πληγές του με κρασί και διάφανο λάδι.

Ενώσω τον περιποιόταν και τον έφρόντιζε, η άγρια
ρουδιά φλόγα, παραχωρούσε τη θέση της σ' ένα ήμερο
βλέμμα συμπόνιας, για να ξανανάψη πάλι σε λίγο πιά
άγρια.

Ύστερα τον έπνιγε στα χάδια και με ύστερικούς λυγ-
μούς, έκλιπαρούσε, έναν του τρυφερό λογο, μιά γλυκειά
του ματιά, ένα του φιλι.

Δεν ήταν εκείνη τη στιγμή η άγρια γυναίκα, που ήξερε
να προστάξη άγρίμια κι' άνθρώπους.

Ήταν η ταπεινή σκλάβα που ζητούσε έλεος, που ζητιά-
νευε με τρεμάμενη φωνή ένα φιλι.

Ο Πάολο, όμως, που η διαγωγή της πρωτόγονης κουρ-
σάρας, τον έκανε ν' άγαναχτή και του άτσάλωνε κάθε φο-
ρά και περισσότερο, την αγάπη του προς τη Φραντζέσκα, μό-
λις ξανάβρισκε τις αισθήσεις του, της φερόταν άπότομα,
σκληρά, βάνουσα :

Κι' ήταν κάθε φορά, κι' άπό μιά καινούργια σκηνή, τρο-
μερή στην άγριότητά της, που κατέληγε σε μιά μανιακή
ύστερία της Ζουανίττας.

Έπεφτε στο δάπεδο, συστρεφόταν σά φείδι, μούγκριζε
και βλατημούσε.

Άλλοτε έκανε το μαστίγιό της να βουτζή, έσπαγε ότι
έβρισκε μπροστά της, ξέσκιζε τα ρούχα της.

Πάντα όμως στο τέλος με άφοβους λύσσας, στα χείλη,
με τα μάτια βγαλμένα, έξω άπό τις κόγχες τρελλή, έξαλλη
διάταζε πάλι να τον άλυσσοδέσουν.

Κι' οι μέρες περνούσαν.

Η μαύρη κουρσάρικη γαλέρα, άρμένιζε, καλοτάξιδη.

Πότε έσκιζε η μαύρη τηςκαρίνα, μιά γαλήνια θάλασσα με
παιχνιδιάρικα κύματα που φλοισβίζαν γελοόμενα, και τότε

γινόταν καρυδότσουφλο στις κορ-
φές των μανιασμένων κυμάτων,
δερνόταν άπό μπουρίνια, στροβίλι-
ζε μέσα στους σίφουνες, κι' έτρι-
ζε ξυλάρμενη.

Ήταν ήμέρες, που γλυστρούσε,
με τα μαύρα της πανιά φουσκωμέ-
να άπό ένα δροσερό άγέρι.

Κι' ήταν, πάλι, μέρες, που βο-
λοδέρνονταν κι' άνεβοκατέβαινε ά-
πό τα σύννεφα που την σήκωνε έ-
να κύμα στην άβυσσο που άνοιγό-
ταν μπροστά της.

Πού πήγαινε, τάχα, η μαύρη κουρ-
σάρικη γαλέρα ;

... Είχαν περάσει είκοσι μέρες
άπό το βράδυ της αιχμαλωσίας
του, όταν, μιά αούγ, τον ξύπνησε
άπότομα άπό τη βύθισή του, ένα
τράνταγμα του καραβιού.

Το άπότομο τίναγμα τον έκανε
να χτυπήσει δυνατά στον τοίχο του
κελλιού του.

Ο πόνος τον ζάλισε για μερικά
δευτερόλεπτα.

Προσπάθησε να συγκεντρώση
τις αισθήσεις του, και σε λίγο, ά-
κουσε βιαστικά πήγαινε—έλα στην
κουβέρτα, γοργές διαταγές που
διαστραυρωνότανουσάπό την πρύμ-
νη στην πλώρη, και κάτι σόν ξετύλιγμα και ρίξιμο άλυσσίδ-
δας. Στην άρχή νόμισε πως το κουρσάρικο καράβι τρακά-
ρισε σε κανένα βράχο ή κάθισε σε καμιά θύλα.

(Άκολουθεί)

στην πλώρη, και κάτι σόν ξετύλιγμα και ρίξιμο άλυσσίδ-
δας. Στην άρχή νόμισε πως το κουρσάρικο καράβι τρακά-
ρισε σε κανένα βράχο ή κάθισε σε καμιά θύλα.

Διὰ τὴν περίφημον φυλὴν τῶν «Μάγυας» ποὺ πρὸ χιλιετηρίδων ἤκμασε εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀμερικὴν, παρὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν εὐρημάτων, ποὺ μαρτυροῦν περὶ τοῦ μεγάλου πολιτισμοῦ τῶν, ἐλάχιστα πράγματα εἶναι γνωστά. Καὶ τοῦτο, διότι, κανεὶς ἀρχαιολόγος δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ διαβάσῃ τὰς ἱερογλυφικὰς γραφὰς, ποὺ εὐρέθησαν χαραγμέναι εἰς διαφόρους πλάκας, ποὺ ἀνεκαλύφθησαν ἐντειχισμένοι εἰς τὰ ἐρείπια τῶν ναῶν, τῶν θεάτρων τῶν ἢ τὰς βάσεις τῶν ἀγαλμάτων ποὺ ἤλθον εἰς φῶς κατὰ τὰς ἐνεργηθείσας ἀνασκαφάς.

Ἡδὴ, ὁ περίφημος ἀρχαιολόγος Οὐίλλιαμ Γκάτς, ἰσχυρίζεται ὅτι ἀνεκάλυψε ἕνα χειρόγραφον κάποιου σοφοῦ Ἰσπανοῦ, ἀκμάσαντος κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα καὶ εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνονται σαράντα λέξεις ἐκ τῆς διαλέκτου τῶν Μάγυας, χαραγμέναι ναι ὡς ἐγράφοντο τότε καὶ ἀποδιδόμεναι μὲ τὴν ἀντίστοιχον ἱσπανικὴν λέξιν κατὰθεν ἐκάστης. Ἡδὴ, βάσει τῶν στοιχείων αὐτῶν, ὁ Ἀμερικανὸς ἀρχαιολόγος, ἐλπίζει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερογλυφικῶν γραφῶν τῶν Μάγυας καὶ νὰ ρίψῃ κάποιον φῶς περὶ τῶν ἡθῶν, ἐθίμων καὶ τῆς προελεύσεως τῆς ἐν λόγω φυλῆς.

Η ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ἡ Σιβηρία εἶναι μιά ἀπέραντος ἔρημος. Ἐν τούτοις, ὅσον ζωνρὰ φαντασία καὶ ἀνέχωμεν καὶ ὅσο καὶ ἂν εἴμεθα καλῶς καταρτισμένοι εἰς τὰ μαθηματικά, εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβωμεν νοερῶς πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς ἐκτάσεώς της.

Διὰ νὰ δώσῃ, λοιπόν, τὴν εἰκόνα αὐτὴν ὁ Ἀμερικανὸς στατιστικὸς Τζέιμς Μπρούκ, προέβη εἰς πλείστους μαθηματικούς ὑπολογισμούς καὶ κατέληξεν εἰς τὸ ἑξῆς παραστατικὸν συμπέρασμα.

Ἐάν ἦτο δυνατόν, λέγει, νὰ μεταφερθοῦν χωρὶς δλόκληροι ὡς ἔχουν, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τοποθετηθοῦν αἱ ἠωμένοι Πολιτεῖαι δλόκληροι εἰς τὴν Σιβηρίαν, ἰδίως στὴν Οὐγγάρν καὶ Ρουμανίαν. Στὴν Ἰταλίαν οἱ ἀτοίγαντοι πῆγαν στὰ 1422 καὶ στὴν Ἑλλάδα ἦρθαν στὰ 1565.

Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀτοίγαντοι, ζοῦν σήμερον στὴ Ρουμανίαν καὶ ὑπολογίζονται σὲ 200.000 ψυχές.

26 ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Στὶς φυλακὰς τοῦ Τρέυτον, στὴν Πολιτεία τῆς Νέας Ἑρσέης ἕνας ποὺ καταδικάστηκε σὲ θάνατον πρὸ 26 χρόνων, περιμένει ἀκόμη τὴν ἐκτέλεσίν του. Ὀνομάζεται Ἀρχιμπαλδὸς Χέρρον κι' ἐσκότωσε στὰ 1908 τὸν παπᾶ Σαμουήλ Πρίκετ καὶ τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε σὲ θάνατον. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὸν παλὸν ἐκείνον νόμον ὁ δικαστὴς ποὺ ἔβγαλε τὴν ἀπόφαση ἔπρεπε καὶ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐκτέλεσιν ἀλλὰ στὸ μεταξύ αὐτὸ... πέθανε.

Ἔτσι ὁ Χέρρον ἔμεινε στὴ φυλακὴ καὶ τώρα εἶναι 76 χρόνων καὶ...χαίρει ἄκρας ὕγεια!

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ ΤΟΥ ΓΚΕΡΛΙΤΣ

Στὴν πλατεία τοῦ Γκέρλιτς (Πρωσ-

σία) τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας πηγαίνει πάντα ἐπὶ ἑπτὰ λεπτά μπροστὰ ἀπὸ ἑδῶ καὶ 407 χρόνια ὅλοι γνωρίζουν αὐτὴ τὴν διαφορὰ ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸ διορθώνει. Ἀφορμὴ τοῦτου εἶναι τὸ ἑξῆς:

Πρὸ 407 χρόνων, ἡ Δημαρχία τοῦ Γκέρλιτς, ἦταν τὸ ἐντεκνῆριον τῶν κυβερνητικῶν, ποὺ οἱ ἐπαναστάται ἤθελαν νὰ τοὺς ἐξοντῶσιν. Κάποιος λοιπὸν μεσημέρι, οἱ τελευταῖοι ἀπεφάσισαν νὰ σταθοῦν ἐξω ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν καὶ μόλις θὰ ἔβγαιναν οἱ σύμβουλοι νὰ τοὺς σκοτώσουν. Ἡ ὁμαδικὴ αὐτὴ δολοφονία θὰ γινόνταν ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι. Ἐνας ὅμως ἀπὸ τοὺς διαβάτες, ἄκουσε αὐτὴν τὴν εἰδηση κι' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ σῶσιν τοὺς συμβούλους. Ἦταν ἡ ὥρα δὲ κα παρὸ ἑπτὰ λεπτά. Ἀνέβηκε λοιπὸν στὸ ρολόι τῆς πλατείας κι' ἐγύρισε τὸν λεπτοδείκτη βάζοντάς τον νὰ χτυπήσῃ μεσημέρι. Ἔτσι οἱ σύμβουλοι βγήκαν ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν πρὶν οἱ ἐπαναστάται συγκεντρωθοῦν γιὰ νὰ τοὺς δολοφονήσουν. Ἀπὸ τότε λοιπὸν τὸ ρολόγι αὐτὸ πηγαίνει ἐπὶ ἑπτὰ λεπτά πρὸς καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συμβάντος δὲν τὸ διορθοῦν.

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα ἱστορικὰ αἰνίγματα εἶναι οἱ ἀτοίγαντοι. Κάποιος σοφὸς ἱστορικὸς λέγει πὼς αὐτοὶ εἶναι οἱ πρόγονοι δλόκληρου τῆς ἀνθρωπότητος καὶ οἱ γνωστοὶ τῶν ἐπιστημονικῶν μυστικῶν τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς.

Εἶναι γνωστὸ σήμερον πὼς ὁ λαὸς αὐτὸς κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀσίαν καὶ ἀπὸ κεῖ μετανάστευσε στὴν Ἀφρική καὶ τὴν Εὐρώπην, ὅπου ζοῦν δλόκληρα καραβάνια, ἰδίως στὴν Οὐγγάρν καὶ Ρουμανίαν. Στὴν Ἰταλίαν οἱ ἀτοίγαντοι πῆγαν στὰ 1422 καὶ στὴν Ἑλλάδα ἦρθαν στὰ 1565.

Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀτοίγαντοι, ζοῦν σήμερον στὴ Ρουμανίαν καὶ ὑπολογίζονται σὲ 200.000 ψυχές.

ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΒΟΥΔΔΑΙ

Τ' ἀγαματάκια τοῦ Βούδδα ποὺ πουλιῶνται κατὰ χιλιάδας στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν Ἀπὼ Ἀνατολή, κατασκευάζονται στή... Λιθουανίαν κατόπιν παραγγελίας αὐτῶν τῶν ἰδίων θρησκευτικῶν ἀρχῶν τῶν Ἰνδιῶν, γιατί λέγουν πὼς οἱ ὄροι τῆς Λιθουανίας εἶναι τὸ πιὸ κατάλληλον γιὰ ξύλινα ἀγαματάκια. Ἔτσι, στὸ Κασουνὰς ἐδημιουργήθη μιά δλόκληρη βιομηχανία ἀγαμάτων τοῦ Βούδδα. Τὰ μοντέλλα ἀποστέλλονται ἀπὸ τοὺς θρησκους Ἰνδοὺς.

ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ ΜΕ 13 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

Τὸ χωριὸ αὐτὸ ὀνομάζεται Βιλλεντιέ-λὲ-Κενὸς καὶ εἶναι στὴ Γαλλίαν Ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία ἐν ὅλῳ σπιτια κι' ἀριθμεῖ 13 μόνον κατοίκους. Τοὺς Ρίππ καὶ τοὺς Μπονζούρ. Ὁ κ' Ἰωσήφ Μπονζούρ εἶναι ὁ... πρόεδρος τοῦ χωριοῦ.

ΤΑ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὶς ἱστορικὰς μελέτες ποὺ ἔγιναν σχετικῶς

οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ Μεξικοῦ, οἱ αὐτόχθονες Μεξικανοὶ ἐχρησιμοποιοῦσαν γιὰ νομίσματα κόκκους ἀπὸ κακάο, οἱ δὲ Ἰνδιάνοι τῆς Ἀμερικῆς, δέρματα ζῶων.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι ὅτι τὰ μέσα αὐτὰ συναλλαγῆς δὲν ἔχουν ἀκόμη ἐξαφανισθῇ.

Υπάρχουν καὶ σήμερον φυλὴς εἰς τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς

Ἀφρικῆς καὶ σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Νότου, ποὺ χρησιμοποιοῦν κογχύλια, γιὰ νομίσματα. Στὴ Ζανζιβάρη ἐπὶ παραδειγματικὰ πλεγμαμένα φύλλα ἀπὸ μπαμποῦ χρησιμοποιοῦν ὡς χρήμα καθὼς ἐπίσης καὶ ὠρισμένες ποσότητες ριζιοῦ μέσα σὲ σακκουλάκια.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀβησσυνίας ἔχουν ἀκόμη καὶ σήμερον ὡς νόμισμα μεγάλους βώλους ἀπὸ ἀλάτι.

Στὶς Καρολλίνες νήσους, οἱ πέτρες ἐκτιμῶνται ὡς χρήμα: ἔχουν μῆκος μέχρι τριῶν μέτρων καὶ ζυγίζουν δλόκληρους... τόννους! Τὰ νομίσματα ὅμως αὐτὰ δὲν κυκλοφοροῦν πολὺ, ἀλλὰ παραμένουν γύρω ἀπὸ τὰ σπῖτια ὡς... περιουσία.

Στὶς ὀλλανδικὰς Ἰνδίες χρησιμοποιοῦν οἱ κάτοικοι γιὰ τὶς πληρωμὰς τοὺς μικροσκοπικοὺς βώλους ρετινιοῦ.

ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ Ο.. ΦΟΒΟΣ

Ὁ πλοίαρχος ἑνὸς ἀγγλικοῦ ὑπερωκεανείου, σὲ μιά διαλεξὴ τοῦ στοῦ Λιβερπουλ, εἶπε πὼς ἡ ναυτιλία μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὡς ἀντίδοτον τὸν... φόβον! Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐτόνισε, σὲ κάθε ναυάγιο, κανεὶς δὲν ἐσημείωσε κροῖσμα ναυτίας. Ὁ πλοίαρχος αὐτὸς ἔκανε πολλὰ ταξίδια μὲ μετανάστες γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ὅταν συναντοῦσαν τρικυμία ἀμέσως ἔλεγε στοὺς ἐπιβάτες νὰ πάρουν τὰ σωσίβια. Ἔτσι λοιπόν, μὲ τὸν φόβον τοῦ ναυαγίου κανεὶς δὲν ὑπέφερε ἀπὸ ναυτία μέχρις ὅτου ἤσυχάζε ἡ θάλασσα. Τὸ μέσον ὅμως αὐτὸ τώρα ποὺ ἔγινε γνωστὸ, δὲν θὰ ἔχῃ πιά τὴν ἐπιδρασὴν του, ἀλλὰ θὰ εἶναι κι' ἐπικίνδυνον γιατί κανεὶς δὲν θὰ πιστεύῃ στὸν κίνδυνον τοῦ ναυαγίου. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ τὸ μεταχειριστοῦν οἱ ἐπιστήμονες γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ναυτίας.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σύμφωνα μὲ τὴν στατιστικὴν τοῦ γλωσσολόγου Κ. Κ. Ὀγκντεν τὸ λεξιλόγιον μιάς σερβιτόρας ἑνὸς «τή-ροῦ» εἶναι 8.000 λέξεις!

Ὁ πλοῦτα τῶν λέξεων ποὺ μεταχειρίζεται μὴ σερβιτόρα τοῦ «τή-ροῦ».

Ἀντιθέτως ὁ Σαίκοππρ σὲ ὅλα του τὰ ἔργα εἶχε μεταχειριστῇ 16.008 λέξεις θεωρεῖται δὲ ὁ μόνος συγγραφεὺς μὲ τὸ πλουσιώτερον λεξιλόγιον.

Ὁ γλωσσολόγος Κ.Κ. Ὀγκντεν λέγει ὅτι οἱ περισσότερες λέξεις μιᾶς γλώσσας, οἱ ὁποῖες κυμαίνονται ἀπὸ 60-80.000, εἶναι σχεδὸν ἀμεταχειρίστες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κτὰ μέσον ὅρον προφέρουν καθημερινῶς τὸ πολὺ 850 διάφορες λέξεις.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΘΝΗΤΟΣ

Ἡ Κούρτ Ναγκέλε, ἕνα παιδάκι 1 1/2 ἔτους, κόρη ἑνὸς σωφῆρ στὴ Δρέσδη, ἔχει τέσσαρες προ-γιαγιᾶδες ὅλες στὴ ζωὴ!

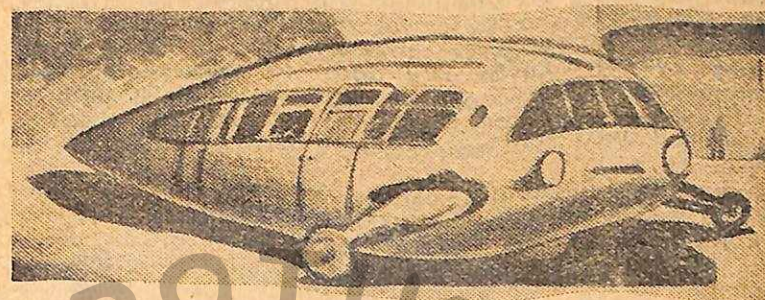
Οἱ ἡλικίες τῶν γιαγιᾶδων αὐτῶν εἶναι 96, 92, 90 καὶ 74 χρόνων, δηλαδὴ ἡ συνολικὴ ἡλικία καὶ τῶν τεσσάρων ἀνέρχεται σὲ 352 χρόνια.

ΣΤΩΪΚΟΤΗΣ

Ἐνας ἀγγλος πιλότος ἑνὸς ἐπιβατικοῦ ἀεροπλάνου σὲ ἕνα ταξίδι ἀπὸ τὸ Λονδίνο στὴν Ἰταλίαν, ὑπέστη βλάβην τῆς μηχανῆς του καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ κάνῃ μιά ἀναγκαστικὴ προσγείωσιν σ' ἕνα μεγάλο κῆπο μὲ κάρποφορα δέντρα.

Στὸ ἀεροπλάνο ὑπῆρχε μόνον ἕνας ἐπιβάτης ὁ ὁποῖος κατατρομαγμένος ἀντελήφθη τὸ ἀτύχημα καὶ ἔτρεξε κοντὰ στὸν πιλότον. Ἐνῶ, λοιπόν, ὁ τελευταῖος κατευθυνόταν

ΤΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Αὐτὴν τὴν ἐμφάνισιν θὰ ἔχουν τὰ λεωφορεῖα μετὰ μίαν δεκαετίαν. Ἡ ἀεροδυναμικὴ ἐσημείωσε καταπληκτικὴν πρόδοον καὶ τώρα μᾶς παρουσιάζει μοντέλλα αὐτοκινήτων ποὺ μοιάζουν μὲ διάφορα ζῶα. Τὸ λεωφορεῖο τῆς εἰκόνης μᾶς μοιάζει σὰν καταράδα! Ἐχει τέσσαρους μὲν τροχοὺς ἀλλὰ δύο ἀπ' αὐτοὺς στηρίζονται σὲ κινούμενα πόδια καὶ οἱ δύο ἄλλοι εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ σασί. Οἱ δύο πρῶτοι χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ κρατοῦν σὲ σταθερὴ ἰσορροπία τὸ τροχοφόρον ὅταν ἀναπτύσσῃ ταχύτητα 200 χιλιομέτρων!

πρὸς τὰ κάτω ἐλπίζοντας στὸ καλλίτερον, γύρισε στὸν κατὰχλωμον ἐπιβάτην καὶ κυττάζοντάς τον μ' ἕνα βλοσυρὸ μείδισμα, τοῦ εἶπε:

Ἐποθέτω ὅτι σὰς ἀρέσουν τὰ μῆλα!

ΣΥΜΠΤΩΣΗ

Ἐνας μύψ βαμβακοβιομήχανος τοῦ Ντορσέτ, διαβαίνοντας ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον ἑνὸς κεντρικοῦ δρόμου, κουτούλησε στὴν ἐξέχουσα ὄκρη μιᾶς διαφημίσεως καὶ τραυματίστηκε στὴν μύτη. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα πρόχειρον τσιροτάκι, οἰκέθηκε νὰ ἐπικολληθῇ στὴν πληγὴ τῆς μύτης του μιά μικρὴ ἐτικέττα ἀπὸ ἐκείνης ποὺ ἔβαζε ὡς διακριτικὰ στὰ τόπια τῶν ὑφασμάτων τοῦ ἐργοστασίου του. Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτὸν πάνω στὴν ἐτικέττα αὐτὴ ἦταν γραμμένα τὰ ἑξῆς: «Ἐγγυημένη: 50 γυάρδες μήκος»

ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Στὴ Βουδαπέστη ἕνας ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς τῆς ἀστυνομίας, ἱδρυσε μιά πρωτότυπὴ ἐταιρεία. Ἡ ἐταιρεία αὐτὴ προμηθεύει μὲ τὴν ὥρα ἐπιβλητικὸς καβαλλιέρους στὶς γυναῖκες ποὺ θέλουν νὰ πᾶνε στὰ μαγαζιά ἢ σὲ κοσμικὰς συγκεντρώσεις.

ΤΗΣ ΖΑΝΕΤ ΜΑΚΝΤΟΝΑΛΤ, ΤΖΟΑΝ ΧΑΡΛΟΥ ΚΑΙ ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡΝΤ

Ένας έμπορος καφέ από την Κέννα, είχε γράψει στη Ζανέτ Μακντόναλτ ότι θα φευγε για τη Γένοβα κι' από κει για τη Νέα Υόρκη, και από τη Νέα Υόρκη θα πήγαινε στο Χόλλυγουντ για να την παντρευτεί. Η καλλιτέχνις δεν έδωσε και τόση σημασία στο γράμμα αυτό γιατί πολλοί ήταν εκείνοι που της έστειλαν παρόμοιες επιστολές και μάλιστα πήγαν στο Χόλλυγουντ, αλλά μόλις έφθασαν στην πόρτα του «στούντιο» ή σ' εκείνη του σπιτιού της, έφαγαν τη χολόπηττα.

Ο έμπορος όμως δεν ήταν ένας απ' αυτούς. Όταν πήρε άρνητική απάντηση από τη Ζανέτ της έστειλε ένα μπιλιέτο που έγραφε: Θά σέ κάνω δική μου θυσιάζοντας, κι' αυτή τη ζωή μου. Δεν άστειευόταν καθόλου ο έρωτευμένος καφέμπορος. Αμέσως πήγε και ένοικίασε μια βίλλα κοντά σ' εκείνη της Μακντόναλτ και την περίμενε νύχτα και μέρα.

Διάφορες πανίδες, παρακλήσεις, απειλές, κόλπα δεν κατόρθωσαν να απομακρύνουν τον ζώρικο έρωτευμένο! Η Ζανέτ τότε ειδοποίησε την αστυνομία αλλά αυτή όμως δεν έπενεβη γιατί έχαρακτήρισε το ζήτημα ως καθαρώς... έρωτικών και δεν είχε καμιά θέση σ' αυτό.

Έτσι, ένα πρωί, ένα θαυμαστό και ταχύτατο αυτοκίνητο, βγήκε από τη βίλλα της Ζανέτ και την άλλη μέρα έγραφαν οι εφημερίδες του Χόλλυγουντ πως η «στάρ» έφυγε μ' ένα ρεζίσιέρ που άγαπούσε.

Στην πραγματικότητα όμως η Ζανέτ, φοβισμένη και κλαίγοντας, είχε κλειστή στο πιο μικρό και σκοτεινό δωμάτιο του σπιτιού! Επί δέκα ολόκληρες ημέρες, αν και έδιάβαζε την έρωτική περιπέτεια της... αγαπημένης του, ο έμπορος εν τούτοις δεν τό κούνησε από τη θέση του. Υστερα, άλλως διόλου εαφνικά, έφυγε για τον Σάν Φραγκίσκο και με το πρώτο πλοίο που βρήκε πήγε στη Χονολουλού όπου παρέμεινε ένα μήνα ζητώντας σ' αυτό το νησί την ώραία... σκληρόκαρδη, μέχρις ότου μια μέρα συνελήφθη από την αστυνομία γιατί σκότωσε έναν Ιθαγενή, που δεν τον άφηκε να μπη στο σπίτι που ήταν θυρωρός και να ψάξη για τη Ζανέτ.

Τότε μόνον βγήκε στον κόσμο η Μακντόναλτ κι' όλοι έδωσαν πως η έρωτική της περιπέτεια στη Χονολουλού είχε... λήξει!

Η Τζόαν Χάρλου

Ένώ η συμπαθητική αυτή «στάρ» με τα άσ μένιμα μαλλιά επέστρεφε μια νύχτα στο σπίτι της, η μηχανή του αυτοκινήτου της σταμάτησε απότομα. Το άτύχημα αυτό της συνέβη σ' ένα απόμερο έξοχικό μέρος κι' η Τζόαν βρέθηκε μόνη της. Ο φόβος μήπως της έπιτεθούν οι γκάγκ-

στερς που λυμάνονται τά μέρη εκείνα την έκανε να έγκαταλείψη το αυτοκίνητό της και να πάη να κρυφτεί πίσω από μια μικρή βίλλα άκατοίκητη, δέκα έως είκοσι μέτρα πιο μακριά από τον δημόσιο δρόμο.

Σε λίγη ώρα είδε να ξεπετιώνται ανάμεσα από τα δέντρα τέσσερες κακοποιοί οι όποιοι άρχισαν να πυροβολούν φοβισμένοι, νομίζοντας πως το αυτοκίνητο εκείνο ήταν καμιά παγίδα της αστυνομίας.

Αργότερα οι πυροβολισμοί έγιναν πιο πυκνοί και το αυτοκίνητο γέμισε τρύπες. Σιγά-σιγά όμως πλησίασαν και βλέποντας πως δεν ήταν κανείς προσπαθήσαν να το κινήσουν αλλά λόγω της βλάβης που είχε πάθει δεν τό κατόρθωσαν.

Σαν Σιρο Πάνθεον

Η Τζόαν Χάρλου τους παρακολουθούσε από το μέρος που ήταν κρυμμένη, αλλά φοβόταν μήπως ψάξουν και την βρουν. Τέλος, ύστερα από κάμποση ώρα, όταν άρχιζε πια να ημερώνη άκούστηκε το χαρακτηριστικό κλάξον των πυροσβεστών και λίγες στιγμές αργότερα παρουσιάστηκαν δυο ταχύτατες άντρες που πήγαν να σβύσουν μια πυρκαϊά. Το πρώτο αυτοκίνητο πέρασε χωρίς να παρατηρήση το σταματημένο εκείνο άμάξι της Τζόαν, αλλά το δεύτερο σταμάτησε. Οι τέσσεροι κακοποιοί, έξηφανίσθησαν άμέσως κι' η στάρ βγαίνοντας από την κρύπτη της έξήγησε στους πυροσβέστες τι της είχε συμβεί.

Έπειδή όμως αυτοί δεν είχαν καιρό, πήραν την Χάρλου μαζί τους και μάλιστα τους έβοήθησε να σβύσουν την φωτιά.

Στην έπιστροφή έδεσαν το ώραίο «καμπριολέ» της Ζανέτ που είχε γίνει κόσκινο από τις σφαίρες και γύρισαν στο Χόλλυγουντ.

Η Κάρολ Λόμπαντ

Θέλετε τώρα να μάθετε τι συνέβη μια νύχτα στη Κάρολ Λόμπαντ; Αυτή, βέβαια, δεν μάς διηγήθη αυτή την περιπέτεια της γιατί... ντρεπόταν και γι' αυτό τώρα δεν θέλει να την... παραδεχθώ.

Κάποιο βράδυ, λοιπόν, η ξανθοά «ντίβα» ένω έτοιμαζόταν να πέση στο κρεβάτι της, άκουσε ένα χτύπο στα παντζούρια του παραθύρου της. Τρόμαξε και στάθηκε ν' άκουση καλύτερα. Τα χτυπήματα όμως εξακολουθούσαν επίμονα κι' έμοιαζαν σαν κάποιος να «δούλευε» για ν' άνοιξη το παράθυρο.

Η Κάρολ, το βράδυ εκείνο ήταν μόνη στο σπίτι κι' η καμριέρα της, ο σφώερ κι' ο κηπουρός κοιμώντουσαν στο Παβιγιόν της βίλλας. Πώς λοιπόν να τους ζητήσει τη βοήθειά τους; Δεν υπήρχε κανένας τρόπος και γι' αυτό πήρε το τηλέφωνο κι' ειδοποίησε την αστυνομία:

— Έλάτε γρήγορα στη βίλλα της Λόμπαντ. Οι γκάγκστερς έλθουν να μπουν στο σπίτι... θέλουν να μάς σκοτώσουν, να μάς άπαγάγουν.

Κρέμασε το άκουστικό και περίμενε, ένώ η καρδιά της χτυπούσε σαν ξεχαρβαλωμένο ρολόγι.

Στο μεταξύ τα χτυπήματα στα παντζούρια εξακολουθούσαν κι' η Κάρολ περίμενε από στιγμή σε στιγμή, τους άστυνομικούς.

Σε λίγες στιγμές έξη άστυνομικοί στηλώθηκαν στη γωνιά της βίλλας για να άρπάξουν τους... γκάγκστερς που ήταν στο παράθυρο αλλά βρήκαν δυο μόνον από τα... πέντε παγώνια της Κάρολ που κάθονταν στο παράθυρο με δλη τους την άνεση και ράμφιζαν τα παραθυρόφυλα!

Φυσικά οι άστυφύλακες κι' ίδια ξεκαρδίσθηκαν στα γέλοια με την άνσκάλυψη κι' ή ώραία βεντέτα ηουχη πια και κάπως ντροπιασμένη για το πάθημά της, άπεσούρη ν' άναπαυθή.

Απ' αυτό το έπεισόδιο μπορεί κανείς να συμπεράνη πως το θάρρος που δείχνουν οι «στάρ» στα κινηματογραφικά έργα είναι άσφαλώς... προσωινό, για να πούμε, προσποιητό τελείως, άσχετο με την πραγματικότητα. Και έπειδή στους άναγνώστες μας θα γεννηθώ ή άπορία μά, τότε πως λαμβάνονται μερικές φρικιαστικές σκηνές που παρουσιάζονται πρωταγωνιστριαί ως πρότυπα ψυχραιμίας και ήρωισμού, έπιφυλασόμεθα να τους δώσουμε τις έξηγήσεις αυτές.

Η Μάρθα Λίστον Χολογουάη, έλάτρεψε τον άνδρα της. Παντρεύτηκαν από έρωτα.

Ο Ζώρζ Λίστον ήταν ένα άμορφο παλληκάρι και φημιζόταν ως ο πιο τολμηρός άνάμεσα στους ναυτικούς της Κορνοβάλια. Έπίσης η Μάρθα ήταν ώραία κι' αξιολάτρευτη με μια χάρη άπλη και συμπαθητική, κι' ήξερε πρό παντός άλλου να λατρεύη τον άνδρα, που μ' αυτόν ένώθηκε για όλη της τη ζωή.

Κάθε πρωί, ο Ζώρζ, έφευγε με το πλεούμενό του, παίρνοντας μαζί του λίγους άνδρες για πλήρωμα, κι' άνοιγόταν στη θάλασσα για να ρίξη τα δίχτυα του ως το βράδυ, που γύριζε στο Μέρν με υπόλοιπο ψάρι.

Η Μάρθα πήγαινε πάντα στην παραλία για να τον χαιρετήσει και το βράδυ περίμενε την έπιστροφή του, για να τον άγκαλιάσει όταν θα ηηδούσε έξω από το πλεούμενο, με το χαμόγελο στα χείλη, ρωμαλέος και εύτυχος.

Όταν όμως καμιά φορά ήταν άσχημος ο καιρός, ή καρδιά της έτρεμε σαν άντίκρυζε τον όρίζοντα κατάνυδρο και τα κύματα μανιασμένα να μουγκρίζουν, κι' έβαζε χίλιες κακές ιδέες στο νού της.

Εκείνο λοιπόν το βράδυ, που ήταν μοιραίο για τη Μάρθα, ο οδρανός έδειχνε πως δεν θ' άργοüse να ξεσπάση μια τρομερή θύελλα... Αφώκε το σπίτι και κατέβηκε στο μώλο μ' ένα αδιάβροχο και ένα σκούφο πέτινο στο κεφάλι. Η καταιγίδα άρχισε να μαίνεται, κι' αυτή, χωρίς να φοβάται τις άστραπές, τις βροντές, τον άνεμο που ούρλιαζε, βρισκόταν στη συνηθισμένη της θέση και περίμενε τον αγαπημένο της.

Σε λίγη ώρα είδε τα προβάλη στα άνοιχτά ή ψαρόβαρκα, ένώ ή δύση σκοτεινίαζε ολοένα και περισσότερο καθώς ο οδρανός σκεπάστηκε με σύννεφα, κι' άρχισε ή μπόρα.

Είτε το πλεούμενο να προχωρή κάνοντας σκληρόν άγωνα προς τα κύματα που ζητούσαν να τ' άνατρέψουν, κι' έτσι τότε τα σκόρπιζε σ' άσπρους άφρους και τότε χανόταν ανάμεσα στον μπλάβο τους όγκο.

Η φτώχη γυναίκα άγωνιούσε. Ένοιωθε καλά τον κίνδυνο και σιγά-σιγά ή άνησυχία της άρχισε να γίνεται άπογοήτευση. Έκλαιγε, ούρλιαζε:

— Ζώρζ... Ζώρζ!

Λίγο πιο μακριά της, άλλες γυναίκες ψαράδων έκλαιγαν κι' αυτές και παρακαλούσαν τον ύψιστο για τη ζωή των δικών τους. Ήσαν κι' αυτές μητέρες, γυναίκες, άδελφές ναυτικών, που κινδύνευαν.

Για μια στιγμή η Μάρθα είδε την ψαρόβαρκα να χάνεται μέσα σ' ένα κυκλώνα, να σηκώνεται ψηλά και να πέφτει σε μια τρομερή άβυσσο που είχε άνοίξει ή mania των κυμάτων... Τάχασε, και άπόμεινε για λίγο βουβή, καθώς είδε με τα μάτια της το τραγικό τέλος του άνδρός της. Υστερα, άφήνοντας να της ξεφύγ ή άνησυχία που ένιωθε, έπεσε άναίσθητη πάνω στις πέτρες του μώλου.

Ευσεπλαχνικά χέρια τη σήκωσαν και την πήγαν στο σπίτι της. Όταν συνήλθε δεν άνεγνώριζε κανέναν δεν θυμόταν τίποτε. Η σκέψη της είχε σταματήσει μέσα στον άνείκωτο πόνο της. Κι' από την ήμερα εκείνη, η Μάρθα ήταν ή φτωχή τρελή του Μέρν. Κάθε προσπάθεια για να την σωθούν ύπηρεζε μάταιη. Η τρέλλα της ήταν ήρεμη και συμπαθητική. Έμοιαζε σαν παιδούλα γλυκειά κι' όνειροπόλος, που προκαλούσε σε κάθε ανθρώπινη καρδιά τον όγκτο. Κι' όμως γι' αυτήν, κι' οι δικοί της άκόμα, τ'ς φαινόταν σαν ένοιο.

Είχε περάσει καιρός από τότε, όταν κάποια μέρα ηηγε στο Μέρν κάποιο πλανώδιο τσίρκο που έδινε και κινηματογραφικές παραστάσεις. Έπειδή σπάνια στο Μέρν παρουσιάζονταν ή ευκαιρία ν' άπολαύσουν ένα τέτοιο θέαμα, το τσίρκο μάθευε άρκετό κόσμο μπροστά από ένα άπλωμένο λευκό πανί, που σ' αυτό πρόβαλλε τις ταινίες.

Μέσα στο πλήθος αυτό, βρέθηκε μια μέρα κι' Μάρθα

Η ΦΟΒΕΡΗ ΩΡΑ

μαζί με τους δικούς της. Η φτώχη τρελή είδε τα νούμερα, τους άκροβάτες, με έκφραση λυπημένη, κι' έντελώς άπαθής, σαν να μην έκαταλάβαινε εκείνα που έβλεπε μπροστά της και που γι' αυτά όλος ο άλλος κόσμος έδειχνε τον ένθουσιασμό του.

Όταν όμως είδε στο λευκό πανί τις πρώτες σκηνές της ταινίας «ο έρημίτης της νήσου» ή δυστυχής άρχισε να δίνη σημεία μιας ιδιόρρυθμης άνησυχίας. Το δράμα άρχιζε σ' ένα χωριό ψαράδων: ο πρωταγωνιστής έφευγε, γιατί είχε χάσει την άγάπη του, μ' ένα πλεούμενο, προς άγνωστους τόπους, όταν μια αλφινδιαστική θύελλα έκαμε κομμάτια το καράβι κι' αυτός, ύστερα από μεγάλη προσπάθεια κατόρθωσε να βγή κολυμπώντας σ' ένα έρημόνησο. Η σκηνή του ναυαγίου άνητρά της έδειξε παρόμοια σκηνή με εκείνη που είδε ως θύμα της ψαρόβαρκας ήταν ίδιος σάν, ο άγαπημένος της Ζώρζ Λίστον. Κάποιος μάλιστα όρκιζόταν πως ήταν ή ίδια σκηνή, λέγοντας πως την ήμερα εκείνη είχε δη έένα πρόσωπα με πριέρρες μηχανές να βρίσκωνται μέσα σε πλεούμενα άκριβώς στα παράλια του Μέρν.

Για μια στιγμή η Μάρθα έβγαλε μια φωνή άνάμικτη άπο τρόμο και λύπη. Η ταινία παρουσίαζε την πιο τραγική στιγμή του ναυαγίου, όταν βούλιαζε ή ψαρόβαρκα μέσα στη mania της θύελλας.

— Ζώρζ... Ζώρζ! — φώναξε ή δυστυχισμένη κι' έπεσε άναίσθητη στη γη.

Φώναξαν τό γιατρό κι' όταν άκουσε ότι συνέβη σήκωσε το βλέμμα από τη Μάρθα και κύτταξε τους άλλους:

— Πούος ξέρει... — έίπε. Μπορεί να έγινε κανένα θαύμα...

— Ο Θεός να σάς άκούση, γιατρέ! Αυτός που άπήντησε ήταν ένας νέος μ' ένα μεγάλο σημάδι στο πρόσωπο και μια λυπημένη ματιά συγγενής της. Και το θαύμα έγινε πράγματι.

Οι πληροφορίες που ηησαν απ' την έταιρία που γύρισε την ταινία μαρτυρούσαν ότι είχαν όντως γυρίσει το ναύαγιο του πλοιαρίου του Ζώρζ Λίστον που τον είδαν ν' άποβιβάζεται στο έρημόνησο που παρουσίαζε ή ταινία. Θέλησαν μάλιστα να τον σώσουν, μά δεν κατόρθωσαν να προσεγγίσουν την άκτή γιατί ήταν τέτοια ή θύελλα που δίχως άλλο θα έσυντρίβετο το πλοίο τους και θα κατεστρέφοντο κι' αυτοί. Έτσι άπομακρύνθηκαν και με την ιδέα πως κάποιο άλλο πλοίο θα περνούσε και θα έπαιρνε το ναύαγο, δεν τον ένασσυλλογίστηκαν από τότε. Το μόνο που σκέφτηκαν ήταν να προτάξουν μερικές σκηνές πρό της σκηνής του ναυαγίου και να φτιάσουν το έργο «Ο έρημίτης της νήσου».

Υστερ' απ' αυτό, ναύλωσαν ένα καράβι, κι' άρχισαν να έρευνούν τα πιο κοντινά έρημόνησα. Κι' έξαφνα, σ' ένα απ' αυτά βρήκαν τον άμοιρο Ζώρζ. Κουρελιασμένο, έλεεινόν, αλλά ζωντανόν τέλος πάντων.

Ο Θεός ήθέλησε να ξεφύγω από εκείνη την κόλαση... τους έξήγησεν ο Ζώρζ—γιατί με βοήθησαν πολύ ή τόλμη μου κι' ή έπιθυμία μου να έναγυρίσω στη Μάρθα μου, που δεν φανταζόμουν πως θα καταντούσε ένα ανθρώπινο έρείπιο! έίπε, καθώς έβλεπε πως ή αγαπημένη του, δεν μπορούσε να τον άναγνωρίση...

Αναστέναξε πικρά και συνέχισε.

— Τώρα που τη βλέπω έτσι, συλλογίζομαι πως θα ήταν καλύτερα να είχα την ίδια τύχη των συντρόφων μου, να πνιγόμουνα, άφου αυτή ή φτώχη, που ή άγάπη της με συγκρατούσε στη ζωή, δεν με άναγνώριζε πια... και.

Έδω σταμάτησε: Η Μάρθα που τον άκουγε σαν χαμένη, άνοιξε τα μάτια της έκπληκτα, κύτταξε γύρω της άνησυχία, ύστερα, άναγνώριζοντας τον άνδρα της, φώναξε πέφτοντας στην άγκαλιά του:

— Ζώρζ... Ζώρζ μου... άγάπη μου, γλυκειά μου είσαι ζωντανός; δεν με γελά ή φαντασία, δεν όνειρεύομαι...

Και δάκρυα, χαράς, κύλησαν στα χλωμά μάγουλά της

Η ΑΤΣΑΛΕΝΙΑ ΛΕΠΙΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ ἀστυνομικῆς ὁ Ντίκ Μάρτεν, συλλαμβάνει τὸν λωποδύτη—Λέβιν διὰ τὴν διάρρηξιν μιᾶς Τραπεζίης κι' αὐτὸς ἀποδεικνύει τὸ ἄλλοθι καὶ ἀποκαλύπτει στὸν Ντίκ ὅτι τὴ βραδυὰ ἐκεῖνη ἀσχολεῖτο νὰ διαρρήξῃ ἕναν τάφον, κι' ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοῦ ἀνέθεσε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν σκοτώσῃ μόλις ἀνοίγῃ τὴν κλειδαριὰ τοῦ τάφου, πράγμα ποὺ δὲν κατάρθωσε. Ὁ Ντίκ πῆγε στὴ βιβλιοθήκην Μπέλιγκχαμ νὰ κἀν ἀνακρίσεις γιὰ ἕνα βιβλίον ποὺ κλεψάν κι' ἐγγύρισε ἐκεῖ τὴν ταμιά, μιὰ ὁμορφὴ νέα ποὺ τοῦεπε ποιοὶ εἶχαν ἐπισκεφθῇ τὸ κατάστημα. Συνέπεσαν ὅτι τοῦεπε πᾶ- ρει ὁ ἰταλὸς γιαντὸς Σταλέττι καὶ πῆγε σπῖτι του, ὅπου βρῆκε καὶ μιὰ παλιὰ του γνωριμία, τὸν κλέφτην αὐτοκινήτων Θωμᾶ. Ὁ Σταλέττι ἐδήλωσε ὅτι εἶχε πάρει αὐτὸς τὸ βιβλίο καὶ τὸδωσε πίσω. Ὅταν γύριζε σπῖτι του βρῆκε τρομαγμένο τὸν λωποδύτη Λέβιν, ὁ ὁποῖος τοῦ δήλωσε ὅτι τὸν παρακολουθοῦσε «ὁ τρομε- ρὸς ἄνθρωπος» νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ ζήτησε νὰ μείνῃ μαζί του. Ὁ Ντίκ τὸν ἐδέχθη κι' ἔφυγε νὰ πᾶν νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν δικηγό- ρον Χάβελον ν' ἀναλάβῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Πέρος Σέλφορντ, τὸν «υἱὸ τοῦ Λόρδου ποὺ πέθανε τρελλὸς καὶ τοῦ ὁποῖου ἐκτελοῦσε τὴ διαθήκην, καὶ νὰ τὸν φέρῃ στὸ Λονδίνο. Ὅταν ὁ Ντίκ γύρισε σπῖτι του δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὸν Λέβιν. Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁμως, ὅταν ἀνοίξε τὴν ντουλάπα του, σωριάσθηκε μπροστὰ στὰ πόδια του τὸ πτώμα τοῦ Λέβιν, ποῦνταν στραγγαλισμένος κι' εἶχε στὴν καρδιά μιὰ ἀτσαλένια λεπίδα, ποὺ ἦταν μπηγμένη πολὺ βαθειὰ στὸ στή-θος. Ὁ Ντίκ μετὰ τοῦτο ἐπισκέφθη στὸ σπῖτι του τὸν Μπέρτραμ Κόντνυ, τὸν ρώτησε ἂν εἶχε ἀλληλογραφία μὲ τὸ νεαρὸ Σέλφορντ, καὶ φεύγοντας τοῦ πῆρε μὲ τρόπο ἕνα βιβλίο μὲ πέτσινο ἐξώφυλλον ποὺ αὐτὸς τόχε κρύψει κάτω ἀπὸ μερικὰ ἔγγραφα. Ὁ Κόντνυ πῆ- γε καὶ τὸ εἶπε στὸ Σταλέττι ἐνῶ ὁ Μάρτεν ἐπισκέφθη τὴν κυρία Λανσντάουν ἢ ὁποία τοῦ διηγήθη ὅτι ὁ Λόρδος Σέλφορντ εἶχε κτίσει στὸ κτήμα του εἰκοσι τὰ φάρους. Ὁ Μάρτεν ἔφυγε καὶ μὲ τὸ Σνέντ πῆγαν κι' ἔκαναν μιὰν ἀκαρπῆ ἐρευνα στὸ σπῖτι τοῦ Στα- λέττι. Στὸ μεταξὺ ἡ κυρία Κόντνυ πῆγε σὴ βιβλιοθήκην καὶ πῆρε τὴ Σίβυλλα σπῖτι της, μ' ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο γιὰτὶ κατὰ τὴν εἴσοδον ὁ Κόντνυ. Τὴς προσέφεραν τοῖς μὲν νερκοτικὸν, τὴν ἀναι- σθητήσαν καὶ τὴ φυλάκισαν. Τὰ μεσάνυχτα, μιὰ ἀγωνιώδης φωνὴ κάλεσε ἀπ' τὸ τηλέφωνον τὸν Μάρτεν κι' αὐτὸς μὲ τὸ Σνέντ πῆγαν στὸ σπῖτι τοῦ Κόντνυ. Ἐκεῖ βρῆκαν πεθαιμένην, ἀπὸ ὑπερβολικὸν τρόμον τὴ γυναῖκα του καὶ δολοφονημένην τὸν ἴδιον. Στὸ πάτωμα ὑπῆρχαν κηλίδες αἵματος. Ἡ Σίβυλλα δὲν φαινόταν πονηρὰ. Τὴν εἶχε φυγαδεύσει ὁ Θωμᾶς Κάουλερ κι' ἐπέστρεψε στὸ σπῖτι τοῦ Κόντνυ ὅταν ἀκούσε ὑποπτο θόρυβον κι' ἐστάθη.

τῆς κατοικίας. Κι' ἐνῶ στεκόταν ἀναποφάσιστη ἐκεῖ μπρο- στὰ, ἕνας λυγρὸς σπαραχτικὸς ἀκούστηκε πίσω της. Τὸ αἶ-μα πάγωσε ἀμέσως στὶς φλέβες της. Ὁ ἀγριάνθρωπος εἶ-χε ἀκολουθήσει τὰ ἴχνη της. Τρελλὴ ἀπὸ φόβον καὶ χωρὶς κανένα πλέον δισταγμὸν μῆκε μέσα στὸ μαυσωλεῖον κλει- νοντας πίσω της τὸ κιγκλίδωμα. Πέρασε βιαστικά τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὰ κάγκελα, ἐκλείδωσε μὲ τὸ κλειδί, καὶ ἐ-τραβήχθηκε πρὸς τὸ ἐσωτερικόν.

Κατέβηκε βιαστικά τὰ χορταριασμένα σκαλοπάτια καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸ δεύτερον κιγκλίδωμα. Ἀπὸ πάνω της μιὰ πελώρια κιὰ σκοτείνιαζε περισσότερο τὰ πάντα. —Υψιστε Θεέ! σκεφτόταν ἡ νέα. Ἄν τὸ κτήνος αὐτὸ σπᾶσῃ τὴν κλειδαριὰ θὰ βρεθῇ μόνῃ μαζί του, μέσα στὴ μοναξιά τῆς νύχτας χωρὶς καμμιά προστασία. Μόνῃ μου ἀνάμεσα στοὺς νεκροὺς καὶ τὸν φοβερὸ αὐτὸ ἀγριάν-θρωπον!

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ἡ νέα πέρασε τὰ χέρια της ἀνάμε-σα στὶς σιδερένιες γρύλλιες περιμένοντας ἀπὸ τὸν Θεὸ κάποιαν ἀνέλπιστη βοήθεια. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁμως ἕνα παγωμένο καὶ κοκκαλάριον χέρι, ποδβγαίνει μέσα ἀπὸ τὸν τάφον, τὴς ἄρπαξε τὸ μπράτσο. Ἡ Σίβυλλα δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμίαν της περισσότερον καὶ ἄρχισε νὰ ρίχνῃ ἀπεγνωσμένες φωνάς. Παρ' ὅλον τὴν τὸν φόβον ἄ-νοιγε διάπλατα τὰ μάτια της, θέλοντας νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι τὸν καινούργιον ἔχθρον της. Ἀλλὰ δὲν ἐβλεπε

τίποτα χτυπιόταν καὶ ὑπεράσπιζε σὰν τίγρις τὸν ἑ-αυτὸ της. Πέρα-σε τὸ χέρι της ποὺ εἶχε μείνει ἐ-λεύθερον ἀνάμεσα στὸ κιγκλίδωμα προσπαθώντας νὰ

πιάσῃ διὰ τῆς ἀφῆς τὸν ἀ-γνώστο ἀντίπαλόν της. Καὶ πράγματι ἔπιασε κάτι ἄγριο.

—Μὴν, κουνήθης καὶ μὴ φωνάζης, τῆς εἶπε κάποιος μὲ βραχνὴ καὶ χαώδη φωνή. Δὲν θὰ σοὺ κἀν κανένα κα-κό, ἂν μοῦ πῆς τί ἐρχόσουν νὰ κἀνης ἐδῶ μέσα.

—Εἰμαι ἡ Σίβυλλα Λαν-σντάουν, ἐφώνασε ἡ νέα. Κι' ἐμπήκα ἐδῶ μέσα ἀπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ ξεφύγω ἀπὸ ἕνα περιέργον ζῶον ποὺ μὲ κυνη-γάει. —Ὡ, πόσον τὸ φοβοῦμαι τὸ τέρας αὐτό!

—Πῶς; εἶσαι ἡ Σίβυλλα Λανσντάουν; ἐπανέλαβε ζωη-ρὰ ἡ φωνή... Ὡστε εἶσαι ἡ νέα ποὺ ποθοῦσα νὰ συνα-τήσω!.. Τί περιέργος σύμπτα-ση ἀλήθεια. Περίμενε, θὰ σοὺ ἀνοίξω τὴν πόρτα κάνε μόνο λίγα βήματα πρὸς τὰ πίσω, σὲ παρακαλῶ.

Τὸ σιδερένιον κιγκλίδωμα ἔ-τριξε. Ἡ νέα ἀκούσε ν' ἀνίσουν ἕνα σπῖρον, καὶ στὴ λάμψῃ μιᾶς μικρῆς λάμπας ἡ Σίβυλλα ἀ-ναγκώρισε ἐκείνον ποὺ βρι-σκόταν μπροστὰ της. Ἦταν ὁ δόκτωρ Σταλέττι. Ἀπέναν-τί της καὶ ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν πόρτα μὲ τὶς ἐπὶ τὰς κλει-δαριές, διάφορα ἐργαλεῖα βρισκόταν σκορπισμένα χά-μα. Ἡ κοπέλλα δὲν μπόρεσε νὰ καταλείψῃ ἐλς τί χρησι-μευαν τὰ ἐργαλεῖα αὐτά. Ἀ-νασηκώνοντας ὁμως λίγον τὸ κεφάλι της εἶδε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ περασμένο στὴ μιὰ κλειδαριὰ τῆς πόρτας. Τότε ἐνόησε τὸν προορισμὸν

αὐτῆς. —Ποιὸς εἶν' αὐτοῦ; ἐφώνασε ἡ Σίβυλλα τρομαγμένη.

—Θεέ μου! σ' εὐχαριστῶ! ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ νὰ λέγῃ. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν τοῦ Ντίκ Μάρτεν.

Περαιότερον πεθαμένην παρὰ ζωντανὴν ἡ νέα ἔπρεπε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ντίκ Μάρτεν ποὺ εἶχε ἀνοίξει διάπλατα τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν σφιχτῇ γερὰ μέσα σ' αὐτήν.

λαβε μέσα στὴν τσάντα καὶ κατευθύνθη πρὸς μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξίτινες πόρτες τοῦ τάφου. Ἐβγαλε ἕνα κλειδί ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ προσάρμοσε στὴν κλειδωνιά καὶ τὴν ἀνοίξε φθονήροντας.

—Ἄν ὅλες οἱ πόρτες στὴν μακάβρια αὐτὴ κατοικία ἀ-νοίγαν μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν πολλὰ δυστυχήματα θὰ εἶ-χαν ἀποφύγῃ.

Ξαναγύρισε κοντὰ στὴν νέα καὶ μὴ βλέποντας πούθε-νὰ τὰ χάπια, ἡσυχάσε καὶ τῆς εἶπε φιλικὰ :

—Ὡραία, παιδί μου, ξέρεις νὰ ὑπακούης.

Πῆρε τὴ λάμπα του καὶ ἐξηφανίσθη μέσα στὸν τάφον κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα. Κάποια μουσικὴ διόδος θὰ ὑπῆρχε μέσα καὶ ποὺ ὡδηγοῦσε ἀγνώστον ποῦ. Αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ τὸ ξέρῃ ἡ Σίβυλλα. Ἀλλὰ μόλις ἐξηφα-νίσθη ὁ Σταλέττι, ἡ γοητεία ποὺ ἐξασκοῦσε στὴν κοπέ-λλα ἔσβυσε ἀμέσως. Καὶ ἡ Σίβυλλα, πετώντας χάμα τὰ χά-πια, ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ ὅλη τὴ δύναμιν τῶν ποδιῶν της πρὸς τὸν πύργον τῶν Σέλφορντ. Ὁ φόβος ποὺ τῆς προξέ-νοῦσε μιὰ καινούργια προσέγγισις μὲ τὸν Σταλέττι τῆς ἔ-δνε φτερά. Σὲ λίγο ἀντίκρυσσε τὸν πύργον, ἀλλὰ ὅσο ἐπλη-σίασε διέκρινε ἕνα ἀμυδρὸ φῶς ποὺ φώτιζε τὰ παράθυ-ρα τοῦ ἱσογείου. Περπατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της ἐπλησίασε τὸ παράθυρον καὶ, καθὼς ἦταν χαμηλὸ, κατῶρ-θασε νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ καὶ καὶ νὰ διακρίνῃ τὸ ἐσωτερικόν του. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ ἦταν φτιαγμένο ὁλόκληρον μὲ δρυῖ-νες σανίδες. Ὅχι μόνον τὸ παρκέτο καὶ τὸ ταβάνι ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τοῖχοι. Στὸ μέσον τοῦ δωματίου βρισκόταν ἕνα πελώριον τραπέζι, ἀπάνω στὸ ὁποῖον ἔκαιγε ἕνα κερί.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Σίβυλλα δὲν κατάρθωσε νὰ διακρίνῃ τίποτε περισσότερον ἀλλὰ ἔαφνικά κατὰ ἄρχισεν νὰ σιλεῖ μὲσα στὸ ἴμῳ «ἕνας ἄνθρωπος μὲ κεφαλὴ λέοντος προχω-ροῦσε στὸ μέσον τοῦ δωματίου. Μιὰ ἀχένιστη καὶ ἀγρία γαλὶ ἐπεφτε στοὺς ὤμους του, ἐνῶ μιὰ πυκνὴ καὶ μεγάλη γενειάδα ἐσκέπαζε τὸ στήθος του. Ἐπῆρε τὸ κερί ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τότε ἡ νέα εἶδε ἕνα πρόσωπον ἀνθρώπινον ἄλ-λά στερτημένο ἀπὸ κάθε ἐκφραση. Πρὸς μεγάλῃ της ἔκ-πληξῇ τὸν περιεργον αὐτὸ ζῶον ἐξαφανίσθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μεγάλο τζάκι ποὺ βρισκόταν δίπλα σ' ἕνα ἀνθοφυτεμέ-νο παράθυρον. Ἐστάθηκε ἀναποφάσιστη, δὲν ἤξερε ἂν ἔ-πρεπε νὰ φωνάξῃ τὸν θυρωρὸν ἢ ἂν ἔπρεπε νὰ τρέξῃ στὸ χωριὸ νὰ καταγγείλῃ τὰ πάντα καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν... Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ βήματα ἀκούσθηκαν ἀπάνω στὴν ἀμμο τῆς μεγάλης δεινδροστοιχίας.

—Ποιὸς εἶν' αὐτοῦ; ἐφώνασε ἡ Σίβυλλα τρομαγμένη.

—Θεέ μου! σ' εὐχαριστῶ! ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ νὰ λέγῃ. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν τοῦ Ντίκ Μάρτεν.

Περαιότερον πεθαμένην παρὰ ζωντανὴν ἡ νέα ἔπρεπε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ντίκ Μάρτεν ποὺ εἶχε ἀνοίξει διάπλατα τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν σφιχτῇ γερὰ μέσα σ' αὐτήν.

ΚΑΦΑΛΑΙΟ Θ.

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΣΕΛΦΟΡΝΤ

—Ἄ! ἀφήστε τίς κουβεντες σᾶς παρακαλῶ. Δὲν θὰ ἀκούσθω οὔτε λέξη ἂν δὲν φάτε καλὰ πρῶτα γιὰ νὰ συνέλθετε λίγο. Φαντάζομαι τί πείνα θὰ ἔχετε.

Ἐνα δυνατὸν κουνούσμιον ἀκούστηκε στὴν πόρτα. Ὁ θυρωρὸς, φορώντας ἀκόμη τὰ νυχτικὰ τοῦ ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ καὶ βρέθηκε ἀντιμέ-τωπος μὲ τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητὴ Σνέντ.

Τὸν ὡδήγησε στὸ φωτισμένο χῶλλον ποὺ ἦ-σαν καὶ οἱ ἄλλοι δύο καὶ σὲ λίγο ἡ γυναι-κα τοῦ σερβίριζε καὶ πρὸς τρεῖς διάφορα πιάτα καὶ καφε ζεστό.

Μόλις ἡ Σίβυλλα ἔ-φυγε λίγο, ἔνοιωσε τὴς βιαιότητες της νὰ διαφωγοῦνται, κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται πρὸς δύο ἀστυνομι-κούς ὅλες τὶς τίς πε-ριπέτειες. Μόλις ἔτε-λείωσε τὴ διήγησίν της, ἐκείνοι τὴν πα-ράκαλεσαν νὰ καθο-ρίσῃ ποῖο δωμάτιον ὡς εἶχε ἰδῇ τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν

ἔλαβαν τίς κατάλληλες ὁδηγίες ὁ Ντίκ παρεκάλεσε τὴ γυ-ναίκα τοῦ θυρωροῦ νὰ περιποιηθῇ τὴν Σίβυλλα καὶ νὰ τὴν πλαγιάσῃ. Αὐτὸς δὲ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Σνέντ καὶ τὸν θυρωρὸν κατέβηκαν στὸ δωμάτιον στὸ ὁποῖον βρισκόταν πρὸ δλίγου ὁ θυρωρὸς-κτῆνος.

Μόλις ἔφθασαν μπροστὰ στὸ μεγαλόπρεπον τζάκι ἀνα-κάλυψαν σὲ μιὰ γωνιά ἕνα παλιὸν μαστοῦνι ἀπὸ ξύλον φουντουκιάς.

—Εἶναι δικό σου τὸ μαστοῦνι αὐτό; ρώτησε ὁ Ντίκ τὸν θυρωρὸν.

—Ὅχι κύριε, καὶ τὸ μαστοῦνι αὐτὸ δὲν βρισκόταν ἐ-δῶ μέσα χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ποὺ καθάρισαν τὸ δωμάτιον μαζί μὲ τὴν γυναῖκα μου. Δὲν μπορῶ νὰ μαντέψω σὲ ποῖον ἀνήκει. Γιατὶ στὸ σπῖτι αὐτὸ δὲν κατοικεῖ κανένας ἄλλος ἀπὸ μᾶς τοὺς δύο.

—Νομίζετε, εἶπε εἰρωνικά ὁ Ντίκ, ὅτι τὸ σπῖτι αὐτὸ ἔχει πολλές μουσικὲς ἐξόδους;

—Μάλιστα, κύριε ἐπιθεωρητά, τοῦ ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ θυρωρὸς. Εἰμαι μάλιστα βέβαιος ὅτι κάποια ἀπὸ τίς πολ-λὲς αὐτὲς διόδους ἀνοίγεται στὸ παρκο. Δὲν ξέρω ἀκρι-βῶς σὲ ποῖον μέρος. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι βέβαιον μού τὸ εἶχε εἰπῇ καὶ ὁ προκατόχος μου, ποὺ εἶχε γράσῃ ἐδῶ μέσα. Οὔτε ἐκεῖνος ὁμως, οὔτε καὶ ἐγώ, ἀνακαλύψαμε ποτὲ τίς μουσικὲς αὐτὲς πόρτες.

Ὁ Ντίκ ἔκανε τὸν γύρον τοῦ δωματίου, χτυπώντας τὰ ξύλινα διαφράγματα μὲ τὸ μαστοῦνι. Ἀλλὰ κανένα δὲν φαινόταν νὰ εἶναι κοῦφον ἀπὸ μέσα. Ὅσο γιὰ τὸ τζάκι ἦ-ταν κτισμένο ἀπὸ κόκκινες καὶ ἀσπρες πλάκες. Καὶ ἦταν πολὺ στενὸ ὥστε νὰ κρύβῃ κάποια μουσικὴ πόρτα.

Ξαφνικά ὁ Σνέντ ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ παράθυρον, παρατηρώντας τὰ ὠραία χρώματα ποὺ ἔπερνε ὁ οὐρανὸς μὲ τὸ εὐπνῆμα τῆς ἡμέρας διέκρινε δύο φῶτα ποὺ ἐπλησί-αζαν. Κάποιο αὐτοκίνητον διέσχισε τὴν κεντρικὴ δεινδροστοι-χία τοῦ πύργου κι' ἐρχόταν πρὸς αὐτοὺς.

Οἱ ἀστυνομικοὶ βγῆκαν στὸ θόλον τῆς πόρτας τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἕνα σκονισμέον αὐτοκίνητον ἐσταμάτησε ἐκεῖ μπροστὰ. Ὁ κύριος Χάβελον βγῆκε βιαστικά ἀπὸ μέσα.

—Κύριοι, τοὺς εἶπε μὲ συγκίνηση, ἡ δεσποινὶς Λανσντά-ουν εἶναι ἐδῶ; Εἶναι καλὰ στὴν ὑγείαν της;

—Μάλιστα, κύριε Χάβελον, ἡ δεσποινὶς Σίβυλλα εἶναι ἐπάνω, ἀλλὰ ἐσεῖς πῶς τὸ ἐυάθετε; ρώτησε ὁ Ντίκ.

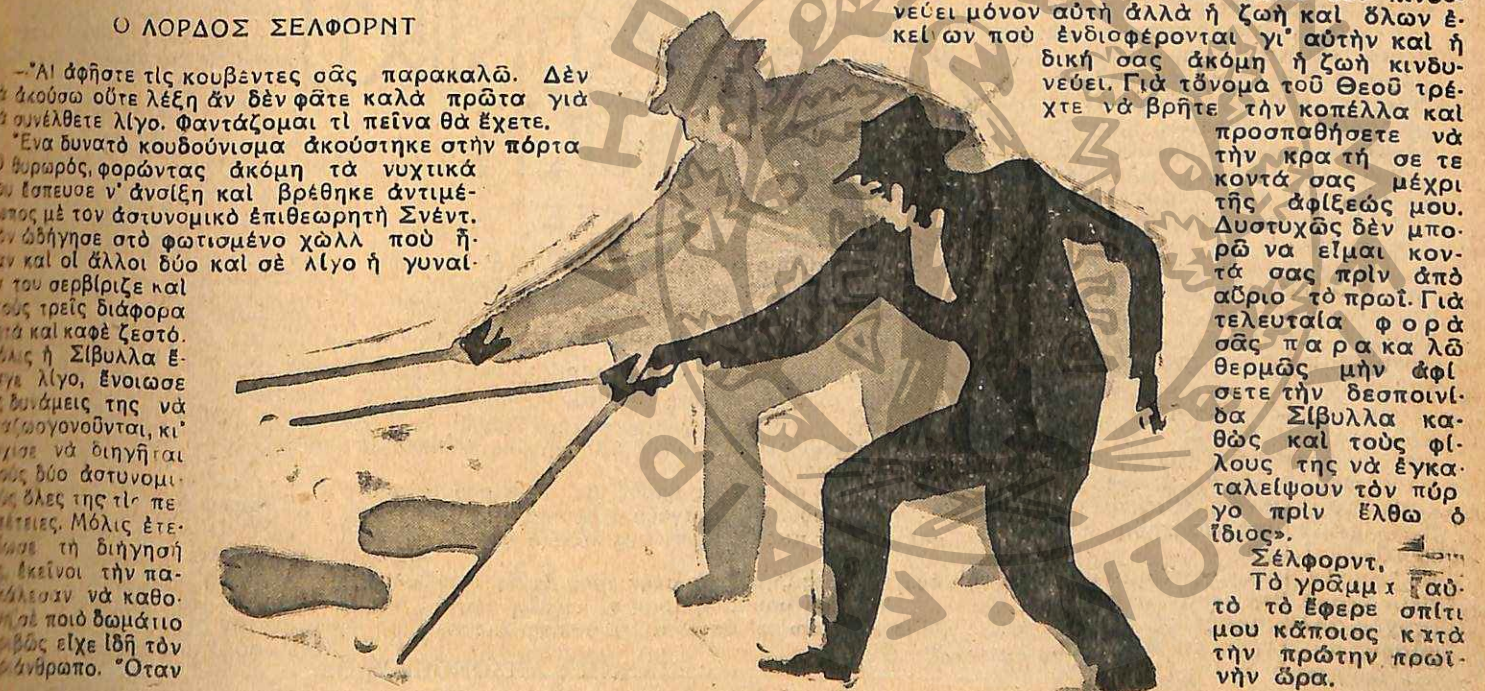
Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ὁ Χάβελον, πῆρε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ ἔδωσε στοὺς ἀστυνομικοὺς. Ἦταν γραμμένο σ' ἕνα θαλασσινὸ χαρτί ποὺ εἶχε ὡς ἐπικε-φαλίδαν τὴν διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Λονδίνου «Ρούζ Κάρλτον». Καὶ νὰ τί ἔγραφε ἡ ἐπιστολή :

Ἀγαπητὲ Χάβελον,

Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὰ πάντα καὶ ὅσω θέλω μέσα σ' αὐτὸ τὸ γράμμα. Σᾶς λέγω μόνον ὅτι εἶναι ἀμε-σος ἀνάγκη νὰ πᾶτε ἀμέσως στὸν πύργον τοῦ Σέλφορντ. Ἡ ἐξαδέλφη μου, Σίβυλλα Λανσντάουν βρίσκεται ἐν κιν-δύνῳ κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἀλλὰ δὲν κινδυ-νεύει μόνον αὐτὴ ἀλλὰ ἡ ζωὴ καὶ ὅλων ἐ-κείων ποὺ ἐνδιαφέρονται γι' αὐτήν καὶ ἡ δική σας ἀκόμη ἡ ζωὴ κινδυ-νεύει. Γιὰ τὸν ὀνομα τοῦ Θεοῦ τρέ-χτε νὰ βρῆτε τὴν κοπέλλα καὶ

προσπαθήσετε νὰ τὴν κρατή-σετε κοντὰ σας μέχρι τῆς ἀφίξεώς μου. Δυστυχῶς δὲν μπο-ρῶ νὰ εἶμαι κον-τὰ σας πρὶν ἀπὸ αὐριον τὸ πρωῒ. Γιὰ τελευταία φορὰ σᾶς παρακαλῶ θερμῶς μὴν ἀφί-σετε τὴν δεσποινί-δα Σίβυλλα κα-θὼς καὶ τοὺς φί-λους της νὰ ἐγκα-ταλείψουν τὸν πύρ-γον πρὶν ἔλθω ὁ ἴδιος».

Σέλφορντ, Τὸ γράμμα αὐ-τὸ τὸ ἔφερε σπῖτι μου κάποιος κτὰ τὴν πρώτην πρωί-νὴν ὥρα.

Ο άγνωστος ατότος μου έσπασε τα κουδούνια μου με το δυνατό χτύπημα που έκανε και έριξε μυστηριωδώς τον φάκελλο που βλέπετε κάτω από την πόρτα. Ενόμισα ότι έπρόκειτο περί άστειόττος και έτοιμαζόμουν να στείλω την έπιστολή όταν άκουσθηκε το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Πέρνω το άκουστικό και άκούω τον Σέλφορντ να μ' έρωτά ή αν είχα λάβει την έπιστολή του. Πρίν όμως προφθάσω να του άπαντησω δέκοψε το τηλεφώνω του. Μοι ήλθε τότε ή καλή έμπνευση να τηλεφωνήσω στην κυρία Λανσντάουν. Η μητέρα της Σίβυλλας μοι έβεβαίωσε την έκαφάνιση της κόρης της και μ' έπληροφόρησε ακόμη ότι ή κ. Μάρτεν βρισκόταν επί ίσχν της. Καί τώρα σάς έρωτώ κ. Μάρτεν, που είναι τή στιγμή αυτή ή Σίβυλλα;

—Η Σίβυλλα ήσυχάζει, κύριε Χάβελοκ, άπάντησε ό άστυνομικός, και ή γνώμη μου είναι να μη διαταράξουμε την ήσυχία της.

—Εγώ νομίζω, είπε ό Χάβελοκ, ότι πρέπει να πάρουμε στα σοβαρά την έπιστολή και τις πληροφορίες που μοι δίδουν. Συνέβησαν τόσα παράδοξα πράγματα στην οίκογνεία αυτή, που δέν ξέρει κανείς τι μπορεί να συμβή μέχρι τέλους. Πρέπει όμως να τηλεφωνήσουμε άμέσως στην κυρία Λανσντάουν και να την καθυσχάσουμε για την τύχη της κόρης της. Μοι φαίνεται πως θά ευχαριστιώταν πολύ άν της τηλεφωνούσαμε να έλθη να μάς συναντήση. Τι γνώμη έχετε, έσείς, κύριοι;

—Είμαι άπολύτως σύμφωνος μαζί σας, άπάντησε ό Σνέντ. Εγώ όμως νυστάζω φοβερά και σκέπτομαι ν' άναπαυθώ. Θά ήταν εύκολο να στεγάζω όσους άνδρες θέλω; Καί άφού ξεκουρασθώ θά πάω να συλλάβω αυτόν τόν ληστή τόν Σταλέττι που κάθεται λίγο πιο κάτω από δώ. Θέλω όμως να ξέρω αν συμφωνούν με τά σχέδιά μου ή κυρία και ή δεσποινίς Λανσντάουν.

Η Σίβυλλα που έν τώ μεταξύ είχε αναλάβει τας δυνάμεις της και βρισκόταν στη συντροφιά συνεφώνησε τελείως με τόν άστυνομικόν έπιθεωρητή. Η πληροφορία που είχε δώσει ό Σέλφορντ στον Χάβελοκ δέν την συγκινούσε ούτε την άνησυχούσε, αλλά ήταν τόσο άποκαωμένη που δέν είχε καμμία διάθεση να ξαναγυρίση στο Λονδίνο την ίδια αυτή ήμέρα. Η κυρία Λανσντάουν στην όποιαν είχαν τηλεφωνήσει τά διατρέξαντα κι' έζητησαν την γνώμη της, άπάντησε πως θά έφθανε κοντά τους με τό πρώτο τοπικό τραίνο. Κι' όταν ό Χάβελοκ την ειδοποίησε πως θά πήγαινε να την παραλάβει με τό αυτοκίνητό του ή μητέρα της Σίβυλλας βρέθηκε και πάλι σύμφωνη μαζί του.

Μετά λίγες ώρες άναπαύσεως οι άστυνομικοί ξανάρχισαν τις ένέργειές τους, αλλά ό καθένας με ιδιαίτερη κατεύθυνση.

Ο Ντίκ, έπήγε προς τό μέρος του πάρκου που ό Τόμ μν Κάουλερ συνεπλάκη με τόν άνθρωπο-κτήνος. Προς μεγάλην του έκπληξη δέν βρισκόταν παρά έλαφρά ίχνη πάλης άπάνω στα χόρτα. Καί τό σωμα του Κάουλερ, για τόν όποιο ό Ντίκ είχε την πεποίθηση ότι ήταν, νεκρός, ό Ντίκ τό έθεώρησε τελείως περιττό να ψάξη στους πυκνούς θάμνους του πάρκου, γι' αυτό ζαλισμένος και ντροπισμένος ξαναπήρε τόν δρόμο προς τόν πύργο.

Ο Σνέντ είχε ζητηση από την διεύθυνση άδειασυλλάψεως για τόν Σταλέττι. Πήρε μαζί του μια δυνατή φρουρά από άστυνομικούς και τράβηξε για την κατοικία του δόκτωρος. Αλλά «τι κλουβί» ήταν άδειανό φαίνεται δέ πως «τό πουλί» μόλις προόλιγαν θά είχε κάνει φτερά, γιατί τά κρεβάτια ήταν ακόμη στρωμένα. Κανείς δέν είχε κοιμηθί την νύκτα εκεί.

Έκανε μια λεπτομερή έρευνα στο σπίτι και στις περιόχες αλλά όλες αι άναζητήσεις του απέβησαν άκαρποι.

Επειτα ό Σνέντ έπήγε στο

Οδελντ Χάουζι. Έκει ένας άλλος άστυνομικός είχε χθί νάκνη άναπαράσταση του έγκλήματος και άναγία τόν θάνατο του κυρίου και της κυρίας Κόντυ.

—Κύριε Σνέντ, τοι είπε ό άστυνομικός μόλις τό έχω πολύ ένδιαφέροντα πράγματα να σας άνακοινώ. Πρώτον μάθετε ότι ό συχωρεμένος αυτός Κόντυ είχε λές δικογραφίες στην πλάτη του και είχε καταδικασθεί διάφορες έγκληματικές πράξεις. Είχε καταδικασθί έταχρήσει πρό είκοσι έτών άκριβώς υπό τό όνομα Μ. Τραμ. Έξεβίωσε κάποιον άφελή ότι θά τοι μάθαινε ή χνη του ύπνωτισμού διά της αϋθουποβολής και τοι για τά μαθήματα αυτά χίλιες λίρες. Ο Σταλέττι συνένοχος του στην βρωμερή αυτή ύπόθεση άλλ' αυτός κατάφερε και διέφυγε την τιμωρία της δικαιοσύνης, πονηρός άνθρωπος ό περιβόητος αυτός Σταλέττι, δν λίγα χρόνια άργότερα τοιπήθηκε κι' αυτός για κάπο ύπόθεση ζωτομίας. Αλλως τε ό Σταλέττι και ό Κόντυ σαν άχώριστοι και έκαναν μαζί πολλές ύποπτες δουλειές. Αυτό τοιλάχιστον κατέθεσαν οι ύπηρέται. Χθες λίγες πρίν του φόνου είχε δώσει άδεια έξόδου σ' όλο τό πικρό με τή ρητή διαταγή να μην έπιστρέψουν πρίν άπό δέκα τό πρώτ ήμέρα. Ο καλός αυτός δόκτωρ έρχό έδω τοιλάχιστον δύο φορές την έβδομάδα.

—Μοι φαίνεται ότι όλοι αυτοί ήσαν παληόφιλοι και χουν λάβει ένεργόν μέρος σ' αυτή την ύπόθεση, έπ' Σνέντ στον Μάρτεν που είχε γυρίσει στον πύργο και βρήκε καθισμένο στο χώλλ. Το ήξερες έσύ Ντίκ, π Σταλέττι και ό Κόντυ ήσαν συνεταίροι, σαν να λέμε διάφορες δουλειές;

—Ναι, Σνέντ, τό ήξερα και θά έδιναν πολλά, μα πολλά χρήματα για να είχα αυτή την στιγμή τό κλειδί Σταλέττι στα χέρια μου. Γιατί είμαι βέβαιος πως έχω τό τό πέμπτο κλειδί. Ο λόρδος Σέλφορντ έχει στην τοχή του τό έκτο. Το έλπίζω τοιλάχιστον. Καί ό Χ. Στιρλινγκ έχει τόν άγνοστος έχει τό έβδομο. Αλλά να είναι ό Χ. Αιτό τό πρόβλημα πρέπει να τό λύσω θά τό λύσω γρήγορα.

—Τι είναι αυτά τά παραμύθια που μοι διηγείσαι; Μοι φαίνεται φίλε μου, πως έχεις μεγάλη κλίση για συγγραφή άστυνομικές έπιφυλλίδες. Για πές μου, έ τοιλάχιστον τόν Κάουλερ;

—Όχι, αλλά είμαι βέβαιος πως ό δυστυχής αυτός έχει καμμία σχέση με την δολοφονία του ζεύγους Κ. Έν πάση περιπτώσει, Σνέντ, ό Κάουλερ έφέρθηκε ίσως κα προς την δεσποινίδα Λανσντάουν.

—Και ή πράξη του αυτή τόν δικαιολογεί για τίς άλλες παραιτυπίες του; αυτό δέν θές να πής Ντίκ;

—Τόν δικαιολογεί ποι ρισσότερο από ό,τι φαντασεν, είπε ό Ντίκ. Δισταγμό. Αλλά να έρχε ό Χάβελοκ και ή κ. Λανσντάουν.

Μόλις ή κυρία Λανσντάουν κατέβηκε από τό αυτοκίνητό ή πρώτη σκέψη της ήταν τρέψη στο δωμάτιο που ή μόταν ή κόρη της.

—Εσκεφθήκατε κύριε Σνέντ, είπε ό Ντίκ, πέν ό Χάβελοκ στους άστυνομικούς να ζητήσετε άπό τούς για να μάς προφυλάξουν από κάθε επίθεση αυτής της νύχτας;

—Καμμία δωδεκάδα άνδρες ψημμένοι στο έπάνω θά είναι στη διάθεση αυτής της νύχτας, άπάντησε Σνέντ.

—Πρέπει να σάς είδομαι άκόμη, κύριοι, ότι ό Σέλφορντ δέν βρισκεται στο Λονδίνο. Πρίν έλθω έδω ρασα από τό Ρούζ Κάρλ. Ο Πήρς όμως δέν ήταν. Αλλά τό πιο έκπληκτικό είναι ή πληροφορία που έλπει στο ξενοδοχείο μ' έβρισαν ότι ό λόρδος Σέλφορντ ούδέποτε παρέμεινε στο Λονδίνο. (Ακολουθεί)

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΡΙΚΤΗ ΘΥΕΛΛΑ

Τό βαπόρι που δούλευα ως δευτερος μηχανικός, βρισκόταν δυό μέρες μακριά από τή Νότιο Αμερική, όταν ξεπασε μια τρομερή θύελλα. Φαινόταν πως τό σκάφος, κουρασμένο πιά από τά άτέλειωτα ταξίδια, —δέν θά μπορούσε ν' άνθέξη στο τρομερό άνατάραγμα του ύγρου πόντου, και πως τά μανιασμένα κύματα, θά τ'όθρυναν σαν καρυδοφλυδα πάνω στα πλευρά, κανενός βράχου, ή θά τ'όστελναν στο βυθό άδανδρο.

Η μέρα πέρασε μέσα σε μια γενική άναστάτωση, σε μια φρικτή πάλη πώς να κυβερνήσουμε τό καράβι μας, και ν' άποφύγουμε τόν πνιγμό.

Τό βράδυ, όταν ήρθε ή ώρα της βάρδιας μου, άκουσα ένα ύπόκωφο συνεχές χτύπημα, άκανόνιστο κι' έκνευριστικό, έπάνω από τό κεφάλι μου. Για μια στιγμή δέν άνησυχισα, γιατί σκέφτηκα πως κάτι θά λύθηκε και θά τυλούσε έπάνω στο κατάστρωμα, σύμφωνα με τό σκαμπανέβασμα του καραβιού. Ύστερα όμως κατάλαβα περί τίνος έπρόκειτο.

Είχαμε φορτώσει δυό—τρία μεταλλικά βαρέλια γεμάτα με ειδικό λάδι για τό Μπούενος. Άυρες και για να ξοικονομήσουμε χώρο—γιατί είχαμε ήλθες φορτίο—τά είχαμε βάλει μέσα στην καρβουναποθήκη και γύρω άπ'αυτά είχαμε ρίξει τό κάρβουνο. Ο πλοίαρχος όμως είχε πη να μην άφισουμε ά καθήκον πολύ τό κάρβουνο για να ή ξεφύγουν από τή θέση τους τά βαρέλια. Ίσως αυτό να είχε συμβή.

—Αν λοιπόν ένα άπ' αυτά τά βαρέλια βαρέλια χτυπή στις λαμαρίνες σφαλώς θά ξεκαρφώση καμμία άπ' αυτές—σκέφτηκα. Γι' αυτό λοιπόν, πρέπει να πάω να τό δέσω γερά, πρίν καλάβη ίσποτε ό πλοίαρχος.

Δέν έχασα ούτε μια στιγμή. Ο πρώτος που συνάντησα ήταν ό Λιντσαίη, θερμαστής.

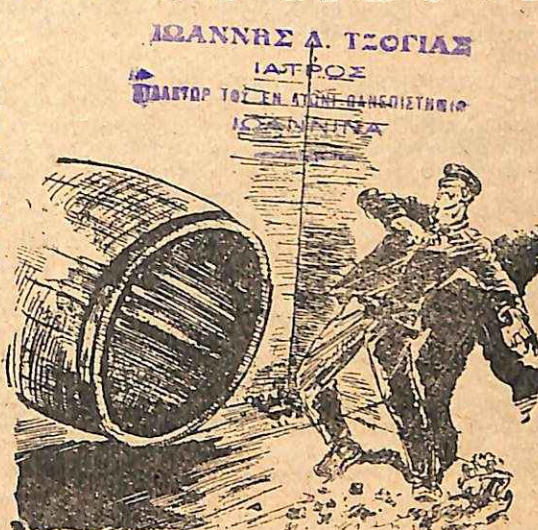
—Γρήγορα— τοι είπα—πάρε ένα άνάκρι, ένα σχοινί κι' ένα λαστό κι' ακολουθήσε με. Ξέφυγε ένα από τά βαρέλια.

Ανεβήκαμε τή μικρή σκάλα σαν γάτες και μόλις φθάσαμε στη γέφυρα Λιντσαίη σήκωσε τό φανάρι, ένω έμπαίνα στην καρβουναποθήκη από τό έπάνω άνοιγμα. Ύστερα μ' άκούσε κι' αυτός. Ο θερμαστής γύμνασε τό φως του φαναριού κι' έγώ είδα μία στιγμή άκίνητο τό βαρέλι στις έσωτερικές λαμαρίνες, σαν έαν κοιμισμένον ήποπόταμο. Κάρβουνο δέν ήπληρε, παρά μόνο λίγη σκόνη.

—Προσοχή, Λιντσαίη, τοι φώναξα. Όταν θά τό πλησιάσουμε σ' να πηγήσης προς τόν τοίχο ένω έγώ θά δέω τό σχοινί σε καμμία προέξοχη.

Προχωρήσαμε προσεκτικά, έκείνος έτόνλοστο στο χέρι κι' έγώ μετό σχοι-

Τό ταξίδιον από Παρισίων στο Λονδίνο, που άλλοτε έξετε έλθω έντός μιας ώρας και 35 λεπτών, —αεροπορικώς φυσικά—χάρης εις ένα νέον τύπον αεροπλάνου, που έπρωιμυέθη μία άπ' τις άγγλικές έταιρείες, που έκτελούν την συγκοινωνία αυτήν, δέν θά διαρκή εις τό μέλ-

Πρίν όμως φτάσουμε κοντά, στο καράβι, χτυπημένο απότομα από ένα τεράστιο κύμα, άναπήδησε απότομα, και τό βαρέλι κινήθηκε κατ' έπάνω μας.

—Πρόσεξε!—φώναξα κι' έκανα ένα πλάγιο πήδημα.

Ο Λιντσαίη πήδησε προς την αντίθετη κατεύθυνση. —Ενοίωσα τό τεράστιο βαρέλι να περνά ξυστά στο πόδι μου, ύστερα ένα ούρλιασμα και τ'όπως τοι φαναριού χάθηκε.

—Θέε μου!—σκέφτηκα.—Θά πλάκωσε τόν κακόμοιρο τόν Λιντσαίη! Καί ταραγμένος έμπηξα μια κραυγή που σβύστηκε άπ' τό μουγκρητό του άνέμου.

—Λιντσαίη! Λιντσαίη! φώναξα.

Καμμία άπάντηση όμως. Ρίχτηκα με τά τέσσερα έπάνω στη σκόνη του κάρβουνου ένω τό βαρέλι που τό λησμόνησα τις στιγμές εκείνες, χτυπούσε στον άπέναντι τοίχο. Ψάχνοντας, δεξιά κι' άριστερά, βρήκα τό λαστό, αλλά κανένα ίχνος από τόν θερμαστή. Σε μια στιγμή, καθώς στίς σκοτεινά πασπάτευα έδω κι' εκεί, τά δάχτυλά μου, βράχθηκαν σε κάτι ύγρο και γλοιώδες.

—Αίμα!—είπα. Ο δυστυχισμένος Λιντσαίη θά έγινε λυώμα!

Η συγκίνηση αυτή έδημιούργησε μέσα μου τό συναίσθημα πως διέτρεχα κι' έγώ άμεσο κίνδυνο, και γι' αυτό, λησμονώντας τόν Λιντσαίη, ζητούσα να ξανάβρω τή μικρή σκάλα και να βγώ έξω πρίν άκόμη έκείνο τό σιδερένιο τεράστιο βαρέλι πέσει έπάνω μου!

Μουσικεμένος από τόν ήρωτα της άγωνίας, περιπλανήθηκα άκόμη, ώς που χτύπησα τό κεφάλι μου στον σιδερένιο τοίχο. Ψηλαφητά, ζήτησα τή σκάλα — μερικά σιδερα καρφωμένα, στον τοίχο—αλλά βρέθηκα σε μια γωνία. Έκει μοι ήρθε μια ιδέα.

—Αν στεκόμουν στη γωνία, τό βα-

ρέλι θά μ' έβρισκε μόνον, αν έρχόταν παράλληλα προς τόν τοίχο. ένω αν ζήτοισα τή σκάλα μπορούσε να μ' έβρη και να μ' λυώσει. Γι' αυτό δέν έγκατέλειψα έκείνη την γωνία, και μαζεύτεκα εκεί όσο μπορούσα.

Από τότε άρχισε ή μεγάλη μου άγωνία που διάρκεσε όλόκληρες ώρες. Τό βαρέλι χοροπηδούσε μέσα στο σκοτάδι σαν ένα θηρίο που μανιασμένο ζητεί τό θύμα του. Μαζεύτεκα όσο μπορούσα στη γωνία κι' ό ήδρωτας έτρεχε ποτάμι στην πλάτη μου, ένω σκεφτόμουν τόν κακόμοιρο τόν Λιντσαίη ξαπλωμένον έπάνω στην καρβουνόσκηνη και που σε κάθε άνατάραγμα του καραβιού θά δεχόταν άκόμη μία φορά τό σιδερένιο βαρέλι έπάνω του.

Για μια στιγμή άκουσα την κόχη του βαρελιού να τρίξη, έπάνω στον τοίχο που ήταν κοντά μου, κι' άφήκα μια φωνή τρόμου. Ευτυχώς ό τοίχος έχρησι-

μευσε ως φρένο κι' έτσι τό «ρουλάρισμα» του βαρελιού άλλαξε κατεύθυνση.—Πρέπει να φύγω, έλεγα.—Αλλά είχα τό θάρρος να κάνω μιάν άλλη άπόπειρα για να βρω τή σκάλα; Τέντωσα τό ένα μου πόδι, αλλά πρίν άκόμη κινήθω, τό βαρέλι ήρθε κατ' έπάνω μου σαν να ένοιωσε την πρόθεσή μου. Ξαναγύρισα στη γωνία μου.

Η σκέψη μου, πήγε πάλι στον Λιντσαίη. Μοι φαινόταν πως τόν έβλεπα πολτοποιημένο έπάνω στο κάρβουνο. Ο δυστυχής είχε γυναίκα και παιδιά.

Αυτές οι σκοτεινές σκέψεις μοι βασάνιζαν τό νοι μου, όταν για μια στιγμή ένα φως παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της καρβουναποθήκης και μια φωνή άκούστηκε:

—Ζής άκόμη, μηχανικέ;

Σήκωσα τό βλέμμα κι' άνεγνώρισα τόν Λιντσαίη, κι' ύστερα λιποθύμησα. Δέν θά έχασα τις αίσθήσεις μου περισσότερο από λίγα δευτερόλεπτα, γιατί όταν συνήλθα βρισκόμουν άκόμη στην καρβουναποθήκη, ένω ό Λιντσαίη μοι κρατούσε τό κεφάλι και δυό άλλοι θερμαστές έδεναν τό βαρέλι.

Ύστερα, όταν πήγα στις μηχανές, τότε έμαθα τι είχε συμβή. Τή στιγμή που πήδησε ό Λιντσαίη για ν' άποφύγη τό χτύπημα του βαρελιού, γλύστρησε μέσα στον σωλήνα που τραβούσε τό κάρβουνο κι' έτσι έφτασε στην άποθήκη των θερμαστών. Πήρε δυό άλλους άνδρες κι' ήρθε να μ' σώση.

—Και τό ύγρο, που νόμισες πως ήταν αίμα, θά είναι τό λάδι του φαναριού—μοι συνεπλήρωσε.

—Τότε, πόση ώρα έμεινα μέσα στη καρβουναποθήκη;

—Μόνον δέκα λεπτά—μοι άπάντησε με χαμόγελο.

ΜΑΡΙΟ ΑΡΝΤΕΝΙ

—Μεταξύ των άλλων μέτρων που σκέπτονται να λάβουν προς έπιτυχία τόν σκοπό των, είναι και τό να ραπίζουν τούς άνω των 25 έτών νέους, που ξέρουν ότι δέν τυγχάνουν έγγαμοι όπου κι' άν τούς συναντήσουν. Οάριβός των γλωσσών μιλούνται σε όλο τόν κόσμο είναι 3.046.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

—Μεταξύ των άλλων μέτρων που σκέπτονται να λάβουν προς έπιτυχία τόν σκοπό των, είναι και τό να ραπίζουν τούς άνω των 25 έτών νέους, που ξέρουν ότι δέν τυγχάνουν έγγαμοι όπου κι' άν τούς συναντήσουν.

Οάριβός των γλωσσών μιλούνται σε όλο τόν κόσμο είναι 3.046.

Ηταν ένα θερμό, καλοκαιριάτικο βράδυ. Από το έστια-
τόριο ποδα κάτσει να πάρω το δείπνο μου,
μιά παρέα καλών φίλων, με παρέσυρε στο Διό-
νυσο... Τραβήξαμε στο πιό απόμερο και πιό ρω-
μαντικό μαγαζάκι, και περνώντας ανάμεσα απ'
τά τραπέζια εδωσμων ξεφαντωτών, κάτσαμε κάτω
απ' το νέο φύλλωμα δυο άκακιών, κοντά στον καλαμένιο
φράχτη.

Από πάνω μας, το φεγγάρι, παιχνιδιζε τρελλά, στις
κορφές των πιό πέρα κυπαρισσιών, και τ' άστρα, χλωμά,
καθρεφίζονταν φιλάρεσκα στο νερό ενός ρυακιού, πού,
μουρμουρίζοντά, κυλούσε, λίγο πιό πέρα.

Από γύρω και δίπλα μας, τραγούδια και χάχανα και
τσουγκρίσματα ποτηριών, έξιμιγαν σ' έναν παράξενο, λι-
κνιστικό θόρυβο.

Μιά πνοή αέρας, εδωδιασμένη από τα μύρα των λου-
λουδιών του βουνοῦ, χάιδευε τα πρόσωπά μας κι' ανακού-
φιζε τα στήθη μας.

Τά φαγιά απλώθηκαν σέ λίγο προκλητικά, εδωδιαστά,
στο τραπέζι μας, και τὸ κρασί, αληθινὸ κεχριμπάρι, κυ-
λούσε σπιθόβολο στα ποτήρια, πού αδειάζαν στη στιγμή.

Τά κορίτσια τδρριζαν στο τραγούδι, κι' εδωμα έγερναν
ἐπάνω μας, χαρίζοντας σ' όλους, αδελφικά, χάδια και
φιλία.

Σέ λίγο, γίναμε δλοϊ ζευγάρια, πού ἡ τρελλή νειότη
είχε ταϊριάσει άρμονικά.

Μόνον ὁ Λέλης Άρντένης, απόμενε ξένος στο φαίδρο
αυτὸ πανηγύρι, τῆς χαρᾶς και τοῦ έρωτα.

Μάταια ἡ σύντροφός του, ἡ κομψή και πανόμορφη Φόνη,
προσπαθοῦσε με τὰ χάδια και τὴν καλωσύνη της νὰ διώξη
απ' τὴν ψυχὴ του τὴ μελαγχολία, νὰ ξυπνήση στα στήθη
του τοὺς παλμούς τῆς αγάπης ἡ τοῦ πόθου τὸ τρικύμιομα.

Έκεινος, εἶχε γείρει μελαγχολικά τὸ κεφάλι και τὰ μά-
τια του κύτταζαν βουρκωμένα στο κενό, σὰ νὰ παρακολου-
θοῦσαν μιά θλιβερή, μακρινή όπτασία.

—Λέλη, τί έχεις, παιδί μου, τὸν ρώτησα ξαφνιασμένος
σάν τὸν ἀντίκρυσσά σέ μιά στιγμή, πού προσπαθοῦσε νὰ
σκουπίση δυο δάκρυα, πού κύλησαν στα χλωμά μάγου
λά του.

—Τίποτα! μοῦπε με σβυσμένη φωνή. Κι' αμέσως, χωρὶς
νὰ τὸ βέλη, έέσπασε σέ πικρὸ παράπονο, ψιθυρίζοντας πο-
νεμένα.

—Λιζέττα... Λιζέττα μου!...

Σηκώθηκα ταραγμένος, πέρασα τὸ χέρι μου στο μπρά-
τσο του, τὸν βοήθησα νὰ σηκωθῇ και:

—Πάμε πιό πέρα, τοῦ εἶπα, νὰ κλάψης ελευθερά... Τὰ
δάκρυα ἀνακουφίζουν τὸν πόνο.

—Σ' εὐχαριστῶ... μουρμού-
ρισε λυγμικά, και μ' ἀκολού-
θησε.

Άργά—άργά περάσαμε μέ-
σα απ' τὸ εδωμο πλῆθος και
βγήκαμε στὸν ἀνώμαλο δρόμο.
Προχώρησαμε σιωπηλοί, παρα-
δομένοι καθ' ένας στις σκέψεις
του, κι' έπειτ' από αρκετὴ ώρα,
σταματήσαμε μπρὸς σ' ένα
βραχάκι. Έκάθησα κι' ὁ Λέλης
μ' ἐμιμήθη.

—Λοιπόν; τὸν ρώτησα σέ
λίγο διακόπτοντας τὴν πένθι
μη σιωπή.

Σήκωσε τὰ βουρκωμένα του
μάτια, με κύτταξε γιά λίγες
στιγμές και ψιθύρισε.

—Μέ συγχωρῆς πού σοῦ
χάλασα τὸ κέφι. Μά εἶναι στιγ-
μές, πού ὅσο κι' ἂν θέλη κα-
νείς νὰ φερθῇ σάν άντρας, ὁ
πόνος τὸν καταβάλλει και τὸν
κάνει παιδί.

Σώπασε γιά λίγο και πρὶν
προλάβω νὰ τ' ἀπαντήσω πρό-
σθεσε.

—Κι' έπειτα, εἶναι πόνοι,
πού ἀξιίζουν νὰ τοὺς παραδί-
νεται κανείς ὁλόψυχα. Ἡ ὁδύ-
νη τους, έχει μίαν ἀλλόκοτη ἡ-
δονή. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι, ἐγώ,
δὲν έπρεπε νὰ βγῶ έξω σάν

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

σήμερα και νάειμαι σέ γλέντι.

—Γιατί; τὸν ρώτησα μ' ἀκράτητη περιέργεια.
—Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ θύμηση πού μάτωσε τὸ εἶναι μου
κι' έγινε ἀφορμὴ νὰ πικραθῇ ἡ συντροφιά ὅλη!

Και βιαστικά, σὰ νὰ φοβότανε μήπως τὸν διακόψω, σὰ
νάβρισκε ἀνακούφιση σ' αὐτὴ τὴν ἐξομολόγηση τοῦ μυστι-
κοῦ σπαργιμοῦ του, συνέχισε:

—Τί τὰ θες φίλε μου. Όταν κανείς ἀγαπήσῃ πραγμα-
τικά ὅπως ἐγώ, μιά φορὰ στὴ ζωὴ του, και χάσῃ ὅτι ἐλά-
τρευσε, πρὶν τὴν χαρῇ, δὲν μπορεῖ ποτέ, σέ καμμιὰ διασκέ-
δαση, σέ καμμιὰ νέα ἀγάπη, νὰ βρῇ τὴν ἡδονὴ τοῦ έρωτα.
τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς. Και μάλιστα τὴν ἐπέτειο τοῦ χα-
μοῦ έκείνης...

—Τί θες νὰ πῆς Λέλη; τὸν διέκοψα. Γιὰ ποιά ἀγάπη μι-
λᾷς τώρα; Δὲν μοῦχεις μιλήσει ποτέ σχετικὰ.

—Άλήθεια, στέναξε πικρά. Δὲν γνωρίζωμάστε τότε, ὅ-
τε ἀργότερα, σοῦκανα λόγο... Μά δὲν πειράζει, θὰ στὰ πῶ
δλα σήμερα...

Σώπασε, ἀνᾶψε ένα τσιγάρο και συνέχισε.

—Ἡμουν δεκαοχτὼ χρονῶν παιδί τότε. Καθώμασσε
στὴν ὁδὸν Εὐριπίδου, ἀπέναντι απ' τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι.
Τὸ άντρε μας έβλεπε στὴν ταράτσα τους, και κάθε μεση-
μέρι πού πῆγαινα σπῆτι, τ' ἀπόγευμα ποῦφευγα, κάποτε
και τὸ πρῶτὴ τὴν έβλεπα ἐκεῖ, λές και περιμένα τὸ πέρα-
σμά μου. Τίς Κυριακές πάλι, πού ἐγώ δὲν έβγαίνα νᾶρίς,
περίμενε ἐκεῖ, ὡς πού νὰ μ' ἀντίκρυσῃ. Ἡ ἱστορία αὐτὴ,
ἄρχισε νὰ με γοητεύῃ, κι' ὁμολογῶ, ὅτι ἂν κάποτε μοῦ τῶ-
χαίνε νὰ μὴ τὴν έβλεπα, στενοχωριόμουν σὰ νὰ μοῦλει-
πε κάτι. Τέλος, μετὰ καιρὸ, ένα Μαρτιάτικο πρῶτὴ, πού γύ-
ρισα νὰ καμαρώσω τὸ ξανθὸ τῆς κεφαλάκι, μοῦστειλε με
τίς ἄκρες τῶν δακτύλων ένα φίλημα.

Σώπασε, κύτταξε νὰ δῇ ἂν τὸν παρακολουθῶ, κι' έπα-
νέλαβε:

—Τῆς ἀνταπέδωσα χαμογελώντας τὸ ἀέρινο αὐτὸ φί-
λημα κι' εἶδα τὴν ὄψη της νὰ φωτίζεται από ένα χαμόγε-
λο παιδιότικης χαρᾶς. Τὸ μεσημέρι, ὁ χαιρετισμός της ἦ-
ταν ζωηρότερος κι' ἡ φωνὴ της σιγανὴ και τρεμάμενη, έ-
φθασε ὡς τ' αὐτιά μου, σάν τερέτισμα πουλιοῦ.

—Καλὴ ὄρεξη».

«Τ' ἄλλο πρῶτὴ, μοῦκανε νῆμα πῶς ἤθελε νὰ μοῦ γρά-
ψει και με ρωτοῦσε με νοήματα πῶς και πού. Έβγαλα

απ' τὴν τσέπη μου ένα φύλλο
περιοδικῶ, πού τὸν καιρὸ ἔ-
κείνο δημοσίευαν αἰτήσεις ἀλ-
ληλογραφίας μεταξύ τῶν ἀ-
ναγνώστῶν τους και τῆς εδω-
σα νὰ νοιώσῃ πῶς σέ μιά κα-
ταχώριση μου, θὰ τῆς εἶδινα τὴ
διεύθυνση πού μοῦ ζήτησε. Σέ
μιά βδομάδα, εἶχα τὸ πρῶτο
τῆς γράμμα. Τῆς ἀπάντησα
θερμά, κι' εἶσι οἱ μέρες μου
ἄρχισαν νὰ κυλοῦν με τὴν ἀλ-
ληλογραφία αὐτὴ, σάν μέσα
σ' ένα τερπνὸ ὄνειρο, και μ'
έβαν κρυφὸ πόθο: Νὰ τὴ συ-
ναντήσω ένα ὁμορφὸ φεγγα-
ρόλουστο βράδυ σέ μιά ἐρημι-
κὴ, γωνία, νὰ τὴ σφίξω στὴν
ἀγκαλιά μου και νὰ φιλήσω
τὰ κοράλλινα χεῖλη της. Και
τὸ ὄνειρο αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ
γίνῃ ἀλήθεια.

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτο-
μαγιάς πῆρα ένα φλογερὸ
γράμμα της, πού μοῦλεγε πῶς
ζήτησε απ' τὴ μαμά της ἀδεια
νὰ ἐπισκεφθῇ μίαν ἀνήμερη
θεῖα της πούμενε στο Διόνυσο
και πῶς θὰ με περιμένε στο
σταθμὸ, νὰ κάνουμε μαζί αὐτὸ
τὸ ταξιδάκι. Και γιά πρῶτὴ
φορὰ—γιατὶ ἡ ἀλληλογραφία
μας γινόταν μέσω Πόστ—Ρε-

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΟΥ ΠΕΘΑΝΕ!

στάντ με ψευδώνυμο—μοῦ ἀποκάλυπτε τὸ
μικρὸ, γλυκὸ τῆς ὀνοματάκι, κι' ὑπογραφό-
ταν «Ἡ Λιζέττα σου».

—Λοιπόν; τὸν ρώτησα καθὼς γιά μιά
στιγμὴ ἐστάθηκα, σὰ γιά νὰ συγκεντρώσω
τίς ἀναμνήσεις του.

—Ἡ συνάντησή μας αὐτὴ, μοῦ
χάρισε τὴ μεγαλύτερη τῆς ζωῆς
μου εὐτυχία, μά κι' έγινε ἡ ἀφετη-
ρία τῆς δυστυχίας μου, λές και κά-
ποια σκληρὴ κι' ἀδικη μετὰ
βάραινε τὴ φτώχη κι' ἀμείρη
ἀγάπη μου.

—Ἀληθῆ;

—Δυο τρεῖς μέρες μετὰ
τὴ συνάντησή μας και πρὶν
τάση ἡ ἄλλη Κυριακή, ποῦ-
χα ὀρίσει τὸ δεύτερο ραν-
τεῦό μας, ὁ πατέρας μου,
πού ἦταν χρηματιστής, κατε-

στράφη ὁλοκληρωτικά κι' αὐτοκτόνησε... Ἡ μητέρα μου έ
παρε σὺμφόρηση, όταν εἶδε σέ λίγες μέρες νὰ μᾶς κατὰ-
σχουν ὅτι πολῦτιμο ὑπῆρχε σπῆτι μας, κι' ἐγώ απόμεινα
σάν καλαμιά στὸν κάμπο!...

Στέναξε πικρά, σκούπισε τὰ δάκρυα πού θ' ἰλῶσαν τὰ
μάτια του κι' ἐξακολούθησε.

—Έλα στὴ θέση μου τώρα. Τί νὰ ἔχω στο νοῦ μου; Τὴ
Λιζέττα πού λάτρευα, τὰ φτωγά μου τ' ἀδέρφια πού περι-
έβαν από μέσα τώρα τὸ κάθε τι, ἡ τὸν ἴδιο μου εαυτὸ;
Εἶσι, ἀφροσιωμένος στο σκληρὸν ἀγῶνα γιά τὴν ἐξοικο-
δόηση τῶν τόσων μας ἀναγκῶν, δὲν μπόρεσα νὰ ἐπικοι-
νησῶ μαζί της, μ' ὅλο πού δὲν τὴν ἐξέχασα, μά κι' οὔτε
απ' τὴν ταράτσα μποροῦσε πιά νὰ με δῇ, γιατί φρόντισα
νὰ κουβαληθῶμε σ' ένα σπιτάκι μακρινὸ και μικρότερο.
Πέρασαν εἶσι μῆνες, χωρὶς νὰ τῆς γράψω, χωρὶς νὰ τὴ
εἶδῃ, όταν μιά μέρα, σέ κάποιο δρόμο, διασταυρωθήκαμε.
Εἶσε μου, πόσο ἦταν χλωμὴ! Κι' ἐγώ πῶς εἶχα κοκκινίσει
σὲ ντροπὴ, καθὼς τὰ ροῦχα μου ἦταν τριμμένα κι' ἀξιο-
πρόσητα. Μὲ σίμωσε καθὼς ζητούσα νὰ τὴν ἀποφύγῃ από
τὴν γιὰ τὴν κατάντια μου, κι' ἄρχισε νὰ μοῦ μιλήν, γε-
νιὰν παράπονα γιά τὴν ἐξαφάνισή μου.

Τῆς εἶδενα τὰ χάλια μου και τῆς ἐξέθεσα τὴν κατάστα-
σή μου.

—Και τί; μοῦ εἶπε, δακρύζοντας. Θαρρεῖς ὅτι σ' ἀγάπη-
σα γιὰτὶ εἶχες περισσά; Ὑποθέτω νὰ ξέρης πῶς εἶμαι
ἀντά εὐκατάστατη.

—Όχι. Λιζέττα, παιδί μου, τῆς εἶπα. Μά πρόσέξέ με
κρίνε με. Δὲν ἔχω θέση στὴν κοινωνία, κι' ἴσως δὲν
μποῦ ποτέ με τίς ὑποχρεώσεις πού μοῦλαχαν.

—Και τί μ' αὐτὸ Λέλη; Εἶχα ἐγώ γιά σένα ὅσα χρειά-
ζανταν ν' ἀναδειχθῆς και νὰ μὴν ὑποφέρουν μαζί σου
τὰ δελφάκια σου. Γιατὶ νὰ μὴ μ' ἀνοίξης τὴν καρδιά σου;

—Γιατὶ τί θάλεγε ὁ κόσμος, οἱ δικοὶ σου;

—Όταν κανείς ἀγαπᾷ, ρωτᾷε μόνο τὴν καρδιά του.
Ὅσο γιά τοὺς δικούς μου, πού δὲν ἔχουν ἄλλο παιδί,
θὰ ρωτοῦσαν παρὰ μόνον ἐμένα και κανέναν ἄλλον...

Μά, ἂς εἶναι τώρα, πᾶμε μαζί νὰ τοὺς μιλήσουμε....
Τὴν κύτταξα με βουρκωμένα μάτια, ἐνῶ ἐνοιωθᾷ τὴν
ἀγάπη μου νὰ σβύνῃ απ' τὴ συγκίνηση. Τέλος μπόρεσα
νὰ τὴν ἀπαντήσω:

—Όχι τώρα, χρυσή μου, στὴν κατάσταση πού εἶμαι,
ἐπιπομαι.

—Άδριο, ὁμως, ὀριστικά θ' ἀλλάξης και θάρρης, αἱ
λέει μου;

—Μά, θάρρω! τῆς εἶπα, ζητώντας νὰ δώσω τέρμα στὴ
τῆς, πού ὅσοπο θάθελα νὰ μὴ τελειώσῃ ποτέ....

—Τ' ὀρκίζεσαι; μοῦ εἶπε ἀγκαλιάζοντάς με και φιλών-
τάς με στὴ μέση τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ λάβῃ ὅπ' ὅψει τὴν
κατάντια μου, πού μ' ἔκανε πτώμα μπροστὰ της.

—Μά, θάρρω! τῆς εἶπα πάλι ζωηρά. Και χωρίσαμε.
Ὁυσικὸ δὲν ἐξανήκα. Σκέφθηκα τὴν πρότασή της, τὴ
ἐξομολόγησα απ' ὅλες τίς πλευρές, και μ' ὅλο πού ἡ καρδιά
μὴν ἀναζητοῦσε, ὁ ἀνδρικός μου ἐγωῖσμός δὲν μοῦ ἐ-

πείθετο νὰ ἐπωφεληθῶ από τὴν περιουσιακὴν κατάστασή
μου. Καὶ ξαναρχίτηκα στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἀποφεύγον-

τας νὰ τὴ συναντήσω. Ὑπέφερα, βέβαια, πολὺ, ἀλλ' ὅπως ἡ
αὔριο πῆγαινε τώρα καλύτερα από τὴ χθές, ἐλπίζα
νὰ τὴν εὐρῶ μιά μέρα, όταν τίποτε δὲ θὰ μ' ἔκανε
νὰ ντραπῶ απ' τὸ ἀντίκρυσμά της... Ὅμως γελοῖο-
μουν. Γιατὶ στο μεταξύ ἐξεργάγη ὁ μεγάλος πόλε-
μος Πόλεμος σκληρὸς, τραχὺς, ἀτελείωτος... Τότε,
νικημένος απ' τὴν ἀνία τῆς ἐ-
ρημιάς τοῦ μετόπου, τῆς ἐ-
γγραφᾶ. Τοῦ κάκου ὁμως πε-
ρίμενα τὴν ἀπάντησή της...

«Μὲ ξέχασε», διαλογίστηκα
τότε, με πόνο. Μά τὴ δικαιο-
λόγησα. Ἦταν φυσικὸ νὰ τὸ
κάνῃ ὅπως τῆς εἶχα φερθῇ
ἄσχετα με τοὺς λόγους πού
μ' εἶχαν ὠθήσει στὴ στάση
μου ἐκείνη...

—Λοιπόν; τὸν διέκοψα ἀνυ-
πόμονος ν' ἀκούσω τὴ συνέ-
χεια.

—Πέρισε τὴν ἀνοιξη, ἀ-
πολύθηκα τέλος πάντων, κι'
ένα ζεστὸ δειλινὸ. ἀκριβῶς
σάν σήμερα, πλούσιος πιά, ἐ-
πειτ' από μιά ἀπροσδόκητη
κληρονομία πού πρὶν λίγο

μᾶς εἶχε ἔρθει, περνοῦσ' ἀφηρημένος απ' τὸ σπῆτι της, ἐκεῖ
δὰ στὴν ὁδὸν Αἰσχύλου.

—Λέλη! Ἀκουσα μιά σβυσμένη φωνή.

Ξαφνιασμένος γύρισα πρὸς τὰ ἐκεῖ, και στο μπαλκόνι
πάνω, ἐσπλῆμένη σέ μιά πολυθρόνα, ντυμένη σάν νυφού-
λα, ἀλλ' ὁμως χλωμὴ σάν φύλλο φθινοπωρινὸ, ἀντίκρυσσά
τὴν ἀγαπημένη μου.

—Ἀνέβηκα πηδώντας τίς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ, ἐφθασα
στο μπαλκόνι, τὴ σίμασα, κι' ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά μου,
ζήτησα τὰ χεῖλη της, ἐνῶ ψιθύριζε.

—Λιζέττα, ἀγαπημένο μου παιδί, τί ἔπαθες;
Τραβήχτηκε με πείσμα και, σκύβοντας τὸ πρόσωπό της,
μοῦπε θλιβερὰ, με φωνή πού μόλις ἀκούστηκε.

—Μὴ μ' ἀγγλίζης Λέλη, εἶμαι φθισικὴ!

—Όχι, δὲν μπορεῖ νὰν' ἀλήθεια, μὴ τὸ λές γλυκειά μου
αὐτό!... τῆς εἶπα τρέμοντας ὁλόκληρος από συγκίνηση.

—Άλλοίμονο, Λέλη, μ' ἀποκρίθη με πόνο, καθὼς δυο
δάκρυα ἀδράκωναν τὰ χλωμά, βαθουλωμένα της μάγουλα.

Εἶναι ἀλήθεια! Εἶσε και τὰ γράμματα σου, ἦρθατε ἀργά...
Πεθάνω!

—Όχι, μὴ τὸ λές αὐτὸ, δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ ζήσης Λι-
ζέττα. Ἡ ἀγάπη μου θὰ σέ γιάνῃ. Θὰ σέ παντρευτῶ και θὰ
φύγουμε γιά τὴν Ἑλβετία. Θὰ ἐδεῖσῃ ὅλο μου τὸ εἶναι
και θὰ γίνῃς καλὰ... Έχω πολλὰ τώρα...

—Ένα χαμόγελο χαρᾶς ἄνθισε στα χεῖλη της.

—Άλήθεια; ψέλλισε τέλος με κόπο, με φωνή πού μόλις
ἀκουγότανε. Δὲν ὑποφέρεις τώρα; Τί κιλά! Νάξερεις, Λέ-
λη, πόσο ἡ σκέψη τοῦ μαρτυρίου σου με σύντριβε και πό-
σο τ' ἄβαζα με τὸν εαυτὸ μου, πού ἀντὶ νὰ περιμένω νάρ-
θος εἶσε δὲν πῆρα τὴ διεύθυνσή σου νὰ στείλῃ τὸ μαμμά
ν' σ' εἶδῃ!.. Ἀ, κακὸ, περήφανο παιδί, τί μαρτύρια μοῦ χά-
ρισε ἡ ἀγάπη σου... Μά δὲν πειράζει... Ἀρκεῖ πού δὲν ὑπο-
φέρεις πιά. Μὲ φτάνει ποῦρρες... Νά, κύτταξέ με. Σάν κά
ποιο προαίσθημα νὰ μοῦλεγε ὅτι θάρρης, στολίσθηκα γιά
νὰ σ' ἀρέσω!

—Ένας σκληρὸς, φρικτὸς, βήχας τὴν ἔκοψε... Ἡ μητέρα
της, ποδεῖχε πάει μέσα, ἴσως γιά νὰ κλάψῃ, ἔτρεξε κοντὰ
της νὰ τῆς δώσῃ φάρμακο. Μὲ κύτταξε τώρα θλιμμένα και
μοῦπε με σπαραγμό.

—Ἀ, σκληρὸ παιδί, κακὸ παιδί... Τὴ φαρμάκωσες, τὴ
μαράζωσες τὴν παρηγοριά μας...

—Κυρία...

—Έκανα νὰ πῶ, μά οἱ λυγμοὶ μ' ἐπνείαν.

—Ἡσυχάζε Λέλη. Τί φταῖς ἐσὺ ἀγαπημένη μου, ἀφοῦ
αὐτὴ ἦταν ἡ μοῖρα μας; Εἶπε ἡ Λιζέττα και κύτταξε αὐ-
στηρὰ τὴ μητέρα της.

Γύρισα και κύτταξα με λατρεῖα τὸ ἄβρὸ, ρωμαντικὸ οὐ-
τὸ πλᾶσμα, πού τόσο ἤξερε ν' ἀγαπᾷ και μιά σκληρὴ βλα-
στήμια ἐξέφυγε απ' τὰ χεῖλη μου γιά τὴν ἀδικη μοῖρα. Και
σκέφθηκα:

—Γιατὶ ἡ κληρονομία απ' τὸν ξενητεμένο βεῖο νὰ μὴν
ἐλθῇ πού γρήγορα;

—Τί σκέπτεσαι; με διέκοψε ἡ Λιζέττα.

—Τὸ γάμο μας και τὸ ταξιδι γιά τὴν Ἑλβετία...

—Άλλοίμονο! από κεῖ γύρισα ἀπελπισμένη γιά πάντα

ήλιος προχτές. Γι' αυτό δεν απάντησα στα γράμματά σου, τόσο όργησανε...
— Η φωνή της έγινε πιο σιγανή, πιο δύσκολη κι' ό βήχας άθε τόσο την έκοβε.
— Δεν μπορώ!... Η χαρά κι' ό πόνος με πνίγουν... Λέλη... εθαινώ γλυκειέ μου, μά δε βαρυγκομώ... Με φτάνει τ' ότι αγαπούσες, τ' ότι δεν ήταν ή λησμοσύνη που σ' απομάρυνε... Σ' ευχαριστώ για την άφοσίωση... Για τις διαθέσεις σου να με παντρευτής... Νά θυσιαστής για μένα...
— Αρχισε ν' αλλοιωρίζη και με κόπο στράφηκε στη μητέρα της.
— Νά με...τά...λάβω... Τόν παπα... Και μη μαλώνης τώ...Λέλη... δέ... φταί...ει... Τόν παπα...
— Επάγωσα. Τά μάτια μου θόλωσαν... Οί δυνάμεις μου μ' γκατέλειψαν... Κι' ήλιζέττα μου πέθανε... Έκει δά στην καρέκλα, στο μπαλκόνι, κρατώντας τά γράμματά μου και σφίγ-

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— 'Ο όδοντοίατρός που μουδουστήσατε δεν έργάζεται άνωδύνως.
— Μπα, πώς; Μήπως σός πόνος πολύ;
— Όχι, άλλα έβαλε τις φωνές όταν το δάγκωσα τό δάκτυλο!

— Πώς κατωρθώσατε να μάθετε τό-ο καλά την Ρώμη μέσα σέ τρεις ή-έρες;
— Απλούστατα. Η γυναίκα μου έ-ύριξε στις έκκλησίες, ή κόρη μου στά ουσεία και έγω εις τά κέντρα διασκε-άσεως.

— Η κυρία παραγγέλλει μιάν έπιτύμ-ιο πλάκα για τόν τάφο του συζύγου ης.
— Τι έπιτύμβιον θέλετε να χαράξου-ε; Τό έχετε έτοιμο ή να τό εύρω έγω;
— Εμπιστεύομαι εις την προτίμησή-ας. Αλλά, σάς παρακαλώ, να είναι σαμμένο με μεγάλα γράμματα, διότι συζυγός μου ήταν πολύ μύωψ.

— Ένας ζωγράφος:— Έξωγράφιζα-αν δραμήν και μ' έπλησίασε ένας ιτιάνος, ό όποιος γύρευε να του την-σω.
— Δεύτερος ζωγράφος:— Αυτό δεν ει-νε ποτε. Έγω έξωγράφιζα μία δραχ-ή και πέρασε ένας ζητιάνος, ό ό-ίος μου την πήρε...

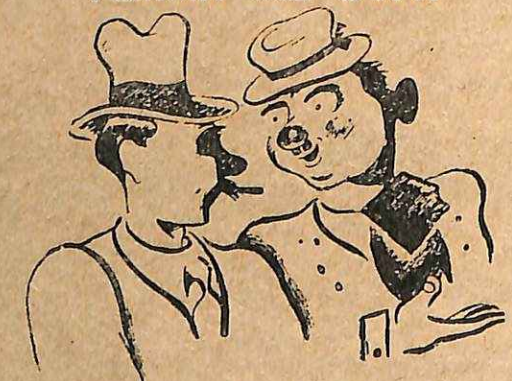
— Ό μπαμπάς:— Η μαμά μου ει-πε ρς είναι πολύ άτακτος.
— Ό μικρός:— Μεταξύ μας, μπαμπά

μου φαίνεται πως έχει κάτι έναντίον-μας ή μαμά. Χθές έλεγε εις τη θεία-ότι εισθε πολύ άτακτος.
— Έχασα χθές την βελόνα μου μέ-σα στο δωμάτιο.
— Και δεν την βρήκες πάλι;
— Φυσικά. Έβγαλα τά παπούστια-και τις κάλτσες μου και περπατούσα-στο δωμάτιο μέχρις ότου ή βελόνα έ-καρφώθη στο πόδι μου.

— Ό Καθηγητής: Γιάννη, γνωρίζεις-γιατί ή γλώσσα λέγεται «μητρική-γλώσσα»;
— Ό μωθητής: Γιατί ό πατέρας δεν-την χρησιμοποιεί ποτέ.

ΨΕΜΜΑ ΜΕ ΟΥΡΑ

— Τζών Μπουλ.—Στην Άγγλία, Μάριε,-τά τραίνα τρέχουν καταπληκτικά. Κάποτε-ταξίδευα από τό Λονδίνο στη Λίβερπουλ-και τό ταξίδι διήρκεσε όσο και τό κάπνι-σμα ενός τσιγάρου.
— Μάριος.—Αυτό δεν είναι τίποτε. Έγω-κάποτε ταξίδευα από την Μασσαλία στο-Παρίσι και μάλωσα με τόν σταθμάρχη-της Μασσαλίας. Και την ώρα που σήκωσα-τό χέρι μου να τόν χτυπήσω τό τραίνο ά-νεχώρησε... Ξέρεις ποιός τόφαγε τό σκαμ-πίλι;
— Τζών Μπουλ.—Ποιός;
— Μάριος.—Ό σταθμάρχης του Παρισιού.

— Σε κάποιο σχολείο ό δάσκαλος έ-δακε στούς μικρούς της δευτέρας τά-ξεως να του κάνουν μιά πρόσθεσή και

να του 'τη-δείξουν. Με-τή σειρά οι-μαθηταί πα-ρουσιάζου-ν τό γραπτό-τους και ό-σοι τό έχουν-σωστό φεύ-γουν.
— ...νας πι-τσιρίκος, έ-χων εις τό-πρόβλημα-λάθος δέκα λεπτών, ύφίσταται την σχε-τική επίπληξη από τό δάσκαλο, ό ό-ποιος του διδει την έντολή.
— Πήγαινε να ξανακάνης τό πρόβλη-μά σου και θά μείνης σήμερα νυστεία.
— Ό έξυπνότατος πιτσιρίκος τότε σκέ-πτεται λίγο, βγάδι από την τσέπη του-μιά δεκάρα και δίνοντάς την εις τόν-κατάπληκτο δάσκαλο του λέει.
— Προτιμώ, κύριε... να πληρώσω τό-λάθος.

— Η κόρη του κυρίου Βατιάγγελου-μπαίνει στο γραφείο του κλαίουσα και-του λέει ότι ό άντρας της την έχαστού-κισε.
— Έτόλμησε να σηκώσει χέρι επάνω-σου; της λέει καταγκλισμένος.
— Ναι, μπαμπά, με έχτύπησε.
— Α, αυτή είναι ή μεγαλειτέρα προ-σβολή, που μπορεί να μου κάνη, και-πρέπει να τόν έκδικηθώ.
— Και τραβά ένα χαστούκι στην κό-ρη του.
— Πήγαινε τώρα να του πής με-ποιόν έχει να κάνη. Αν αυτός χαστου-κίση την κόρη μου, χαστουκίζω κι' έγω-την γυναίκα του. Τώρα είμεθα ίσα.

— Η κυρία στον άντρα της:— Έλα-γρήγορα! Τρέξε. Η δούλα μας έπεσε-και έσπασε τό χέρι της.
— Ό σύζυγος, άφηρημένος:— Διόξε-την άμέσως, αφού έσυμφώνησες ότι θα-την διώξης με τό πρώτο σπάσιμο!

— Η κυρία στον άντρα της:— Έλα-γρήγορα! Τρέξε. Η δούλα μας έπεσε-και έσπασε τό χέρι της.
— Ό σύζυγος, άφηρημένος:— Διόξε-την άμέσως, αφού έσυμφώνησες ότι θα-την διώξης με τό πρώτο σπάσιμο!

— Η κυρία στον άντρα της:— Έλα-γρήγορα! Τρέξε. Η δούλα μας έπεσε-και έσπασε τό χέρι της.
— Ό σύζυγος, άφηρημένος:— Διόξε-την άμέσως, αφού έσυμφώνησες ότι θα-την διώξης με τό πρώτο σπάσιμο!

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

Σέ δυό μέρες θάφευγε. 'Ο πατέ-ρας της έπρεπε να γυρίση στην-Άγγλία. Τά μπαούλα ήσαν έτοιμα, και τά ελαιοτήρια του βαποριοϋ έπί-σης. Η άγωνία της αναχώρησης, ή νοσταλγία της πατρίδας, του σπιτι-ού και τών φίλων που την περίμε-ναν, έφερναν στη Μαίρη έναν ήλιγ-γο χαράς.

Στά λουτρά την περίμενε ό 'Αν-ρύ. Αυτός ό 'Ανρύ που της έγραφε-άτέλειωτα γράμματα.
— Πριν φύγη όμως έπρεπε να κα-νονίση κάποιο ζήτημα. Ν' άποχαι-ρετήση τόν Μάριο. Δεν είχε αγαπή-σει τόν νέο αυτό με την καρδιά της, αλλά είχε μαζί του ένα «φλέρτ». Ήταν ό σύντροφός της στις έσπε-ρίδες ό πιο ταχτικός σύντροφός της-στούς χορούς.
— Ήταν ένας από τούς νέους που-δουλεύουν στις αποικίες, ένώ αυ-τή ήταν κόρη του κυβερνήτη. Είχε-λοιπόν μαζί του ένα «φλέρτ» χωρίς-σημασία... γι' αυτήν, μά σοβαρό ί-σως για κείνον, αφού ό Μάριος την-αγαπούσε με την καρδιά του.

— Αγάπη μου... Άκούστηκε μιά-γλυκειά άνδρική φωνή μέσα από τά-φυλλάκια τών θάμνων.
— Με φόβισες Μάριε.
— Είσαι ωραία σαν λουλούδι.
— Αύριο φεύγω, του ειπε απότομα.
— Γιατί δεν μου τό ειπες πιο πριν Μαίρη; Γιατί μ' άφί-νεις έτσι ξαφνικά; Μπορούσα να σε ζητήσω από τόν πατέ-ρα σου και να σε παντρευτώ.
— Είσαι τρελλός! Έγώ πάω στο Λονδίνο, στο σπίτι μου-Κι' έξ άλλου δεν θέλω να παντρευτώ από τώρα!
— Καταλαβαίνω. Τα μαύρα μάτια του Μάριου βούρκω-σαν.—Δεν μ' αγαπάς πιά... Αυτό δε θέλεις να μου πής;
— Όχι, σ' αγαπώ, αλλά πρέπει να φύγω.
— Θά γυρίσης;
— Σ' έξη μήνες...
— Θά σε περιμένω. Δεν θά σε λησμονήσω Μαίρη.
— Αντίο Μάριε. Φεύγω.
— Όχι ακόμη Άκουσέ με. Και την άγκαλιάζει.
— Αφισέ με, αφισέ με... φώναξε ή Μαίρη άνήσυχη.
— Θά σε περιμένω λοιπόν. Είμαι βέβαιος πως θά-ξανάρθης.
— Η νύχτα ήταν γλυκειά κι' άρωματισμένη από τ' άγριο-λουλούδα του δάσους κι' ό Μάριος φιλούσε γλυκά την αγα-πημένη του μέχρι που του ξέφυγε και έτρεξε στο σπίτι της.

Στό Λονδίνο την περίμενε ό 'Ανρύ αλλά... δεν τόν είδε-στο σταθμό. Είχε βγί πριν δυό ώρες με τό άλογο κι' όλη-την ημέρα του την πέρασε στην έξοχή. Τή νύχτα τόν βρή-καν με τό κρανίο κομμάτια μέσα σε μιά χαράδρα του-πύργου Ουατφόρ.
— Πέρασαν πέντε χρόνια.
— Λοιπόν, αγαπητέ Μάε, άπεφάσισα, δέχομαι. 'Ο πατέ-ρας μου λέγει πως είσαι ό πιο ιδεώδης σύζυγος.
— Και σ' όδεν νομίζεις πως μπορείς να μ' αγαπάς-λιγάκι;—Είπε ό κόμης Κένσιγκτον.
— Θά είμαι ή καλή σου γυναικούλα, Μάε — άπάντησε-ή Μαίρη.
— Μαίρη, θά είσαι ή βασίλισσα της καρδιάς μου και-του σπιτιού μου.
— Υστερα από μιά ώρα, ή Μαίρη άνεβαίνοντας τις σκά-λες για να πάη στο δωμάτιό της, έδειχνε μιά τρελή χαρά.
— Η αγάπη για μένα εινε ακόμη ζωντανή—σκεφτόταν.—
— Θά έχω κοντά μου έναν άνδρα που μ' αγαπά και θά με-βοηθή, κι' ίσως να κάνω και παιδιά, θά έχω σπίτι δικό μου-και δεν θά είμαι λυπημένη και μόνη.

— Κυρία, ό κύριος κόμης σάς έστειλε αυτά τά τριαντά-φυλλα—είπε ό καμαριέρης. Η Μαίρη άνατοίχισε κι' όχρη-

— ασε. Έπάνω σε μιά μαρμαρίνη κο-λώνα και μέσα σ' ένα κρυστάλλινο-κύπελλο, μερικά κόκκινα τριαντά-φυλλα την κυττούσαν σαν ανθρώ-πινα μάτια.

— 'Ο φτωχός Μάε! Δεν ήξερε πως-στη Μαίρη δεν άρεσαν τά τριαντά-φυλλα! Θά πήγαινε να του τή-Μιά φοβερή κρυάδα την τύλιξε όλό-κληρη. Κατέβηκε βιαστικά τις σκά-λες, έβριξε ένα παλτό στις πλάτες-της, βγήκε στο δρόμο, φώναξε ένα-ταξί κι' έδωσε στον σωφέρ τη διεύ-θυνση του Μάε.

— 'Ο κόμης Κένσιγκτον κατοικούσε-σ' ένα μικρό άπαρτεμάν έξω από-την πόλη. Ήταν μιά κομψή βίλλα, θαυμάσια έπιπλωμένη. Δεν είχε ύ-πηρέτες, αλλά μόνον ένας καμαριέ-ρης και μιά γυναίκα πήγαιναν τό-πρωί για να ετοιμάσουν τά δωμά-τια. Κανείς λοιπόν δεν θά την έβλε-πε κι' έτσι δεν θά έξετίθετο. Είχε-άναγκη να τόν δει, να τόν νοιώση-κοντά της, να την καθουχάση από-τόν τρομερό εκείνον εφιάλτη.

— Η έξωπορτα του κήπου ήταν ά-νοιχτή. Προχώρησε ως τη τζαμένια-πόρτα, μπήκε στο σπίτι πατώ-τας-στα νύχια τών ποδιών της, για να-κάνη μιά έκπληξη στον Μάε. Άκου-σε όμιλίες και σταμάτησε.

— Έμπρός, αγαπημένη μου Σού-ζη. Μην είσαι θυμωμένη μαζί μου. Ξέρεις πολύ καλά πως-ό γάμος μου δεν έχει καμιά σχέση με την αγάπη μας.Θά-παντρευτώ τη Μαίρη γιατί είναι πλούσια και σ' ξέρεις πο-λύ καλά πως έγω είμαι άπένταρος.
— Δεν θ' μ' άφισης ποτέ, αλήθεια Μάε;
— Ό ήχος φιλιών διέκοψε τόν έρωτικόν εκείνο διάλογο.
— Έφυγε σιγά-σιγά με την ψιχή γεμάτη πόνο.

— «Τά δάκρυα θά σου μάθουν τόν δρόμο της επιστροφής». Αυτά τά λόγια άντηχούσαν τώρα μέσα στην ψυχή της. Ή-σαν λόγια του Μάριου. Και τώρα τί νακανε; Να ξαναγυ-ρίση εκεί κάτω; Κι' όμως μόνον εκεί θάβρισκε την εδυσχία-της. Έπηρε την άπόφαση και ξαναγύρισε. Όλα της φανή-καν όπως τά ήξερε άλλοτε. Φόρεσε ένα μπλε λινό φόρεμα, όπως τότε. Ξαναβρήκε τά μονοπάτια του δάσους. Έκει-κοντά ήταν και τό σπίτι του Μάριου. Δεν τό βρήκε όμως.
— Απ' τό σπίτι δεν υπήρχαν παρά μόνον μερικές πέτρες. Ό-λα τελείωσαν! ειπε. Τό πλάνο όνειρο που την έφερε εκεί, έσβυσε. Με ξεχασσε ειπε: Γονάτισε κι' έκλαψε.

— Αγαπημένο μου λουλούδι; άκουσε μιά φωνή.
— Η Μαίρη πήδησε όρθια.
— Μάριε... έσύ... έσύ είσαι; μουρμούρισε.
— Σε περιμένα Μαίρη. Κάθε μέρα που περνούσε λογά-ριαζα πως θά ξανάρθης πιο σύντομα και σήμερα σε είδα-πού κατέβηκες από τό πλοίο και έτρεξα να σε βρω.
— Μάριε... μ' αγαπάς ακόμα; Γά λόγια της πνίγηκαν-σ' ένα λυγμό.
— Έλα κοντά μου—της ειπε και την πήρε από τό χέρι.
— Ένα αυτοκίνητο περίμενε στο δρόμο.
— Έκει κάτω, άριστερα, στο λόφο επάνω, βλέπεις; Έ-κείνο τό κόκκινο σπιτάκι... είναι τό δικό σου Μαίρη, της ει-πε με χαρά. Τό έτοιμάσα για σένα όσο καιρό σε περι-μένα Μαίρη.

— Μιά άνέπνοη εδυσχία, μιά άνέκφραστη χαρά, γέμισε τη-την ψυχή της Μαίρης.
— Κι' έγω σ' αγαπώ Μάριε. Η καρδιά μου ήταν φυλα-κισμένη και... τά δάκρυα μουδειςαν τόν δρόμο της έ-πιστροφής.
— Όχι, τά δάκρυά σου άνοιξαν τόν κήπο της εδυσχίας-μας, μουρμούρισε ό Μάριος και της έκλεισε τό στόμα μ' ένα άτέλειωτο φιλή.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΟΛΙΣ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΙΚΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ (ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ)

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

(Συνέχεια)

«Ο Δ' Έννερη άσυγκίνητος, έξακολουθούσε να του περιγράψει το μεγάλο, ποδηγαν άδειο, έκτός απ' αυτά τα δύο δωμάτια.

—Ψέματα! ψέματα! έτραβύλιζε ο Άντώνης, σάν να βρισκότανε μπροστά σ' έφιάλτη.

—Είμαι έδω! Το μέγαρο είναι κυκλωμένο. Ο Μπεσού ήλθε από κεί πέρα μαζί μας. Οι άνδρες του είναι στην αύλη και στο υπόγειο. Είναι έδω, Άντώνη Φαζερώλ. Είναι έδω, όπου ο Δομένικος και ή Λαυρεντία Μαρτέν έρχονται κάπου—κάπου... θέλεις να τους ίοής; Χι! Θέλεις να παρακολουθήσης τη σύλληψή τους;

Τό έκκρεμές έκτύπησε έξη.

—Α, νά, έξη ή ώρα! είπε ο Δ' Έννερη. Τους άκουσα χθές τό βράδυ να λένε ότι θάρθουν έδω στις έξη. Κι' είναι ακριβώς... Κύτταξε από τό παράθυρο Άντώνη... Μπαίνουν από τό βάθος τοῦ κήπου. Κύττα...

Ο Άντώνης έπλησίασε. Οι άλλοι έπίσης. Κοντά στο μικρό, τό έγκαταλείμμένο περίπτερο, ή μικρή πόρτα από όπου έξφυγε ή Άρλέττα, άνοιξε σιγά—σιγά. Ο Δομένικος έμπήκε πρώτος κι' έπειτα ή Λαυρεντία.

—Είναι τρομερό! έψιθύρισε ο Άντώνης. Τι έφιάλτης!

—Δέν είναι έφιάλτης, είπε ο Δ' Έννερη. Είναι μία πραγματικότητα. Ο κύριος και ή δεσποινίς Μαρτέν κάνουν ένα γύρο στο μέγαρό τους. Μπεσού, θέλεις να λάβης τόν κόπο να τοποθετήσης τούς άκολουθούς σου κάτω απ' αυτό τό δωμάτιο; Ξέρεις; στη σάλλα με τά παλιά άνθοδοχεία. Πρό παντός όχι θόρυβο. Στο μικρότερο σημείο κινδύνου θά χαθούν σάν σκιές. Το μέγαρο έχει τά μυστικά του, σέ προειδοποιώ, και υπάρχει κάτω από τόν κήπο μία κρυφή έξοδος που βγαίνει σέ κάποιο γειτονικό σταύλο. Πρέπει λοιπόν να περιμένουμε να φθάσουν δέκα βήματα από τά παράθυρα. Θά τούς συλλάβετε και θά τούς κρατήσετε στη σάλλα.

Ο Μπεσού βγήκε γρήγορα, άκουσαν από κάτω θόρυβο, έπειτα έγινε ή—συχία.

Στόν κήπο, πατέρας και κόρη προχωρούσαν με κάποια ταραχή. Ο Άντώνης τούς έκύταζε σάν ένωτισμένους ή Γιλβέρτη πορατηρούσε με αγωνία τούς αντιπροσώπους της γενιάς εκείνης τών άσπόνδων έχθρών τους. Τέλος τά γόνατά της έλύγισαν κι' έπεσε κάτω. Ο κόμης έσφιγγε τις γροθιές του.

—Σώσε τους! Ικέτευσε τόν Δ' Έννερη ή Φαζερώλ. Άν φυλακισθούν θά σκοτωθούν. Μοῦ τήχουν πη πολλές φορές.

Τώρα τούς έβλεπαν και τούς δυό πολύ κοντά, σέ 15 ή 20 βήματα. Είχαν την ίδια αύστηρή έκφραση, περισσότερο ώμη ή κόρη, περισσότερο έντυπωσιακή ο πατέρας με τη δύστροπη φάτσα του.

Ξαφνικά έσταμάτησαν. Άκουσαν θόρυβο. Κάτι που έκινήθηκε εκεί; ή μήπως τό ένστικτο τοῦ κινδύνου;

Γύρισαν σίσως κι' έφυγαν με βήμα γοργό.

Άλλά ξαφνικά, σάν μία άγέλη σκύλων, έπετέθησαν έναντίον τους. Τρεις άνδρες έπήδησαν επάνω τους και τούς κρατούσαν καλά από τό λαιμό και τά χέρια. Έπειτα τούς έτράβηξαν στο υπόγειο. Οι δυό κακοῦργοι διάδοχοι έκτελεισάι τώσων φόνων, ήσαν τώρα στα χέρια της δικαιοσύνης.

—Δέν περνάει κανείς! έφώναξε άπειλητικά.

Ο Δ' Έννερη έγέλασε με τη σύμπτωση ότι ο Μπεσοῦ παρουσιάσθη ένώ αυτός τόλεγε σ' άστειά. Ο άστυνομικός ξανάκλεισε την πόρτα και είπε με τραγική έπισημότητα, όπως έσουνήθιζε.

—Η φύλαξις είναι αύστηρή! Κανείς δέν θά βγίη από τό μέγαρο χωρίς την άδεια μου.

—Πολύ καλά! έπεδοκίμασε ο Δ' Έννερη, πούριζε χαπλώσει αναπαιτικά. Μ' άρέσει τό κύρος. Ο,τι λές είναι άνόητο, αλλά τό λές με πεποίθηγη. Με τη διαφορά όμως ότι έγώ ύπεσχέθηκα να σώσω τόν Φαζερώλ.

—Καλά, αυτό θά τό ίδοῦμε. Γνώριζε μόνον ότι στο αυτοκίνητο που θά μεταφέρω τούς Μαρτέν στο κρατητήριο, υπάρχουν δυό θέσεις άκομη.

—Δηλαδή έπιμένεις να πάρης τόν Φαζερώλ;

—Και σέναι άπάντησε ο Μπεσοῦ βάζοντας βαρύ τό χέρι επάνω στον ώμο τοῦ Λουπέν.

Έκείνος προσποιήθηκε τόν κατάπληκτο.

—Αυτό έλειπει φώναξε. Μπεσοῦ, είσαι τρελλός; Διευκρινίζω την υπόθεση, σου παραδίνω τούς Μαρτέν, σου άποκαλύπτω τό μυστικό τών Μελαμάρ, σέ βοηθάω να προβιβασθής και σύ λές να με συλλάβης!

Ο Μελαμάρ και ή άδελφή του άκουγαν χωρίς να προφέρουν λέξη. Ποῦ ήθελε να καταλήξη ο διαβολάνθρωπος αυτός; Γιατί ήταν βέβαιοι ότι είχε λάβει τά μέτρα του και δέν έφροβώτανε τίποτα.

—Στό διάδρομο και τόν κήπο, έξη άνθρωποι μου, διαλεχτοί ένας κι' ένας, φυλάνε έτοιμοι, με τά ρεβόλβερ στα χέρια, άπεφασισμένοι να κτυπήσουν χωρίς δισταγμό. Θέλεις να τούς ίδής; Γιατί έγώ, θά σε συλλάβω, έξάπαντος.

—Νά συλλάβης τόν Δ' Έννερη;

—Όχι! Να συλλάβω τόν Άρσέν Λουπέν!

Ο Δ' Έννερη έσκασε στα γέλια.

—Τόν Άρσέν Λουπέν; είπε. Α, μ' αυτό είναι κομικό. Άν έπρόκειτο για τόν Δ' Έννερη ή τόν Τζιμ Μάρνερ, μπορεί. Άλλά τόν Λουπέν; Δέν σκέφθηκες ποτέ σου τί έχει να είπῃ Λουπέν;

Έπειδή άρχισε να τόν ειρωνεύεται και να τόν θίγη, ο Μπεσοῦ άγρίεψε και διέταξε να τόν άκολουθήσουν και οι δυό.

—Άδύνατοι! είπε ο Δ' Έννερη. —Πρέπει λοιπόν να καλέσω τούς άνδρες μου;

—Δέν σε συμφέρει. Έδω είναι τό μυστηριώδες καταφύγιο ληστών, πούχει υπόγειες στοές. Θέλεις να σ' άποδείξω;

Έπιασε τό μικρό κυκλικό κόσμημα μιάς πελεκητής πέτρας.

—Άρκεί να στρίψω αυτό έδω, έξακολουθήσε, κι' όλα θ' αλλάξουν. Σύ θέλεις να μη βγίη κανείς, έγώ να μην μπῃ κανείς. Κάλεσε τούς ανθρώπους σου.

Ο Μπεσοῦ έβγαλε από την τσέπη του μία άστυνομική σφυρίκτρα.

—Αδικαι τοῦειπε ο Δ' Έννερη. Η σφυρίκτρα σου δέν δουλεύει.

Ο Μπεσοῦ φύσηξε μ' όλη τη δύναμη τών πνευμόνων του. Καμμία φωνή.

—Και θέλεις να παλαίψης; είπε ο Έννερη. Άς ίδοῦμε όμως: άν πραγματικά είμαι ο Λουπέν, φαντάζεσαι; τι θά έρχόμουνά έδω με μία όλόκληρη κουστώδια χωροφυλάκων, χωρίς να λάβω τις προφυλάξεις μου; Άλλά τό σπῖτι, σου ξανακλέω πώς είμαι όλο τρόπος ύπογείως, κι' έγώ έξέρω τό μηχανισμό. Είμαι έλεύθερος να γδμ' όλη μου την άνεση, κι' ο Φαζερώλ έπίσης.

Και ένδ' έκύτταζε τόν Μπεσοῦ, έσπρωχνε τόν Φαζερώλ πρὸς τόν τοίχο.

—Πήγαινε Άντώνη, τοῦειπε, στην κρεβατοκάμαρα. Υπάρχει εκεί ένα πανώ με μία άρχιλα χαλκογραφία. Μεταπλίζεται όλοκληρη.

Είθε τόν Μπεσοῦ να βγάξη τό πιστόλι του, και τοῦ έστρίψε τό χέρι.

—Όχι αίματα τοῦειπε. Πάρε τη δική σου σφυρίκτρα, που σου την πήρα κι' έβαλα στη θέση της άλλης.

Μ' ένα πήδημα μπῃκε στο άλλο δωμάτιο κι' έκλείδωσε την πόρτα. Ο Μπεσοῦ άρχισε να σπρώχνη, να χτυπάη με τις γροθιές του, να προσπαθῇ να σπάση την πόρτα. Μάταια όλα.

Άνοιξε τό παράθυρο και έπήδησε κάτω. Οι άνδρες του τόν περιτριγύρισαν κι' έτρεξαν όλοι πρὸς τό έγκαταλειμμένο περίπτερο.

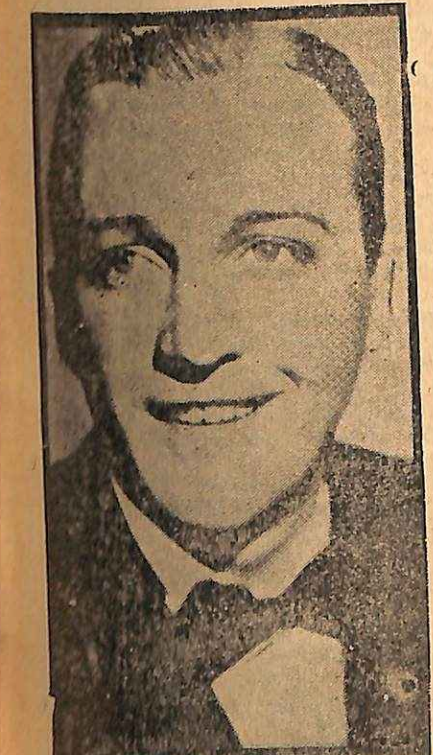
Στό παράθυρο οι Μελαμάρ και ή Άρλέττα τούς παρατηρούσαν με άγωνία.

—Όχι, όχι, είπε ή Γιλβέρτη, που δέν έκρυβε τη συγκίνησή της. Αρχίζει να σκοτεινιάξη. Δέν είναι δυνατόν να τούς πιάσουν.

Ένα δευτερόλεπτο έπέρασε. Η Άρλέττα έλεπε.

—Θάηταν τρομερό, άν τούς έπιασαν. Είναι άδύνατο να τούς πιάσουν. Έτσι δέν είναι!

—Άδύνατο! είπε μιά φωνή χαρούμενη πίσω τους. Ιόσο λιγώτερο θά τούς πιάσουν, όσο περισσότερο τούς

γυρεύουν στην έξοδο μιάς ύπογείου στοάς που δέν υπάρχει.

Η πόρτα ήταν άνοιχτή. Είχε μπῃ ο Δ' Έννερη και πίσω του ο Φαζερώλ.

Κι' ο Δ' Έννερη γελοῦσε με την καρδιά του.

—Οῦτε μυστηριώδης έξοδος, οῦτε πανώ που μετακινείται, οῦτε κλειδαριές ν' άνοιγοκλείνουν με έλατήρια. Ποτέ παληό σπῖτι δέν υπῆρξε τόσο έντιμο και τό λιγώτερα μυστικά, δσον αυτό. Μόνον που ο Μπεσοῦ τό έπίστεψε. Καί, κυττάχτε τους πώς τρέχουν! Έλα, Φαζερώλ, δέν έχουμε να χάνουμε πιά καιρό.

Ο Δ' Έννερη φαινώτανε έντελῶς ήσυχος. Ο κόμης τοῦδωσε τό χέρι και τόν έρώτησε.

—Μήπως έχετε ανάγκη από μένα, κύριε;

—Όχι, ευχαριστώ. Ο δρόμος είναι έλεύθερος επί δύο ή τρία λεπτά άκόμα.

Η Γιλβέρτη τοῦδωσε τό χέρι και τόν ευχαρίστησε συγκινημένη.

—Σέ λίγο, μικρούλα μου, Άρλέττα! είπε στη νέα. Χαιρέτα Φαζερώλ. Θά σου γράψῃ; κύριο Άντώνη Φαζερώλ, ταμῖαν, εις Μπουένος Άῤυρες.

Έπῃρε από τό συρτάρι ένός τραπεζιού ένα χαρτονέιο κουτί. Έπειτα έχαιρέτησε για τελευταία φορά και έπροχώρησε. Τό χῶλ ήταν άδειο. Στο ίσόγειο ένας άσιυφύλαξ φύλαγε τούς Μαρτέν και ο βάν Χοῦμπεν έβρημάτιζε απ' έξω ξεφουσαίνοντας.

—Νίκη τοῦειπε ο Δ' Έννερη. Ήταν στο ντουλάπι τοῦ τοίχου ένας σπυρόνοχος τών Μαρτέν που τόν βουτήξαμε. Ήταν αυτός που είχα πάρει τά διαμάντια. Ο Μπεσοῦ και οι άνδρες του τόν κυνηγάνε.

—Και τά διαμάντια; ρώτησε ο βάν Χοῦμπεν που δέν ύπαυτεῦθηκε τίποτε.

—Νά ται άπάντησε ο Δ' Έννερη δείχνοντας τό κουτί και μισοαπογινοντας τό σκέπασμά του.

Ο βάν Χοῦμπεν πήγε να τ' άρπάξη.

—Μιά στιγμή, θά ται πάρης. Πρίν όμως, πρέπει να σώσουμε τόν Άντώνη. Δέν τό ύποσχέθηκαμε; Πήγαινε μας στο αυτοκίνητό σου.

Από τη στιγμή που είχαν βρεθῇ τά διαμάντια, ο βάν Χοῦμπεν ήταν πρόθυμος για όλα. Βγήκαν και οι τρεις από την αύλη και έπήδησαν στο αυτοκίνητο. Ο βάν Χοῦμπεν ξεκίνησε άμέσως.

—Πού πηγαίνουμε; ρώτησε.

—Στό Βέλγιο.

—Έστῶ, είπε ο Χοῦμπεν άρπάζοντας τό κουτί από τά χέρια τοῦ Δ' Έννερη και χώνοντας τό στήν τσέπη του.

—Καλό, πάρτο! τοῦειπε ο Γιάννης. Άλλ' άν δέν κατορθώσουμε να περάσουμε τό σύνορα πρίν τηλεφωνήσουν από την Άστυνομία, θά σου τά ξανάπάρω, σέ προειδοποιώ.

Η Ιδέα πώς είχε τά διαμάντια στην τσέπη του και πώς υπῆρχε φόβος να τά ξαναχάση, τόν έκαμε να μην έχη άλλη σκέψη παρά πώς ν' άδῃ την ταχύτητα και να οδηγῇ καλά, να τρέχη πάντοτε κι' όταν άκόμη περνούσαν μέσα από τά χωράφια. Έφθασαν στα σύνορα λίγο μετά τά μεσάνυχτα.

—Σταμάτησέ μας έδω, είπε ο Γιάννης, διακόσια μέτρα μακριά. Θά συνοδεύσω τόν Φαζερώλ για να μην

τὸν ένοχλήσουνε και θάειμαι πάλι έδω σε μισή ώρα. Θά γυρίσωμε άμέσως στο Παρίσι.

Ο βάν Χοῦμπεν έπερίμενε μιά ώρα, έπερίμενε δύο ώρες. Τότε μόνον μιά ύποψία τοῦ πέρασε, σάν μιά μαχαιριά.

Από τότε που ξεκίνησαν είχε έξετάσει τά πράγματα από όλες τις πλευρές, έπροσπάθησε να καταλάβῃ γιατί ο Δ' Έννερη ένεργοῦζε έτσι και με ποιά τροπο θά μπορούσε ν' αντισταθῇ άν έδοκίμαζε να τοῦ πάρῃ τό κουτί. Άλλ' οῦτε για ένα δευτερόλεπτο δέν τοῦ πέρασε από τό νοῦ ή Ιδέα ότι ήταν ποτέ δυνατό τό κουτί αυτό ναῦχη μέσα άλλῳ τίποτα έκτός από τά διαμάντια του.

Στό φῶς ένός φαναριού τοῦ αυτοκινήτου, με τρεμουλιαστά χέρια τό έξήττασε. Το κουτί είχε μέσα μερικές δωδεκάδες από κομψά κρύσταλλα, που χωρίς άλλο ήταν τοῦ άκρωτηριασμένου πολυελαίου.

Ο βάν Χοῦμπεν γύρισε στο Παρίσι με την ίδια ταχύτητα. Έσκέφθη ότι άφοῦ τά διαμάντια δέν τάειχε ο Δ' Έννερη, άσφαλώς θά τάβρισκε στα χέρια τοῦ Μαρτέν.

Άλλά μόλις έφθασε, έδιόβασε στις έφημερίδες, ότι τό ίδιο έκείνο βράδυ ο γέρο—Μαρτέν είχε άπαχγονισθῇ και ότι ή κόρη του Λαυρεντία είχε δηλητηριασθῇ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ένθυμούμεθα την τεραστία έντύπωση που προέβησε ή διπλή αυτή αυτοκτονία, ποδηγαν ο έπίλογος μιάς ύποθέσεως ή ο όποία τόσο ένδιαφέρον είχε προκαλέσει.

Έπειτα τό ένδιαφέρον έστράφη πρὸς τόν Άρσέν Λουπέν κι' όλοι ήταν βέβαιοι ότι, άφοῦ έξιχνύασε τό μυστήριο τοῦ Μελαμάρ, έτσέπωσε και τά διαμάντια.

Ο Μπεσοῦ όμολόγησε την ήττα του.

—Σέ προειδοποίησα! είπε στο βάν Χοῦμπεν. Αυτός ο διάβολος θά ξανάβρη τά διαμάντια, αλλά σεις δέν θά τά ίδῃτε ποτέ σας...

Η άστυνομία κατεσκόπευε τό σπῖτι της Άρλέττας. Η νέα, για ν' άποφύγη τις ένοχλήσεις της, πήγε και έγκατεστάθηκε σε μία μικρή έπαυλη κοντά στο Σηκουάνα όπου βόττερα από τρεις βδομάδες έπιασε φίλια με κάποιο γέρο ψορά.

Άλλ' όταν μία μέρα, δέχθηκε την πρόσκληση τοῦ γέρο και μπῃκε στη βάρκα του, δέν άργησε να πεισθῇ ότι είχε μπροστά της τόν Άρσέν Λουπέν.

Έκείνος δέν της έκρυψε τίποτα. Είχε φευγαδεύσει τόν Φαζερώλ, κι' είχε πάρει τά διαμάντια. Αυτός τάειχε κόψει από τόν πολυέλαιο, την προηγούμενη ήμέρα που τρύπωνε στο μυστηριώδες καταφύγιο, αλλά δέν έννοούσε να τά δώση στον βάν Χοῦμπεν γιατί κι' εκείνος τάειχε κλέψει από ένα χρυσοχόο που, βόττερα απ' αυτό, πέθανε από συγκοπή.

—Τά διαμάντια, της είπε, θά πουληθούν και τά χρήματα θά τά διαθέσης για τόν ευεργετικό σκοπό που όνειροπώλησες.

Μιλώντας είχε λύσει τη βάρκα. Κι ένδ' άπομακρύνοντο πρὸς τά κάτω, τά χείλη τους ένώθηκαν εις ένα άτέλειωτο συγκινητικό φίλημα.

ΤΕΛΟΣ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΠΟΥ ΚΑΗΚΕ...

Ήταν η πρώτη φορά που η Ντόριτ Ρύμαν—ή νεαρά έκατομμυριούχος, εμφανιζόταν μόνη δημοσίως με τον μνηστήρα της, τον Χούμπερτ Τζόνσον—γυιό ενός μεγαλοεπιχειρηματίου της Γουόλ Στρήτ.

Ήταν όρθια και ο θεός και κηδεμών της είχε διαγνώσει ένα επιχειρηματικό δαιμόνιο στον νεαρό Χούμπερτ. Η κόρη δεν είχε κανένα λόγο ν' άρνηθι τον ευνουούμενο του θεού της: Ήταν ένας καλής τάξεως νέος, που χόρευε τέλεια, ήξερε θαυμασίες συνταγές κοκταίηλ και διακρινόταν σ' όλη την κοσμική κίνηση. Άλλως τε ο Χούμπερτ ήταν όραίο παλληκάρι γεμάτο εγγένεια και περιποιητικότητα.

Εκείνο το βράδυ, στην όπερα, έπαιζαν Φάουστ και το ζευγάρι των άρραβωνιασμένων βρισκόταν σ' ένα από τα πρώτα θεωρεία της άριστερής σειράς και συγκέντρωνε τα βλέμματα όλης της Νεοϋορκέζικης αριστοκρατίας.

Ξαφνικά, στη δεύτερη πράξη, τα φώτα της σκηνής έσβησαν και σχεδόν άμέσως τεράστιες φλόγες ξεπετάχθηκαν. Τό τι έγινε τότε δεν περιγράφεται. Ο πανικός ήταν άφάνταστος.

Η Ντόριτ, έμεινε μιά στιγμή ακίνητη σαν άπολιθωμένη, κι έπειτα στράφηκε έντρομη στον συνοδό της. Μά ή θέση του ήταν άδειανή.

Σηκώθηκε από τό καθισμά της και προχώρησε δυό βήματα μεσ' στο ήμίφως που σκόρπιζαν οι φλόγες, μ' άπλωμένα τα χέρια.

—Χούμπερτ! φώναζε τρομαγμένη, Χούμπερτ!

Μά κανείς δεν της άποκρίθηκε.

Προχώρησε ως τό βάθος του θεωρείου και βρήκε την πόρτα κλειστή. Στην ταραχή του έπάνω, ο Χούμπερτ φεύγοντας πανικόβλητος, είχε κλείσει πίσω του την πόρτα.

Η Ντόριτ προσπάθησε ν' άνοίξη, μά είτε ή πόρτα ήταν μαγνημένη είτε οι δυνάμεις της Ντόριτ είχαν κοπή, τράβηξε, ξανατράβηξε μ' άπελπισία μά ή πόρτα έμεινε κλειστή. Ο καπνός την έπνιγε, ο φόβος την παρέλυε και σωριάστηκε άναίσθητη πίσω από την πόρτα του θεωρείου.

Ξαφνικά, κάποιος άπ' έξω άνοιξε με κόπο την πόρτα: ήσαν καιρός, γιατί ή νέα άσφυκτιούσε άπ' τον πυκνό καπνό.

—Μίς Ρύμαν! φώναξε μιά φωνή. Κι έπειτα, ψάχνοντας μεσ' στο ήμίφως των φλογών δυό στιβαρά χέρια τη βρήκαν και τη σήκωσαν.

Όταν ή Ντόριτ Ρύμαν συνήλθε, είδε τον κόσμο νά χειρνομήν και ν' αλαλάζει γύρω της.

Ο διάδρομος των θεωρείων της άριστερής είχε φραχθι από τις φλόγες κι' οι όι υποβέσται ακόμη δεν τελμούσαν νά τον διαβούν. Θά ήταν άσφαλώς χαμένη, άν κάποιος άγνωστος με μπλέ κουστούμι ριγωτό και σταχτιά γραβάτα δεν είχε τό θάρρος νά όρμησι, νά περάσει ανάμεσα στις φλόγες και νά τη βγάλη σηκωτή.

Τώρα που την είχε άκοιμήσει σέ μέρος άσφαλές ο άγνωστος είχε χαθι. Μά όλοι διαβεβαιώνουν ότι φαινόταν νά υποφέρει σκληρά από τό δεξι του πόδι, πράγμα που τους έκανε νά υποθέσουν ότι θά είχε τρέξει σέ κάποιο νοσοκομείο.

Την επομένη ο Λέμαν, ο γέρο γραμματεύς του θεού της, που εργαζόταν 25 χρόνια κοντά τους άργησε δυό ολόκληρες ώρες.

Ήταν ένας ήσυχος, εργατικός άνθρωπος που ή μόνη χαρά και ή μόνη έλπίδα του ήταν ο Τζάκ. ο γυιός του, που φιλοδοξούσε νά τον κάνη έπιστήμονα Πραγματικώς τη χρονιά εκείνη ο Τζάκ είχε πάρει τό δίπλωμά του της Ιατρικής με άριστα. Μά τη στιγμή αυτή ο γέρος άνησυχούσε

σοβαρά για τό παιδί του:

Τό προηγούμενο βράδυ βρισκόταν κι' εκείνος στην όπερα και προσπαθώντας νά σώσει ένα κορίτσι είχε πάθει σοβαρά έγκαύματα στο δεξι του πόδι. Ένας συνάδελφος που κάλεσαν άμέσως του είχε δώσει τις πρώτες περιποιήσεις μά ή κατάσταση του χειροτέρευσε, δυνατός πυρετός παρουσιάστηκε κι' άναγκάσθηκαν τό πρωί νά τον μεταφέρουν στο νοσοκομείο.

Τη στιγμή που ο γέρο Λέμαν δικαιολογούσε την άργοπορία του ή Ντόριτ βρισκόταν στη βιβλιοθήκη του θεού της.

Σάν από κάποια ένστικτο παρόρμηση προχώρησε και είπε:

—Μου φαίνεται πως τον είδα χθές. Φορούσε μιά μπλε ριγωτή φορεσιά και σταχτιά γραβάτα με θαλασιές βοΰλες. Η Ντόριτ ξεροκατάπτε.

—Τόν καυμένο, ψιθύρισε κυριαρχώντας την ταραχή της. Θά πάω νά τον δω... λυπήθηκα για τό πάθημά του.

Κανείς δεν παρενεύτηκε για την πρόθεση αυτή της νέας. Η Ντόριτ κι' ο Τζάκ ήσαν παλαιοί φίλοι: στα παιδικά τους χρόνια έπαιζαν καθημερινώς μαζί και μόνον όταν μίς Ρύμαν άρχισε νά παρουσιάζεται στους κοσμικούς κύκλους οι σχέσεις τους είχαν άραιώσει.

Βλεπόντουσαν όλο και σπανιώτερα, κι' ο Τζάκ φαινόταν ότι συστηματικά την άπόφευγε σά νά άισθανόταν τώρα που μεγάλωσε την κοινωνική διαφορά που τους χώριζε.

Όταν λίγο άργότερα ή νέα έφθασε στο νοσοκομείο ο νεαρός Λέμαν δεν γνώριζε κανένα. Φλεγόταν από τον πυρετό και διαρκώς σχεδόν παραμιλούσε.

Η Ντόριτ άφησε τα λουλούδια που κρατούσε και στάθηκε και τον κύτταζε συγκινημένη. Δεν είχε την έλαχιστη άμφιβολία ότι ο άγνωστος σωτήρας της δεν ήταν άλλος από τον παιδικό της φίλο.

—...Έφθασα... έρχομαι... μή φοβάσαι... φώναζε στον πυρετό του ο άρρωστος, σάν νά συνεχιζόταν ακόμη στη φαντασία του ή χθεσινή σκηνή.

Κι έπειτα άλλαξε τόνο, όπως άλλαν οι εικόνες της ταραγμένης φαντασίας του.

—Ντόριτ, λατρεία μου... μου μούριζε γλυκά.

Ένας μορφασμός της διέφυγε. Γι' αυτό λοιπόν την άπόφευγε τόσο καιρό; Αυτό τον είχε κάνει νά διακινδυνεύσει χθές τη ζωή του προς χάριν της; Τώρα κι' ταλάβαινε όλη τη διαγωγή του νέου.

—Όλο αυτό τό όνομα έχει στα χείλη του, της εξήγησε ή νοσοκόμος.

Η κόρη έσκυψε και χάιδεψε με τ' άρωματισμένο χέρι της τό λθωμένο μέτωπο του άρρώστου. Έβγαλε τό καπέλλο της και ζήτησε από την άδελφή μιά ποδιά.

—Θά μείνω έγώ μαζί του, είπε.

Και πραγματικώς, όλες εκείνες τις μέρες ή μίς Ρύμαν δεν γύριζε σπίτι της παρά μόνο για νά κοιμηθι.

Τώρα ο Τζάκ ήταν καλλίτερα, πονούσε ακόμη, μά ο πυρετός είχε πέσει. Η παρουσία της Ντόριτ ήταν τό καλύτερο γιατρικό για κείνον και τώρα μπορούσαν νά μιλούν επί ώρες.

—...Μά γιατί μ' άπόφευγες; τον ρώτησε ανάμεσα σ' άλλα ή Ντόριτ.

—Υπήρχε τόση άπόσταση μεταξύ μας... έπειτα... πόσο θά έλεγαν πως τό έκανα για τά χρήματά σου, έλεγε εκείνος.

Τη στιγμή εκείνη ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε στο κατώφλι κομψός, καλοντυμένος όπως πάντα, ο Χούμπερτ μ' ένα μειδίαμα στα χείλη.

—Ντόριτ, αγαπημένη μου, σέ χάσαμε! Καθημερινώς έρ-

ΠΑΝΘΕΟΝ

χομαι σπίτι χωρίς νά κατορθώνω νά σέ δω... δέν σοϋ τό είπα;

—Ναι... άλλα βρισκόμουν κοντά στον άρρωστο μνηστήρα μου, στον Τζάκ Λέμαν, είπε πιάνοντας τρυφερά τό χέρι του άρρώστου.

—Μά... νομίζω Ντόριτ, πως είσαι δική μου μνηστή... Η νέα γέλασε ειρωνικά.

—Κάνετε λάθος, κύριε! τον διέκοψε. Η μνηστή σας και στήν πυρκαϊά της όπερας, όπου την κλείσατε όταν φεύ-

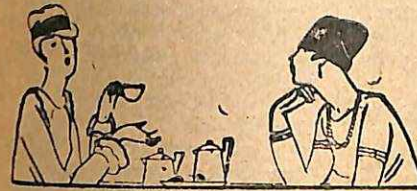
γατε τρέχοντας.

—Τι έννοείτε μ' αυτό; είπε αλλάζοντας ύφος ο Χούμπερτ. Τι λέει ο θεός σας για όλα αυτά τά...

—Ω! έχω πολλά νά του πώ... Μά μην ξεχνάτε πρό παντός, κύριε, ότι είμαι ένήλικος. Ο Τζάκ έχει τό δίπλωμά του και έχω αρκετή περιουσία και για τους δύο μας. Μπορείτε νά πηγαίνετε, κύριε Τζόνσον, χωρίς νά άνησυχήτε για μας. Δέν υπάρχει λόγος. Και του γύρισε τις πλάτες.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ο ΚΥΡ' ΜΕΝΤΙΟΣ ΚΙ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ!

Ένας Άμερικανός δημοσιογράφος, μη βρισκοντας άλλο θέμα ν' άπασχολήσει τους αναγνώστες του, άπεφάσισε ν' άποκαταστήσει τη «φήμη» του όνου, που όπως φαίνεται έχει έκπέσει εις την έποχή μας, μάλλον από παρεξήγηση της μεγάλης του υπομονής και του άκόμην μεγαλειότερου του πείσματος, παρά από έλλειψιν... άρετών.

Όπως, λοιπόν, μάς πληροφορεί ο ός άνω δημοσιογράφος, έν πρώτοις ο κύρ' Μέντιος κάθε άλλο είναι παρά δειλός και έστερημένος δυνάμεως. Αποδείξεις τούτου δ' α αναφέρει ο Ιστορικός Πλούταρχος περί της πάλης εις την όποian υπεχρέωθη ν' άποδυθι ένας όνος της άρχαίας Βαβυλώνας με ένα λέοντα, και εις την όποian άνεδείχθη νικητής, διαρρήξας μ' ένα του λάκτισμα την κεφαλήν του άντιπαλίου του, την ώρα που έτοιμάζετο νά τον καταβροχθίση.

Εκτός όμως της δυνάμεως και της άντοχής που έπιδεικνύει έκτελών... άγογγύσιως τας πλέον βαρείας άθλοφορικής εργασίας, έχει και πολυτίμους διαιτητικές... άρετάς. Τό γάλα του, θεωρείται ως τό κατ' έξοχην τονωτικό φάρμακον για τ' άσθενικά παιδιά και τους άναιμικούς, τό δε κρέας του τό θρεπτικώτερον όλων.

Όπως αναφέρεται άλλωστε στα άρχαία Έλληνικά κείμενα, ο Περσείας έδυνάμωσε τρεφόμενος με κρέας όνου, τό δε έδεσματολόγιο των άρχαίων προγόνων μας, έδινε την τιμητικώτερη θέση στο «όνειον κρέας». Τό ότι άλλωστε ο Όμηρος, παρέβχλε τό ύπαμονητικόν ιετρόποδον με τον θρυλικόν Αίαντα, είναι αρκετά χαρακτηριστικόν, της παραγνωρισμένης σήμερον... άξίας του.

Μιά ακόμη άπόδειξις της εκτίμησης των άρχαίων προς τον περιφρονημένον σήμερον κύρ' Μέντιον, είναι ή έπισφραγίζουσα την δόξα του κτω-

ΠΑΝΘΕΟΝ

τέρω μυθολογική παράδοσις.

Όταν «λέγη», ο Ζεύς έγινε κύριος του ούρανοϋ και της γής και έρώτησε τους ανθρώπους τι καλό ήθελαν νά τους κάνη, εκείνοι δέ του εξήτησαν «την αλωνία νεότητα» ο πατήρ «άνθρῶπων τε και θεών», στη ράχη ενός γαϊδάρου έφόρτωσε τό δώρον του για νά τό μεταφέρει στη γή μας.

Τό ότι τώρα τό μέγα αυτό άγαθόν, που ακόμα μάτην ζητεί νά κατακτήση τό ανθρώπινον γένος, δεν έφθασε στον προορισμό του, είναι άλλο ζήτημα, δια τό όποιον δεν εϋθύνεται ό... προτοτορικός εκείνος κύρ' Μέντιος... άλλ' οι περιστάσεις των όποιων έπεσε θύμα.

Νά τί συνέβη: Διανύοντας τον από της κορυφής του Όλύμποϋ, όπου ή έδρα του Διός, μέχρι της γής, άνώμαλον, τραχύν και μακρόν δρόμον, έκουράσθη και εκάθισε σέ μιά πηγή νά ξεκουρασθι και νά δροισιθι. Στο βάθος όμως της πηγής ήταν ένα πελώριο και

δηλητηριώδες νερόφειδο, έναντίον του όποιου οι όπλοι του φτωχού όνου ήσαν άνίσχυροι. Τό νερόφειδο λοιπόν αυτό είπε του γαϊδάρου ότι άν ήθελε νά πιή, έπρεπε νά τό δώσει τό φορτίο του... Φυσικά, όπως καθένας στη θέση του, ο κύρ' Μέντιος υπεχρέωσε στη βία, πράγμα για τό όποιον δεν μπορεί νά τον μεμψή κανένας, αφού ο 'Ησαΐ—που ήταν άνθρωπος—πούλησε τά πρωτοτόκεία του για ένα πιάτο φακής.

Ετσι λοιπόν οι άνθρωποι έχασαν τό θεϊον χάρισμα της αλωνίας νεότητος και την κέρδισαν τά φειδία που από τότε κάθε χρόνο, αποβάλλουν τό παλιό δέρμα τους κι' άποκτούν... νέο.

Εκτός όμως των άρχαίων Έλλήνων, σέ πολλήν εκτίμηση είχαν τους όνους και οι Έβραίοι... δι' ο και συχνά τους αναφέρουν τά ιερά Έβραϊκά κείμενα. Οδω κατά τας γραφάς ο 'Ιώβ πριν καταστραφι είχε 300 όνους, 30 όνους έπίσης έπρόσφερε κι' ο 'Ιακώβ στον 'Ησαΐ... για νά μετριάση την άδικία ότι του πήρε τά πρωτοτόκια και ήμε γαϊδουροκεφαλή ο Σαμψών

ξεκαθάρισε 1000 Φιλισταίους.

Άλλά μήπως, προσθέτει ο Άμερικανός δημοσιογράφος, σέ όλιγωτέρα εκτίμηση είχαν τους όνους οι Ρωμαίοι; Έν τοιαύτη περιπτώσει ο περίφημος Σκιπίων δεν θά λεγόταν 'Αζίνιους ήγουν... γαϊδαρος, όποτε με τον αυτόν τίτλον θά κρομούσαν τον ίδρυτή της πρώτης Ρωμαϊκής βιβλιοθήκης Πολλίωνα που τον λέγανε κι' αυτόν 'Αζίνιους.

Τέλος, κι' αυτοί οι φυσιολόγοι παραδέχονται σήμερα, ότι ο γαϊδαρος είναι μετά τό σκύλο, τό εϋφειέστερο από τά ζώα, που έχει ο άνθρωπος εις την ύπηρεσία του.

Υπό τας προϋποθέσεις, αυτές, ο Άμερικανός συνάδελφος δεν έχει άδικο νά ισχυρίζεται ότι ο κύρ' Μέντιος έχει παραξηγηθι στην έποχή μας.

Τώρα γιατί οι σύγχρονοι άνθρωποι τον έχουν όποτιμήσει τόσο και άντι τό νά χαρακτηρίση κανείς ένα όμοιό του ως... όνον άντι νά θεωρηται έπαινος έκλαμβάνεται ως ύβρις, Ικανή νά προκαλέση καυγά τρικούβερτο, είναι μυστήριο, που δεν κατορθώνει νά λύση ο Άμερικανός δημοσιογράφος, διότι κανένα σύγχρονο κείμενο, δεν γράφει τίποτε σχετικώς.

Πάντως ή εκτίμηση προς τον κύρ' Μέντιον έχει μειωθι από της έποχής του Μιχαήλ Άγγέλου και πριν, διότι όπως αναφέρη ένα Ιστορικόν, όταν ο πάπας Παύλος έστειλε ένα θαλαμηπόλο του νά του παρατηρήση ότι άργούσε νά τελειώση την Κόλαση που ζωγράφιζε σ' ένα παρεκκλησι του Βατικανού και νά την βιασθι, ο περίφημος ζωγράφος θύμωσε και τον ζωγράφισε ανάμεσα στους κολασμένους με αυτά «γαϊδουρινά, πράγμα που τον έλύπησε κατάκαρβα.

ΝΑΘΑΝ ΤΖΟΝΣΟΝ

Ητανε πολύ φίλος μου ο νέγρος τραπέζιτης. Είχε γεννηθῆ κάπου στην Αφρική. Ένας Ιεραπόστολος τὸν πήρε ἀπὸ τοὺς δρόμους, ὅπου τὸν εἶχαν πετάξει οἱ γονεῖς του, τὸν βάπτισε, τὸν σπούδασε, τοῦδωσε ἱερωμὴ Θεόδωρος, κι' ὅταν ὁ μαῦρος ἡλικιώθηκε πήρε μόνος του ἓνα πολὺ κατ'ἀλληλο ἐπίθετο: ὠνομάστηκε Κογγό.

Ἀπὸ παιδάκι εἶχε δείξει τρομερὴ ἱκανότητα στὶς ταχυδακτυλουργίες καὶ στὰ μαθηματικά. Ἐτσι, σιγά-σιγά, ἀνεβαίνοντας βρέθηκε, ὅταν γνωρισθῆκαμε, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς τραπέζης καὶ διεύθυνε σοβαρὲς ἐπιχειρήσεις βαμβακιῶν, ξυλείας καὶ μεταλλείων, στὴν Ἀφρική.

Τὴν ἐποχὴ πού με φιλοξενοῦσε στὴ βίλλα του ὁ Κογγό— με πῆγε ἕως ἐκεῖ ὁ φίλος μου ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ Φρανσουά—εἶχε μιὰ ὡραία φιλεναδόουλα, τὴν Ἰρέν. Τὴν εἶχε διαλέξει με λεπτο γούστο κι' ἦταν ὁ ἰδεώδης ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς λευκῆς φυλῆς: ὀλόξανθη, κάτασπρη.

Κύτταζε με τὰ καταγάλανα μάτια της τὴν ἐξοχή, ἀκουε τὸ θρόισμα τῶν δέντρων, τὸ τραγούδι τῶν πουλιῶν, σὰν νὰ τὰ εἶχε στερηθῇ ἀπὸ χρόνια, γιατί ἐνοιῶμε τὸν ἑαυτὸ της φυλακισμένον μέσα στὸ πλουσιώτατο μέγαρο τοῦ μαύρου φίλου της. Ἀκουμποῦσε στὸ χέρι μου μ' ἐμπιστοσύνη καὶ μοῦ ψιθύρισε, σχεδὸν ἱκετευτικά.

— Θέλεις νὰ με φιλήσης;
Ἐγὼ τὴν φιλοῦσα, γιατί ἦτανε ἀφάνταστα ὁμορφὴ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ οἶκτο. Ἐκεῖνη ἔκλεινε τρέμοντας σύγκορμη τὰ μάτια της κι' ἀκουα μέσα σ' ἓνα βαθὺ στεναγμό. «Ἀχ! Τί καλὸ πού μοῦ κάνει ἓνα λευκὸ φίλο!».

Καὶ καθὼς εἶχε λαμπρὴ ἀνατροφή, πρόσθετε. Εἶναι πολὺ ἡθικώτερο.

— Ἐνὰ βράδυ, ἀφοῦ τὴν ὡδήγησα ὡς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, γεμάτου ἀπὸ δέρματα λεονταριῶν καὶ πανθηρῶν, πού τὴν τρόμαζαν τὴν καυμένη, βγήκα ἔξω νὰ περπατήσω λιγάκι με τὴ νυκτερινὴ δροσιά. Προχώρησα ἀρκετὰ κι' ἀκούμπησα, ἡ μάλλον χώθηκα μέσα στὸν κορμὸ ἑνὸς πελώριου δένδρου, πού τὸν εἶχε ἀνοίξει στὰ δύο ἓνας κεραυνός, κι' ἀκούα τ' ἀηδῶνα πού κελαῖδοσαν. Ἐξαφνὰ ἀκούσα βήματα, μιὰ σιλουέττα πρόβαλε πάνω στὸν σελινοφωτιστὸ δρόμο ἀναγνώρισα τὸν Κογγό. Κύτταζε πρὸς τὸ μέρος μου, ἀλλὰ δὲν με εἶδε καὶ πού ἦμουν χαμῆνους. Σέλιγο ἀκούστηκε ἓν αὐτοκίνητο νὰ πλησιάζει τὰ δύο μεγάλα μάτια τῶν φάρων του φάνηκαν πελώρια στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου, κατόπι ἡ μηχανὴ σῶπασε, οἱ φάροι χαμήλωσαν τὰ βλέφαρά τους καὶ μονάχα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ διέκριναν πάντα ὅρθιο στὴ μέση τοῦ δρόμου τὸν Κογγό. Ἀκούστηκε τότε ἓνα ἄλλο βᾶδισμα, καὶ μιὰ κοντόχυντρη σιλουέττα πρόβαλε μέσα στὴ νύχτα.

— Ἥλθατε ἐπιτέλους!.. φώναξε ὁ Κογγό.

Ὁ ἄλλος, πού ἦταν ἓνας γνωστὸς μας χειρουργός, ψιθύρισε ταπεινά.

— Δὲν ἦταν διόλου εὐκολο νὰ ἐπιτύχω. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀκούσει... Ἐπὶ τέλους ὁμῶς...

— Πόσα; ρώτησε ὁ Κογγό ἀνυπόμονα.

— Χίλια... ψιθύρισε ὁ χειρουργός διστακτικά.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΜΑΥΡΟΥ

— Ἀκριβὰ, εἶπε ὁ τραπέζιτης γέρνοντας λιγάκι τὴν πᾶρῃ ἓνα μικρὸ δέμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ φίλου του.

Σχεδὸν τὸ ἀπόσπασε ἀπὸ τὸν χειρουργό πού τὸ κρατοῦσε με προσοχή, ἀνοίξε κατόπιν καὶ ἐξέτασε τὸ περιεχόμενον κατὰ τὸ ρῶς τῆς σελήνης.

Ὁ Κογγό τώρα, σχεδὸν, μούγκριζε ἀπ' τὴ χαρὰ τὸν ὅτι οἱ δύο ἄνδρες ἀπομακρύνθηκαν, μπόρεσα ὁμῶς νὰ σέξω τὴν δουλοπρεπεῖα τὴν πού τοῦ χειρουργοῦ μπροστὰ τραπεζίτη. Κατόπιν τοὺς ἔχασε.

Ὅταν ἔφτασα στὸ σπίτι ἀκούσα τὸ ταμπούρλο. Ἦξε ὁ ἴδιος ὁ Κογγό, κι' ὁ Τζουκιτάχ, μπροστὰ στὴ βελλοῦ τῆς ἀφθονίας, ἓνα φρικτὸ ἰδιώλος, χόρευε σὰν μαυροβγάζοντας ἄναρθρες, ἀλλὰ χαρούμενες κραυγές. Ἦσαν φῶτις με τὶς ἀχρόλευκες νῆς τῆς τὴν εἰδωλοατρικῆς τελετῇ. Τὴν ἄλλη μέρα, σὺν πνοῇ, μᾶς σερβίρισαν ἓνα ἐπὶ τικὸ πιάτο, κρέας με μαγευτικὸ μυστικό, ὅπως μᾶς ὁ Κογγό, με δική του συνταγή.

— Φάτε, ἀγαπητοί μου, θὰ μοῦ πῆτε τίς ἐντυπώσεις σας.
Δὲν ἦτανε διόλου ἀδύνατο τὸ φαγητό. Μόλις τὸν ρουινῆς γιὰ τὸν καθένα ἦτανε ὁμῶς ἀληθινὸ θαύμα γειρικῆς.
— Σὰν μοσχάρκι εἶπα. Λυώνει σὰν μυαλὸ στὸ στόμα.
— Ὡ! μοσχάρκι! ὁ Κογγό. Ἐκάνε λάθος διάγνωση, φίλε μου. Ἦταν ἥθος.

Ἡ Ἰρέν ἔσπρωξε με ἀπὸ τὰ πιάτα ἀπὸ μπροστὰ τῆς. Δὲν τὸ θέλω, δὲν μπορῶ. Δὲν ἔχεις δικη, ἀντί μου, εἶπε ὁ Κογγό γελάωντας. Εἶναι θαῦμα ὅπως ὁ φίλος μας, Πρέπει νὰ ἐξασκήσεις τὴν ἐξοχή σου.

— Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ ἕξι μῆνες γύρισε ὁ Κογγό, βρῆκε τὶς ἐργασίες του σὲ κακὴ κατάστασι. Οἱ ἀνάγειοι ὑπάλληλοι τοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν ὅπως ἔπρεπε. Ὁ κόσμος ὄχι ν' ἀποσύρει τίς καταθέσεις του. Σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις φτάνει νὰ βγῇ ἓνα μονάχα τοῦ-βλο γιὰ νὰ καταρρεύσει ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα.

Ὁ Θεόδωρος Κογγό, χρεωκόπησε με ἑκοσι ἑκατομμύρια παθητικὰ! Μὲ μεγάλο κόπο ὁ περίφημος δικηγόρος, πού ἀνέλαβε τὴν υπεράσπισή του κατῶρθωσε νὰ νὰ τὸν καταδικάσουν μονάχα σὲ δύο ἐτῶν φυλάκιση κι' αὐτὸς γιὰτὶ ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα νέγρο πού εἶχε βαπτισθῇ καὶ εἶχε κάνει μερικές δωρεές γιὰ φιλανθρωπικοὺς καὶ ἐθνικοὺς σκοποὺς.

Σὰν τὸν ναυαγὸ, πού τὴ στιγμὴ πού βουλίζει τὸ πλοῖο φροντίζει νὰ σώσῃ τὴ γυναῖκα του, ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος σκέφτηκε νὰ βάλῃ στὰ χέρια τῆς Ἰρέν ὅλα τ' ἀπομεινάρια τῆς ἀλλοτε κολοσιαιᾶς περιουσίας του. Ἦταν ἡ μόνη στιγμὴ πού κατῶρθωσε νὰ συγκινήσῃ τὴν Ἰρέν.

Ἐπὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, καθὼς βρισκόμουν στὴ βίλλα μαζί με τὴν Ἰρέν, προσπαθώντας νὰ τὴν παρηγορήσω, γιατί τώρα ἡ ἀκατανόητη γυναί-

κα ἔκλαιγε, παρουσιάστηκε μπροστὰ μας ἓνας ἀλῆτης, με τὸ καπέλλο στὸ χέρι καὶ με ὄφρος στενὸ χωρὸ ἄλλὰ καὶ ἐπιμόνο. Βγήκα νὰ ἰδῶ τὸν παρὰ-ξένο ἐπισκέπτη. Ἡ Ἰρέν με ἀκολούθησε.

— Ἦρθε γιὰ τὸ ἐπίδομα, εἶπε ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος.

Ἀνοίξαμε καὶ οἱ δύο μάτια διὰ τὰ μάτια, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβουμε. Ἐκεῖνος ὁμῶς ἐπέμεινε:

— Εἶναι ἡ ἐποχὴ πού παίρνω τὴν ἐξαμηνία μου.

Πάλι δὲν μπορέσαμε νὰ καταλάβουμε. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἀναγκάστηκε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ, διαλέγοντας μιὰ—μιὰ τίς λέξεις του:

— Ἡ κυρία εἶναι ἡ πρώην φιλενάδα τοῦ κ. Κογγό; Ναί, λοιπόν, ὁ κ. Κογγό μοῦ ἔδινε ἓνα ἐπίδομα, καθε ἕξ μῆνες. Ἀπὸ ποῦν θέλετε νὰ τὸ γυρέω τώρα; Ὁχι βέβαια ἀπὸ τὸν ἴδιο. Ἦρθε λοιπὸν σὲ σᾶς.

— Γιὰ ποῖο λόγο σοῦ δίνει αὐτὸ τὸ ἐπίδομα; ρώτησε ἡ Ἰρέν.

— Γιὰ τὸ κρέας μου, πού τοῦ ἔχω ποιλήσει, ἀποκρίθηκε ὁ ἀλῆτης.

Ἡ Ἰρέν κοκκίνισε, κατόπιν κιτρίνισε. Φρικτὲς σκέψεις πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ της καὶ θέλησα νὰ δώσω τέλος σ' αὐτὴ τὴ συνομιλία.

— Μᾶς κοροϊδεύεις βέβαια!.. φώναξε.

— Ὁ ἀγνώστος ὁμῶς, ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους του καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἔδωσε τὰ τρία πρώτα δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του καὶ τᾶφερε κοντὰ στὸ στόμα του με μικρές κινήσεις.

— Καταλαβαίνετε τώρα;

Ἡ Ἰρέν καὶ γὼ τὸν κυττάσαμε σαστισμένοι. Τότε ἐκεῖνος ἄφισε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ χυδαία βλαστήμια, μᾶς γύρισε τίς πλάτες καὶ με μιὰ ἀπότομη κίνηση, ἄφισε νὰ πῆσῃ τὸ πανταλόνι του καὶ φέρνοντας κατόπιν τὰ χέρια πῶς τοῦ ἀνασῆκωσε τὸ σακκάκι του ὡς πάνω.

— Τώρα πιστεύω νὰ καταλάβετε! φώναξε.

Δὲν εἶχε σχεδὸν διόλου μπρούς. Ὅλο τὸ κρέας ἦτανε κομμένο. Σὲ ὅλο τὸ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, τὸ φιλέττο, ὅπως λένε οἱ χασάπηδες, ἦταν κι' αὐτό, κομμένο. Κατάπληκτοι κυττάσαμε ἐκεῖνον τὸν σύγχρονο ἔνετο πού εἶχε ποιλήσει λίγο-λίγο τὸ κρέας του σ' ἓνα καλοπληρωτὴ Σάουλο.

— Μοῦ τὰ πήρε ὅλα, ἐκεῖνος...

Ἡ Ἰρέν ἔμπεξε μιὰ ἐλαφρὴ κραυγὴ καὶ κυλίστηκε ἀναίσθητη χάμα.

Οἱ καμαριέρες τὴν πῆγαν στὸ δωμάτιό της.

— Πόσα σοῦ ἔδινε; τὸν ρώτησα.

— Μά.. πεντακόσια φράγκα τὴν ἐξαμηνία.

Τὸν πλήρωσα καὶ τὸν ἐδιώξα ἀμέσως, ἀνυπόμονος νὰ τρέξω κοντὰ στὴν Ἰρέν. Εὐτυχῶς εἶχε συνεφέρει, ἀλλὰ ἔκλαιγε ἀτελείωτα κι' ἀνατριχίαζε σύγκορμη ἐνῶ ἔλεγε.

— Σοῦ τὸ ἔλεγα ἐγὼ. Ἦταν ἀνθρωποφάγος! Θεέ μου, ἂν εἶναι δυνατό! Ἀνθρωποφάγος! Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸ τὸ τέρας, με κράτησε στὴν ἀγκαλιά του! Θὰ μποροῦσε νὰ με φάῃ! Ὅταν τὸ σκέπτομαι, θὰ μ' ἐτρώγε, καὶ μὲναι τὴν ἴδια μέρα ἔτρεξα στὴ φυλακή. Ὁ Θεόδωρος Κογγό με δέχτηκε πῶς ἀπὸ τὰ κάγκελα. Δὲν εἶχε πιά τὸ ἡγεμονικὸ τοῦ ὄφους. Μὲ τοὺς ὤμους λιγάκι σκυφτοὺς ἔσερνε τὰ πόδια του καθὼς βηματίζε. Ἀρπαξε τὸ κικλίδωμα με τὰ δύο χέρια, τὸ τράνταξε, ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του στὰ κάγκελα στεναζόντας με παράπονο. Μοῦ θυμισε τοὺς γορλάδες, τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου, πού σὰς κυττάζουν δι-χῶς μῖσος, ἀλλὰ μ' ἓνα σκοτεινὸ παράπονο στὰ κατάβαρα τῆς θλιβερῆς ματιᾶς τους. Τοῦ διηγήθηκα τὴν ἐπίσκεψή πού εἶχαμε. Ἐκεῖνος ἀνασῆκωσε με ἀδιαφορία τὸς ὤμους.

— Ἐσὺ! τοῦ εἶπα, νὰ τὸ κάνεις αὐτὸ ἐσὺ;

Ἡ ἀγανάκτησή μου ὁμῶς θὰ τοῦ φάνηκε παράξενη. Ἡ ματιά του ἀστράψε. Χαμογέλασε κουνώντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι καὶ με μιὰ ἀκαθόριστη χειρνομία ἀποκρίθηκε.

— Τί τὰ θέλεις, φίλε μου; Ὅχι βέβαια πῶς γίνεται πολιτισμένος ἄνθρωπος. Ἐναι ὁμῶς ἀδύνατο νὰ ξεερριζωθῶν συνθῆκες τῶσαν αἰώνων.

Δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ. Ἐκεῖνος, ὁμῶς, σὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ γιὰ τὴν Ἰρέν, γιὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν χαριτωμένη αὐτὴ γυναῖκα. Ἰσὼς νάῃταν ἐλικρινής. Καθὼς εἶδα ὁμῶς τὰ κάτασπρα, κοφτερά δόντια του δὲν μπόρεσα νὰ μὴ ἀνατριχιάσω. Μοῦ φάνηκε πῶς ἀκούσα τὴν ροδόλευκὴ κοπέλλα, μισόγυμνη πάνω στὸ κρεβάτι της, νὰ ξεφωνίζει:

— Θὰ μ' ἐτρώγε!.. Θὰ μὲ ἐτρώγε καὶ μένα!

ρακτηριστικά. Μὲ δυσκολία κατῶρθωσε νὰ μᾶς πῇ:

— Πηγαίνετε νὰ πάρτε τὸν ἀέρα σας.

Ἐφυγα ἀμέσως μαζί με τὴν Ἰρέν. Μόλις βγήκαμε ἀπὸ τὸν κήπο ἡ νέα μοῦ εἶπε.

— Τὸν σιχαίνομαι αὐτὸν τὸν νέγρο, τὸν μισῶ. Δὲν ἔχω βέβαια γιὰτὶ, ἀλλὰ ὅταν εἶμαι μαζί του, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ με ἀρπάζουν με τὴ βία, σὰν νὰ με κλέβουν, ἀπὸ τὸ σπῆτι μου. Μὲ κυριεύει ἓνας παράξενος φόβος πάντα. Φοβᾶμαι πῶς θὰ με φάῃ. Ξανάρχονται στὸ νοῦ μου ὅλα τὰ τρομακτικὰ βιβλία πού διάβασα: Ὁ μαῦρος ἀρχηγὸς πού σ' αἰχμαλωτίζει... κι' ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ σε ψῆσῃ, τότε θά-νει ὁ γενναῖος ἐξερευνητής, ὁ περιγηγῆς πού θὰ σε λυ-τρώσῃ. Μήπως εἴστε σεις αὐτοὶ ὁ περιγηγῆς;

Ἐγὼ ἔβαλα δυνατὰ τὰ γέλια.

— Γέλασε... Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι δυστυχῶς ὑποφέρω.

Ἐμεινε μιὰ στιγμὴ σὰν σὲ ὄνειροπόληση.

— Σήμερα ἄλλο μ' αὐτὸν τὸν πῆλκο... Πφ!.. Ἀηδία! καὶ φόβος πῶς μπορεῖ νὰ με φάῃ κι' ἐμένα.

Τῆς μίλησα γενικά γιὰ τίς συνθῆκες τῶν νέγρων, ὁ Κογγό ἦτανε μαῦρος βέβαια, ἀλλὰ τόσο ἡγεμονικός, τόσο γενναῖος ὡς... Ἦξερα πῶς ἡ Ἰρέν τοῦ στοίχιζε πεντακόσιες χιλιάδες τὸ χρόνο. Κι' ἦτανε πολὺ εὐγενικός μαζί της ὅ-πως καὶ με ὅλο τὸν κόσμο.

— Ναί, ναι, τὰ ξέρω ὅλα αὐτά. Εἶναι τυχερός μαζί μου εἶμαι γεμάτη χρυσάφι κι' ἐλεφαντόδοντο, ὅπως γράφεις καὶ στὰ βιβλία σου. Αὐτὸ ὁμῶς δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ νοιώθω τὴν ἐντύπωση πῶς βρίσκομαι στὴν χώρα τῶν ἐλεφάντων μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Πέρασε ὁ καιρὸς. Ἀκμὴ καὶ παρακμὴ, προπάντων στὴν ἐποχὴ μας ὅπου οἱ τράπεζες κατακυλοῦν σὰν τὰ τραπου-λόχαρτα στὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν. Ὁ Κογγό, ἔκανε μιὰ ἡγεμονικὴ περιουσία στὴν Ἀφρική καὶ θάμπωσε τοὺς ὁμο-φύλους του με τὰ ἀμέτρητα πλούτη του καὶ τὴν πολυτέλεια τῶν ὑποδοχῶν πού τοὺς ἔκανε. Ἡ Ἰρέν θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πῶς ἦτανε βασίλισσα τῶν παραμυθιῶν, θὰ ἦταν εὐτυχισμένη, ἂν δὲν νοσταλγοῦσε ἀφάνταστα τὸ Παρίσι με τίς γοητευτικὲς τρέλλες του.

Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ ἕξι μῆνες γύρισε ὁ Κογγό, βρῆκε τὶς ἐργασίες του σὲ κακὴ κατάστασι. Οἱ ἀνάγειοι ὑπάλλη-λοι τοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν ὅπως ἔ-πρεπε. Ὁ κόσμος ὄχι ν' ἀποσύρει τίς καταθέσεις του. Σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις φτάνει νὰ βγῇ ἓνα μονάχα τοῦ-βλο γιὰ νὰ καταρρεύσει ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα.

Ὁ Θεόδωρος Κογγό, χρεωκόπησε με ἑκοσι ἑκατομμύ-ρια παθητικὰ! Μὲ μεγάλο κόπο ὁ περίφημος δικηγόρος, πού ἀνέλαβε τὴν υπεράσπισή του κατῶρθωσε νὰ νὰ τὸν καταδικάσουν μονάχα σὲ δύο ἐτῶν φυλάκιση κι' αὐτὸς γιὰτὶ ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα νέγρο πού εἶχε βαπτισθῇ καὶ εἶχε κάνει μερικές δωρεές γιὰ φιλανθρωπικοὺς καὶ ἐθνικοὺς σκοποὺς.

Σὰν τὸν ναυαγὸ, πού τὴ στιγμὴ πού βουλίζει τὸ πλοῖο φροντίζει νὰ σώσῃ τὴ γυναῖκα του, ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος σκέφτηκε νὰ βάλῃ στὰ χέρια τῆς Ἰρέν ὅλα τ' ἀπομεινάρια τῆς ἀλ-λοτε κολοσιαιᾶς περιουσίας του. Ἦταν ἡ μόνη στιγμὴ πού κατῶρθωσε νὰ συγκινήσῃ τὴν Ἰρέν.

Ἐπὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, καθὼς βρισκόμουν στὴ βίλλα μαζί με τὴν Ἰρέν, προσπαθώντας νὰ τὴν παρηγορή-σω, γιατί τώρα ἡ ἀκατανόητη γυναί-

κα ἔκλαιγε, παρουσιάστηκε μπροστὰ μας ἓνας ἀλῆτης, με τὸ καπέλλο στὸ χέρι καὶ με ὄφρος στενὸ χωρὸ ἄλλὰ καὶ ἐπιμόνο. Βγήκα νὰ ἰδῶ τὸν παρὰ-ξένο ἐπισκέπτη. Ἡ Ἰρέν με ἀκολούθησε.

— Ἦρθε γιὰ τὸ ἐπίδομα, εἶπε ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος.

Ἀνοίξαμε καὶ οἱ δύο μάτια διὰ τὰ μάτια, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβουμε. Ἐκεῖνος ὁμῶς ἐπέμεινε:

— Εἶναι ἡ ἐποχὴ πού παίρνω τὴν ἐξαμηνία μου.

Πάλι δὲν μπορέσαμε νὰ καταλάβουμε. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἀναγκάστηκε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ, διαλέγοντας μιὰ—μιὰ τίς λέξεις του:

— Ἡ κυρία εἶναι ἡ πρώην φιλενάδα τοῦ κ. Κογγό; Ναί, λοιπόν, ὁ κ. Κογγό μοῦ ἔδινε ἓνα ἐπίδομα, καθε ἕξ μῆνες. Ἀπὸ ποῦν θέλετε νὰ τὸ γυρέω τώρα; Ὁχι βέβαια ἀπὸ τὸν ἴδιο. Ἦρθε λοιπὸν σὲ σᾶς.

— Γιὰ ποῖο λόγο σοῦ δίνει αὐτὸ τὸ ἐπίδομα; ρώτησε ἡ Ἰρέν.

— Γιὰ τὸ κρέας μου, πού τοῦ ἔχω ποιλήσει, ἀποκρίθηκε ὁ ἀλῆτης.

Ἡ Ἰρέν κοκκίνισε, κατόπιν κιτρίνισε. Φρικτὲς σκέψεις πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ της καὶ θέλησα νὰ δώσω τέλος σ' αὐτὴ τὴ συνομιλία.

— Μᾶς κοροϊδεύεις βέβαια!.. φώναξε.

— Ὁ ἀγνώστος ὁμῶς, ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους του καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἔδωσε τὰ τρία πρώτα δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του καὶ τᾶφερε κοντὰ στὸ στόμα του με μικρές κινήσεις.

— Καταλαβαίνετε τώρα;

Ἡ Ἰρέν καὶ γὼ τὸν κυττάσαμε σαστισμένοι. Τότε ἐκεῖνος ἄφισε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ χυδαία βλαστήμια, μᾶς γύρισε τίς πλάτες καὶ με μιὰ ἀπότομη κίνηση, ἄφισε νὰ πῆσῃ τὸ πανταλόνι του καὶ φέρνοντας κατόπιν τὰ χέρια πῶς τοῦ ἀνασῆκωσε τὸ σακκάκι του ὡς πάνω.

— Τώρα πιστεύω νὰ καταλάβετε! φώναξε.

Δὲν εἶχε σχεδὸν διόλου μπρούς. Ὅλο τὸ κρέας ἦτανε κομμένο. Σὲ ὅλο τὸ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, τὸ φιλέττο, ὅπως λένε οἱ χασάπηδες, ἦταν κι' αὐτό, κομμένο. Κατάπληκτοι κυττάσαμε ἐκεῖνον τὸν σύγχρονο ἔνετο πού εἶχε ποιλήσει λίγο-λίγο τὸ κρέας του σ' ἓνα καλοπληρωτὴ Σάουλο.

— Μοῦ τὰ πήρε ὅλα, ἐκεῖνος...

Ἡ Ἰρέν ἔμπεξε μιὰ ἐλαφρὴ κραυγὴ καὶ κυλίστηκε ἀναίσθητη χάμα.

Οἱ καμαριέρες τὴν πῆγαν στὸ δωμάτιό της.

— Πόσα σοῦ ἔδινε; τὸν ρώτησα.

— Μά.. πεντακόσια φράγκα τὴν ἐξαμηνία.

Τὸν πλήρωσα καὶ τὸν ἐδιώξα ἀμέσως, ἀνυπόμονος νὰ τρέξω κοντὰ στὴν Ἰρέν. Εὐτυχῶς εἶχε συνεφέρει, ἀλλὰ ἔκλαιγε ἀτελείωτα κι' ἀνατριχίαζε σύγκορμη ἐνῶ ἔλεγε.

— Σοῦ τὸ ἔλεγα ἐγὼ. Ἦταν ἀνθρωποφάγος! Θεέ μου, ἂν εἶναι δυνατό! Ἀνθρωποφάγος! Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸ τὸ τέρας, με κράτησε στὴν ἀγκαλιά του! Θὰ μποροῦσε νὰ με φάῃ! Ὅταν τὸ σκέπτομαι, θὰ μ' ἐτρώγε, καὶ μὲναι τὴν ἴδια μέρα ἔτρεξα στὴ φυλακή. Ὁ Θεόδωρος Κογγό με δέχτηκε πῶς ἀπὸ τὰ κάγκελα. Δὲν εἶχε πιά τὸ ἡγεμονικὸ τοῦ ὄφους. Μὲ τοὺς ὤμους λιγάκι σκυφτοὺς ἔσερνε τὰ πόδια του καθὼς βηματίζε. Ἀρπαξε τὸ κικλίδωμα με τὰ δύο χέρια, τὸ τράνταξε, ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του στὰ κάγκελα στεναζόντας με παράπονο. Μοῦ θυμισε τοὺς γορλάδες, τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου, πού σὰς κυττάζουν δι-χῶς μῖσος, ἀλλὰ μ' ἓνα σκοτεινὸ παράπονο στὰ κατάβαρα τῆς θλιβερῆς ματιᾶς τους. Τοῦ διηγήθηκα τὴν ἐπίσκεψή πού εἶχαμε. Ἐκεῖνος ἀνασῆκωσε με ἀδιαφορία τὸς ὤμους.

— Ἐσὺ! τοῦ εἶπα, νὰ τὸ κάνεις αὐτὸ ἐσὺ;

Ἡ ἀγανάκτησή μου ὁμῶς θὰ τοῦ φάνηκε παράξενη. Ἡ ματιά του ἀστράψε. Χαμογέλασε κουνώντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι καὶ με μιὰ ἀκαθόριστη χειρνομία ἀποκρίθηκε.

— Τί τὰ θέλεις, φίλε μου; Ὅχι βέβαια πῶς γίνεται πολιτισμένος ἄνθρωπος. Ἐναι ὁμῶς ἀδύνατο νὰ ξεερριζωθῶν συνθῆκες τῶσαν αἰώνων.

Δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ. Ἐκεῖνος, ὁμῶς, σὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλᾷ γιὰ

Τὰ άγρια ούρλιασματα τών ληστών πού έκαναν έπιδρομή σ' έκείνο τó χωριουδάκι τού Μεξικού ξέσπασαν μέσα στη νύχτα και πέντε άπ' αύ- τούς μπήκαν σπιτι της Ντολорές πού ήταν μόνη της γιατί της είχαν σκοτώσει τόν άνδρα. Τήν άρπασαν για νά τήν δέσουν, έ κείνη πάλεψε, αλλά νικήθηκε και έπεσε λιπόθυμη στο πά- τωμα ένώ οι άλλοι τήν περιμάζεψαν και τήν πήραν κοντά τους.

Τήν πήγαν σέ μιá άκατοίκητη μεσαιωνική βίλλα, όπου ένας άπό τούς ληστές, ίσως ό πιό φοβερός και πιό ρω- μαλέος ήρθε και στάθηκε μπροστά της μέ ύφος άρχηγού της ληστουσμπορίας. Όνομαζόταν Γιαούλο και στις φλέ- βες του έτρεχε άράπικο αίμα.

Ό άρχηγός κύτταξε τήν Ντολорές μέ δεσποτική κυριαρ- χία και μέ μιá φλόγα πάθους στο μάτι. Όστερα έφυγε και τήν άφήκε μόνη. Έκείνη συνήλθε και έρριξε μιá μα- τιά γύρω της για νά δει πού βρισκόταν. Η πόρτα ήταν γερά μανταλωμένη, άκόμη και τó παράθυρο ήταν σιδερο- φραγμένο. Κι' ύστερα, άν άποφάσιζε νά δραπετεύσει, ά σφυλώς έκείνος θά τήν έφτανε πολύ σύντομα. Πλησίασε τó τραπέζι πού βρισκόταν στη μέση της φυλακής της. Άνοιξε τά συρτάρια του και τά έψαξε. Τό χέρι της έπιασε ένα κοντό στρογγυλό ξύλο. Ήταν τó μανίκι ενός μαχαίριου!

Χαμογέλασε και μέ μιá άπότομη κίνηση τράβηξε τó μαχαίρι πού ήταν μπηγμένο μέσα σ' ένα κορμάτι ψωμί.

Δοκίμασε τήν κόψη του στο νύχι της. Ήταν σωστό ξυράφι! Έκρυψε τó όπλο μέσα στις πι- χές τού φουστανιού της και πε- ρίμενε τó πεπρωμένο της.

Ό Πάουλο παρουσιάστηκε στο κατώφλι μ' ένα φανάρι στο χέρι πού τó κρατούσε επάνω άπ' τó κεφάλι του για νά φωτί- ζη όλόκληρο τó δωμάτιο.

—Χά! Χά! Σ' έχω, τέλος πάντων, στο χέρι μου! Θυμά- σαι λοιπόν τόν Πάουλο!— είπε. Ή Ντολорές δέν θυμόταν άλ- λά έτρεμε.

—Ό Πάουλο, ό μικρός της Τερράνταιας; Θυμάσαι;... Έκεί- νος πού είπες νά χτυπήσουν μέ τó μαστίγιο, αλλά τότε... ήσουν μικρούλα! Γιατί στεκόμουν και σέ κυττούσα όταν έπαιζες στο δάσος. Θυμάσαι;

Ή Ντολорές δέ θυμόταν τίποτε! αλλά έβλεπε τώρα πώς ή θέση της ήταν πολύ πιό άσχημη άπ' ότι υπελόγιζε.

—Ξέρεις γιατί σέ κυττούσα τότε; Σέ κυττούσα γιατί μου άρεσες, μου άρεσαν τά μαλλιά σου, τά γαλανά σου μάτια, τά κόκκινα χείλη σου...

Ό Πάουλο λέγοντας αυτά τά λόγια είχε προχωρήσει κι' άφήκε τó φανάρι επάνω στο τραπέζι και σιγά—σιγά πλησίαζε τώρα τήν Ντολорές πού έκανε βήματα πρós τά όπισω για νά ξεφύγει άπ' τά χέρια του.

Ό ληστής όμως, μέ μιá άπότομη και παθιάρική κίνηση κατ' επάνω της λέγοντας:

“Ένα ζεύγος Αμερικανών χορευτών — ό Ούίλλιαμ Ζάκσον και ή Κάθλιν Μούρ- έξεκίνησαν νά κάμουν χορεύοντες τόν γύρον της Αμερικής άπό τού Α- τλαντικού έως τόν Ειρηνικόν.

—Είς τόν... άθλον αυτόν, άπεδύθη- ναν κατόπιν στοιχήματος 15000 δολ- λαρίων.

—Η έκκίνησης έγινε υπό τούς ή- ρους τζάζ μπάντ και παρουσία 10000 περιέργων, άπό τó Ουάσιγκτων μέ ατεύθυνση τόν Άγιον Φραγκίσκον, που έλπίζουν νά φθάσουν στας άρχές

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

—Και τώρα σ' έχω κοντά μου... είσαι δική μου... θά είσαι δική μου για πάντα...

Τέντωσε τά μπράτσα του και τήν έσφυ- ξε άπό τή λυ- γερή μέση της έσφράγισαν τó

και τά χονδρά και φλογισμένα χείλη του στόμα της.

Μιá άνατριχιαστική άηδία έδωσε μιá άκατανίκητη δύ- ναμη στη γυναίκα... Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα... Τό χέρι της άπλώστηκε άσυνείδητα και μέ καταπληκτική ταχύτητα σηκώθηκε ψηλά. Η λεπίδα τού μαχαίριου άστραψε στο άμυδρο φώς τού λύχνου σαν διαμάντι. Ό Πάουλο, χωρίς νά βγάλη άχνα, σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ή Ντολорές άφήκε τó δωμάτιο, βγήκε στο δρόμο και χωρίς νά ξέρη πού πήγαινε και πού θάβρισκε καταφύγιο έτρεχε σαν δαιμονιομένη πρós τó άγνωστο. Για πόση ώρα; Τής τó είπαν, όταν άνοιξε τά μάτια στη ζωή επάνω σ' ένα στρατιωτικό κρεβατάκι, οι νοσοκόμοι πού τήν είχαν περιμαζέψει: τρεις μέρες και τρεις νύχτες!

Όλον αυτόν τόν καιρό γύριζε κι' έτρεχε χωρίς νά κα- ταλαβίνη πού βρισκόταν και πού πήγαινε. Καί όμως ήταν σιμά στην καταραμένη έκείνη βίλλα διατρέχοντας τόν κίν- δυνόνά τήν άναπαύσασαν ολίστρες πού τήν κατεδίωκαν άκόμη.

Οι στρατιώτες τήν βρήκαν στη ρίζα ενός δένδρου αναί- σθητη, μέ τά δόντια σφιγμένα, πουδιναν στο πρόσωπό της μιá έκφραση πόνου.

Είχε σωθῆ ως έκ θαύματος.

Τώρα ονομάζεται «άδελφή Μαρία»

Ή φοβερή περιπέτεια πού πέ- ρασε τής έσβυσε κάθε άγάπη για τή ζωή. Άλλως τε κι' άπό τόν έρωτα δέν της απέμεινε πα- ρά μόνον μιá θλιβερή άνάμνηση τού σκοτωμένου άνδρός της, πού ή όμορφιά της στάθηκε άφορμή τού θανάτου του.

Γι' αυτό τήν δέν μένει τώρα καμ- μιá χαρά στη ζωή.

Ή καρδιά της δέν έχει καμ- μιάν έλπίδα, κανέναν πόθος δέν τρικυμίζει τó είναι της.

Ή σκέψη της είναι βαρειά, θολή, ή ζωή της φαίνεται βάρος.

Δέν ποθει παρά νά ξεχάσει και ν' άναπαυθῆ.

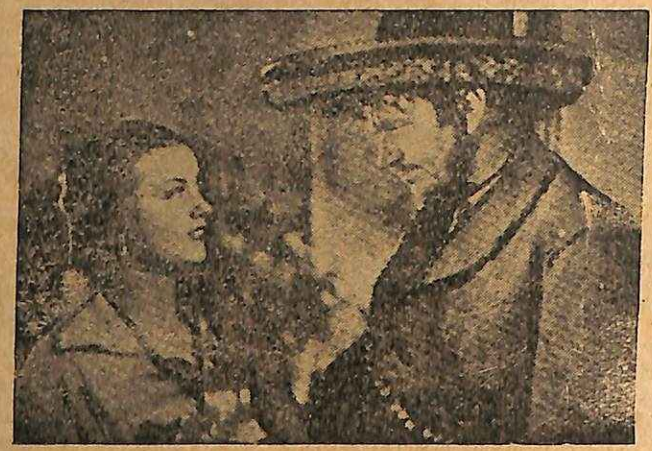
“Ετσι έπῆρε τήν άπόφαση νά κλεισθῆ στο Μοναστήρι της Αγίας Τριάδος για νά περάσει τή ζωή της άφοσιωμένη στη θρησκεία και μακριά άπό τή ματαιότητα τού κόσμου, μέ τις άπειρες κακίες, τις άπογοητεύσεις, τις πίκρες του.

Έκεί μέσα, στη λατρεία τού θεοῦ ή λήθη δέ θ' άργήση νάρθῃ.

Τό έγκλημα πού έκανε, υπερασπίζοντας τήν τιμή της, θά παύσει μέ τόν καιρό νά της βαρύνῃ τή συνείδηση.

Κι' όταν θάρθῃ ή μέρα πού ό θάνατος θά της κλείσει τά μάτια, ή καρδιά της θά είναι ήσυχη και γαλήνια.

G. SCHENK.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

του 1936.

*** “Ένα άθλητικόν περιοδικόν της Νέας Υόρκης άναγράφει ότι όπως τούς έδήλωσεν ό μάννατζέρτου Λόντου, ή ήττα τού τσάμπιον του όφειλεται είς τó ότι κατήλθεν είς τόν άγώνα μέ πυρετόν 39 και 8 συνεπεία προσβολ- λής του άπό έλονοσίαν.

—Η πυρετική αυτή κατάσταση διήρκει επί δεκαήμερον και τόν είχε έξαντλήσει υπερβολικά, ό δέ λατρός του τού είχε συστήσει νά μὴν κατέλ-

Λόντος δέν τόν ήκουσε, προτιμήσας νά ύποστῇ μιάν έντιμον ήτταν, παρά νά φυγομαχήσῃ.

—Πάντως, λέγει ό μάννατζερ ήδη μετά τήν άνάκτησιν της υγείας του, ή άνάκτησις και τού τίτλου δέν είναι παρά ζήτημα ήμερών.

Άντιθέτως ένα άλλο περιοδικό, άποδίδει τήν ήτταν τού πανκοσμίου πρωτοπαλαιστοῦ μας είς συμπαιγνίαν, διά ν' άνακινήθῃ τó ενδιαφέρον πρós τας συναντήσεις του.

θη είς τόν ά γώνα.

—Δυστυχώς ό

ΝΤΟΡΑ ΣΕΣΙΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΙΑΝ ΝΤΕ ΜΕΓΚΡΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

2063

"ΠΩΣ ΔΑΜΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ,"

— Καί πώς νά τὸ ξέρω; — μὲ ρώτησε ἡ χαριτωμένη Λορέττα Γιούγκ κατεβάζοντας τὰ βλέφαρα, ἴσως ἀπὸ... ντροπή. — Καί ὕστερα, ἐπανελάβε κοκκινίζοντας, γιατί κάνετε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση στὶς «στάρ» τοῦ σινεμά; Νομίζω πὼς αὐτὸ ἐνδιαφέρει ὅλες τὶς γυναῖκες.

— Πολὺ σωστά, ἀπάντησε μὴ θέλοντας νὰ τὴν θυμώσω, ἀλλά... μοῦ φαίνεται πὼς οἱ «στάρ», ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἄνδρες καὶ τοὺς γάμους, ἔχουν μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐλδικοτήτα γιὰ τὴν συνήθως γνωρίζουν πολλοὺς. Ἴδου λοιπὸν ἡ αἰτία ποὺ κάνω καὶ σὲ σὰς αὐτὴ τὴν ἐρώτηση.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι τόσο ἀπειρὴ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἄνδρες καὶ τοὺς γάμους... Φανταστῆτε, παντρεύτηκα μόνον μιὰ φορὰ.

Εἶχε δίκην καὶ γι' αὐτὸ ἐτοιμάστηκα νὰ φύγω ὅταν ἡ γλυκεῖα Λορέττα, ἔδεξε, μ' ἕνα χαμόγελο, πὼς ἤθελε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ κάτι.

— Ἡ πείρα μου ἕως ἐδῶ μ' ἔκανε νὰ καταλάβω πὼς ὁ ἄνδρας εἶναι ἕνα... ζῶο ποὺ ἐξαγριόυται ὅπως κι' ἂν τὸ με ταχειρίστῃς. Ἰσως, μόνον ἡ ζωὴ μπορεῖ νὰ τὸν δαμάσῃ... Κι' ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ παντρευῶνται οἱ γυναῖκες... ἡλικιωμένους ἄνδρες. Κι' αὐτὸ θὰ κάνω ἂν καμμιά φορὰ ξαναπαντρευθῶ!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πὼς εἶχα ἀρχίσει ἄσχημα τὴν ἐρευνά μου, γιατί ἔπρεπε νὰ ρωτήσω τὶς «Βάμπ» ἢ τὶς... δαμάστριες. Κι' ἔτσι πῆγα στὴ Μαίη Ουδέστ ποὺ παίζει τόσο καλὰ τὸν ρόλο τῆς δαμάστριδας.

— Ὑπάρχουν διάφορα συστήματα—μοῦ εἶπε ἡ «ντίβα» δίνοντας μιὰ «μοιραία» κίνηση στοὺς ὤμους τῆς, καὶ κυττάζοντάς με μὲ μισοκλεισμένα μάτια.

— Ἐχομε τὸν γλυκὺ καὶ τὸν ἄγριο—τρόπο καθὼς καὶ τὴ μέθοδο τῆς... πεθερᾶς! λέγω πὼς προτιμῶ τὸν γλυκὺ τρόπο, ἀλλὰ εἶμαι τῆς γνώμης πὼς πρέπει νὰ μᾶς φοβοῦνται οἱ ἄνδρες, χωρὶς ὅμως νὰ φερώμεθα ἄγρια σ' αὐτούς.

Μάλιστα, ἀρκεῖ τὰ χαμογελάσουμε γιὰ νὰ τοὺς δειξομε τὰ... δόντια! Ὁ ἄνδρας τότε ὀπισθοχωρεῖ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπειλὴ, γιατί μὴ ξέροντας ἂν τὸν περιμένῃ ἕνα φίλημα ἢ δάγκωμα, γίνεται καλὸς σὰν μωρὸ παιδάκι.

— Ὅστε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δαμάζετε τὸν ἄνδρα; εἶπα.

— Ἀκριβῶς—ἀπάντησε ἡ Μαίη κοκκινίζοντας, —ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ξέρετε ὅτι ποτὲ μοῦ δὲν παντρεύτηκα, συνεπλήρωσε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

(Τὴ στιγμὴ ἐκείνη σκέφτηκα τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ κατάλαβα πὼς ἤθελε νὰ τὴν κρύψῃ).

Ἐφυγα. Πῆγα στὴ Γκλόρια Σβάνσον τὴν βετεράνα μὲ τοὺς τέσσερους γάμους ποὺ τοὺς ἀντιμετώπισε μὲ τόση ἐπιβεβλημένη. Ἡ Γκλόρια, ἀσφαλῶς θὰ ἔχη μεγάλη πείρα δαμάστριδας ἀνδρῶν!

— Ἰδίως, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἄνδρα ποὺ ἔχει κανεὶς ἀπέναντί του—λέγει ἡ Σβάνσον καὶ τὰ γαλανὰ μάτια τῆς, σκοτεινιάζουν γιὰ μιὰ στιγμὴ. Μερικοὶ ἄνδρες δαμάζονται μὲ τὴν... συνήθειαν ἐνῶ ἄλλοι μὲ τὴν τρυφερότητα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι ποὺ εἶναι καλοφραγᾶδες καὶ γι' αὐτὸ μὴ καλὴ μαγειρίσση τὰ διορθώνει ὅλα! Ἄλλοι ἐπίσης, εἶναι εὐαίσθητοι, ὅταν παντρεύονται μιὰ «στάρ», στὴ δόξα τῆς.

Ἄλλοι μόνον ἂν ἡ κριτικὸν μιλοῦν ἄσχημα! Τότε τὸ θη... δηλαδὴ ὁ ἄνδρας εἶναι ἱκανὸς νὰ κάνῃ ὅποιαδήποτε τρέλλα μέχρι τοῦ σημείου νὰ χωρίσῃ γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴ «στάρ» στὴ στιγμὴ. Ἐγὼ ξέρω μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς... βλάκες.

— Βέβαια, ἔχετε δίκην, τῆς εἶπα γιὰ νὰ θέσω τέρμα στὸ ὄχληρό γιὰ τὴ Γκλόρια θέμα. Καὶ οἱ ἄλλοι σύζυγοι;

— Ὅλοι εἶναι εὐαίσθητοι στὴ λατρεία, γιατί τοῦτο εἶν' ἀνθρώπινο. Ἀρκεῖ νὰ τοὺς βρῇ κανεὶς τὴν... ἀδυναμία τους γιὰ νὰ κάθονται σὰν σκυλάκια.

Ἡ Ἰρένε Ντοὺν μόλις ἀκουσε τὴν ἐρώτησή μου ξεφώνισε:

— Πὼς δαμάζονται οἱ ἄνδρες; Τὴ πρόστυχη ἐρώτησή μου ἀπάντησε μὲ μιὰ γκριμάτσα ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη «στάρ» ποὺ ἔμεινε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ γάμο τῆς. Μιὰ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ εἶναι εὐτυχισμένη πρέπει νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τῆς συζύγου καὶ τὸν ρόλο τῆς... μητέρας. Κι' αὐτὸ γιὰ μιὰ καλλιτέχνηδιν δὲν εἶναι δύσκολο. Ἐτοί κι' ἐγὼ ἐξηγῶ τοὺς γάμους ποὺ διατηροῦνται πολλὰ χρόνια. Ἐπίσης πρέπει νὰ παρακολουθῇ ἡ γυναῖκα τὴν ὑγείαν τοῦ συζύγου τῆς. Νὰ τοῦ ἐτοιμάζῃ ἡ ἴδια τὸ ρούχα του, νὰ μὴ τοῦ λείπουν κουμπιὰ καὶ νὰ μὴν εἶναι τρώπιες οἱ κάλτσες του. Ἐπίσης, τὸ φαγητὸ πρέπει νὰ εἶναι ἔτοιμο στὴν ὥραν του, καὶ τὸ σπῆτι νὰ εἶναι πάντα ἀνοιχτό. Μὴν δίνετε σημασία στὰ καπρίτσια του καὶ μὴν λησμονεῖτε πὼς μὲ τὸ καλὸ καταφέρνετε, ὅτι θέλετε.

Ἐμμεῖς κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις τῆς Ἰρένε Ντοὺν καὶ πῆγαινα χαρούμενοι νὰ βρῶ τὴν Τζόαν Χάρλοου:

— Ἴδου μιὰ ἐξυπνὴ γυναῖκα. Ἐνας τύπος συζύγου ὅπως πρέπει γιὰ νὰ διαρκέσῃ ἕνας γάμος!

— Μὲ τὸ ξύλο, πρέπει νὰ τοὺς δαμάζουμε!—μοῦ εἶπε ἡ σαγηνευτικὴ καλλιτέχνηδιν, μὲ τὰ «πλατινὲ» μαλλιά. Εἶναι ἡ μόνη γλῶσσα ποὺ τὴν καταλαβαίνουν οἱ ἄνδρες.

Ἐφυγα καταφωτισμένος. Κι' ὕστερο λέγουν πὼς οἱ ξαπθὲς ἔχουν ἥρεμο... χαρακτήρη! Μακρυνά. Θὰ δοκιμάσω νὰ ρωτήσω μιὰ μελαγχρινή. Ἄ, νὰ ἡ Λοῦπε Βελέξ.

— Ὡ! ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ δαμάζω τοὺς ἄνδρες, μοῦ λέγει ἡ Λοῦπε μὲ ὀφθαλμοὺς φοβισμένους. Ἐγὼ ἔ-

χω δικό μου σύστημα. Μεταχειρίζομαι τὸ «ντοῦς». Καμμιά φορὰ ὅμως καταφέρνω κανένα πιὰτο στὸ κεφάλι τοῦ Γιόν-νυ, καὶ γι' αὐτὸ, ἀφ' οὗ με παντρεύτηκε, ἔχει μεγάλη μανία μὲ τὸ... ποδόσφαιρο. Παίζει κάθε Κυριακὴ καὶ εἶναι... τερματοφύλαξ! Ποτὲ δὲν τοῦ φεύγει ἡ μπάλλα οὔτε καὶ τὸ... πιὰτο! Φυσικά, ὕστερα μοῦ περνᾷ ὁ θυμὸς, καὶ τοῦ ζητῶ συγγνώμην.

— Κι' αὐτὸς μὲ συγχωρεῖ... κι' ἔτσι, σχεδὸν, πάντα αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μὲ... δαμάζει!

Οἱ σκηνὲς ὅμως αὐτὲς δὲν εἶναι εὐχάριστες σὰς διαβεβαίω!

Χαιρέτησα τὴ Λοῦπε κι' ἔτρεξα νὰ συναντήσω τὴ γυναῖκα, σφίγγα τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς θὰ μ' ἀπόπαιρνε ὅταν ἀκουε τὸ ἐρώτημα.

Εὐτυχῶς βρῆκα τὴ Γκρέττα Γκάρμπο στὶς καλὲς τῆς καὶ κατώρθωσα νὰ τῆς πάρω τὴν ἀπάντησιν, μυστηριώδη κι' αὐτὴ σὰν τὸ χαρακτὴρ τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ δαμασθοῦν οἱ ἄνδρες ἀγαπη-πότη μοῦ εἶπε:

Ἀνάγκη νὰ δαμάξῃ ἡ γυναῖκα ποὺ ἀποφασίζει νὰ παντρευθῇ, τὴν καρδιά τῆς, ὑποτάσσοντάς τιν στὶς συζυγικὲς ὑποχρεώσεις τῆς. Ὅσες δὲν μποροῦν νὰ τὸ κάνουν, δὲν πρέπει ἔπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ παντρεύωνται.

Δόξα τῷ Θεῷ! Μπορεῖ νὰ ζήσουμε ἀκόμη λίγο καιρὸ... ἀδάμαστοι!

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΙΤΟΥ ΓΚΡΑΛ

Μερικοί πα- λιοί του φί- λου, γιρίζαν με τ' αὐτοκίνη- το της κυ- ρίας Φέρ- φαξ, πού τ' ὤδηγε ὡσεὶ ἰδία, ἀπ' τὴν κηδεὶα τοῦ ἀνακριτοῦ Γκράλ.

— Ἦσαν σιωπηλοὶ καὶ σκεπτικοί. Ὅλοι μετὰ τὴν ἰδία σκέψη. Τούτῳ λυποῦσε αὐτὸς ὁ ξαφνικὸς θάνατος τοῦ φίλου τῶν.

— Περὶ ἑργο, ἔκανε ξαφνικά ὁ Μόρρις, ἐκφράζοντας δυ- νατὰ μὴ κοινὴ ἀπορία. Ποτὲ δὲν κατάλαβα γιατί παραι- τήθηκε ξαφνικά πρὸ ἑτῶν ὁ μακαρίτης, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ δπου ἐπρόκειτο νὰ προαχθῇ.

— Καὶ τὸ περιεργώτερο εἶναι ἡ δικαιολογία πού ἔδωκε στὴν παραίτησή του. — Λόγοι υγείας! εἶπε ἄλλος.

— Μὰ αὐτὸς ἦταν υγιέστατος, ἀνεφώνησαν ὅλοι.

— Παρατηρήσατε ὅμως καὶ κατὰ ἄλλοι, πῶς τὴν ἰδία ἐ- ποχὴ ὥρρισε κι' ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, πού τὴν ἐλάτρευε;

— Ἐγὼ βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά πῶς τὰ δυὸ αὐτὰ γεγονότα ἔχουν σχέση ἀναμεταξύ των προσέ- θεσαν ὁ Μόρρις.

Τότε ὁ Πάτ Κάσσερ, πού δὲν εἶχε μιλήσει ὡς τῶρα, εἶπε:

— Βεβαίως αὐτὰ τὰ δύο γεγονότα ἔχουν σχέση ἀναμεταξύ των καὶ χωρὶς νὰ βάλῃς τὸ χέρι σου στὴ φωτιά, ἀγαπητέ Μόρρις.

— Ἄλλοι τὸν ἐκύτταξαν περιέργοι.

— Γνωρίζεις τίποτε σχετικῶς;

— Μιὰ μέρα, ἐξακολουθῶν ὁ Πάτ Κάσσερ, ὁ Γκράλ πού μ' ἀγαποῦσε πολὺ καὶ εἶχε με- γάλῃ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, μοῦ ἐκμυστήρευε

κάποιο δραματικὸ ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς του, πού ὄχι μόνον τὸν ἔκανε ζῶντα τὸν ἀγάλλετο καὶ τὴν ἀγάπησε, ἀλλὰ καὶ νὰ πεθάνῃ προῶς ἀπὸ τὴ στεναχώρια πού δοκίμασε. Τώρα ὄχι μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἄλλα κύρια πρό- σωπα αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἔχουν πεθάνει καὶ ἐστὶ μοιρὰ νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

Καὶ ὁ Πάτ Κάσσερ ἄρχισε.

— Πάνε ὅκτὼ χρόνια τώρα πού παραιτήθηκε ὁ Γκράλ. Ἐνα βρά-δυ, ἐκεῖνῃ τὴν ἐποχὴ, εἶχε γυρίσει σπῆτι τοῦ εὐχαριστημένου, χαρού-μενος, εὐδιάθετος.

— Σίγουρα θάπιασαν κανένα

σπουδαῖο ἐγκληματὴ, τοῦ ἔκανε ἡ γυναῖκα του γελῶντας ἐνῶ τὸν βοηθοῦσε νὰ βγάλῃ τὸ παλτό του καὶ τὸ κα- πέλλο του.

— Καλὰ τὸ κατάλαβες, τῆς ἔκανε αὐτὸς. Ἀλλὰ μάντευ-σε ποιὸν! Πρόκειται γιὰ ἕνα παλὸ ἐγκληματὴ πού μέχει σκοτίζει ἀπὸ καιρὸ.

Ἡ Νταίζυ χαμογέλασε μετὰ ἐπιεικεία, καὶ τὸν φίλησε ὡ- πὼς κάθε βράδυ.

— Ἀγαπημένε μου, τοῦ ἀπάντησε, δὲν ἔχω οὔτε τὴ μνή-μη σου οὔτε τὸ ἐνδιαφέρον πού δείχνεις ἐσὺ γι' αὐτὲς τίς ὑποθέσεις, καὶ φοβῶμαι πῶς δὲν θὰ μαντεύω ποτέ.

— Ἀντὶ τούτου, εἶμεθα στὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου τοῦ πρώτου ἀνδρός σου.

Τὰ χέρια τῆς Νταίζυ πού τὸν ἀγκάλιαζαν, ξαφνικά σὰ νὰ νέκρωσαν, τότε, καὶ τ' ἄφησε νὰ πέσουν πλάι τῆς. Τὸ πρόσωπό της χλόμιασε.

— Μὴν ταραζέσαι, χρυσή μου, τῆς ἔκανε τρυφερά. Κα-ταλαβαίνω πῶς εἶναι ὁδυνηρὴ ἡ ἀναπόληση αὐτῶν τῶν τρομερῶν γεγονότων. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση πρέπει νὰ ξεκαθαρισθῇ.

— Νόμιζα πῶς εἶχε πιά τελειώσει γιὰ πάντα, ἔκανε σι- γὰ ἡ Νταίζυ. Ἀλλὰ ποῖος εἶναι, λοιπόν, ὁ δολοφόνος;

— Κάποιος πού εἶχα πάντοτε ὑποψιασθῇ. Ὁ ὑπηρέτης

αὐτοῦ, ὁ Τζάκ.

— Ἀδύνατον, ἀνεφώνησε τότε ἡ Νταίζυ. Ἀσφαλῶς θὰ

καυῆς λάθος, Τάμας. Ξεχνᾷς τὴν ἀφωσιωμένον καὶ πιστὸν

μᾶς ἦταν πάντοτε; Ξεχνᾷς πῶς αὐτὸς μετὰ τὴν ἀπό στεναχώρια

ἤμουν ἑτοιμὴ ν' αὐτοκτονήσω; Τότε εἶχεν ἀποδειχθῇ πῶς κάποιος ξένος εἶχε ἐρθῇ ἀπὸ τὸ

ψιάσθησαν, τῆς ἔκανε ὁ Γκράλ, ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμουν κα- θόλου πεπεισμένος γιὰ τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν τιμιότητα του.

Δὲν ἔπαυσα νὰ τὸν παρακολουθῶ. Καὶ νὰ τώρα πού ὁ ὑποψίως μου δικαιολογοῦνται. Ξέρεις, Νταίζυ, πῶς αὐτὸς ὁ Τζάκ ἀγόρασε πρὸ μηνὸς ἕνα μεγάλο κτήμα μετὰ ἑνα σπῆ- τι; Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ δικαιολογήσῃ τὰ χρή- ματα πού χρησιμοποίησαν γι' αὐτὴ τὴν ἀγορά.

— Λοιπόν; ἐτραύλισεν ἡ Νταίζυ.

— Λοιπόν, διέταξα νὰ τὸν συλλάβουν καὶ αἰρεῖο θὰ τὸν ἀνακρίνω.

Ἡ Νταίζυ τὸν ἀγκάλιασε τότε τρυφερά καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἀγαπημένε μου, γιατί νοιάζεσαι τόσο γι' αὐτὴ τὴν παλὰ ἱστορία; Δὲν μ' ἀγαπᾷς ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ βλέ- πῃς τί γίνεται γύρω σου; Καὶ πολὺ σιγὰ τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτή. Καὶ ἂν... μήπως δὲν δούλεψε γιὰ τὴν ἐπιτυχία μας; Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά; Ἄν σου ζητοῦσα γιὰ χάρη...

Ὁ Γκράλ τὴν ἀπάντησε ἐλαφρά.

— Σ' ἀγαπᾷ, Νταίζυ, καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλή-θεια. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ βγάλῃ ἀπὸ τὸ νοῦ πῶς αὐτὸς ἐσκότωσε τὸν πρώτο σου ἄνδρα γιὰ νὰ τὸν ληστέψῃ. Ἡ ἐπιτυχία μας θέλει θεμέλια. Μὴ ξεχνᾷς ὅτι

δὲν σὲ πανδρεύθηκε λίγους μῆ- νες ὅταν πέθανε ἐκεῖνος, εἶναι σχεδὸν σκάνδαλο. Τί σὲ νοιάζει ἐσένα γιὰ ἕνα κακοῦργο;

— Ἐμένα, καθόλου! ἔκαμε μετὰ γλυκύτητα, ἡ γυναῖκα του. Ἀλλὰ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη πού σὲ ἔ-χω, πού θάθελα ὅλα γύρω μου νὰ μὴ αἰσθάνονται καμμιὰ λύπη.

— Καλὴ μου, Νταίζυ, ἔκανε ὁ Γκράλ, καὶ τῆς χάιδεψε τὸ μάγου-λο. Εἶσαι ἕνα ἀγαθὸ πλάσμα, ὅλο καλωσύνη, ἀλλὰ μὴ νομίζῃς πῶς ὅλοι σου μοιάζουν.

Τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρωί ὁ Γκράλ εἶπε τῆς γυναίκας του.

— Θὰ σοῦ κάνω μιὰ χάρη. Δέχο.

μαὶ νὰ πᾶς νὰ ἐπισκεφθῇς τὸν Τζάκ στὸ κελλί του. Ἴσως σὲ

σένα νὰ ὁμολογήσῃ πὺ ἐξόχως τὸ κακοῦργημά του, καὶ αὐτὸ θὰ καλλιτερεύσῃ τὴ θέση του.

Τὰ μάτια τῆς ἔλαμψαν ἀπὸ εὐχαρίστηση κι' ἀμέσως ἐ- τοιμάσθηκε νὰ φύγῃ. Τὸ μεσημέρι, ὅταν γύρισε σπῆτι, ὁ ἄν-δρας τῆς ἦταν κι' ὅλας ἐκεῖ. Στεκόταν ὄρθιος στὸ διάδρο-μο σὰ νὰ τὴν περιμένει. Κι' ὅταν πῆγε στὸ φῶς, ἡ Νταίζυ

εἶδε πῶς τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει καὶ πῶς βαθεῖς ζᾶρες αὐλάκωναν τὸ πρόσωπό του ἀπὸ πᾶν ὡς κάτω. Χωρὶς νὰ πῇ λέξη τὴν τράβηξε στὸ γραφεῖο του κι' ἐκκλίσθη ἐπει-τα τὴν πόρτα.

Ἡ Νταίζυ τὸν κύτταζε τρομαγμένη.

— Ξέρω... τῆς ἔκανε αὐτὸς μετὰ μιὰ βραχνὴ φωνή, πού φαί- νόταν σὰ νὰ μὴ ἦταν δική του, ξέρω τὴν ἀλήθεια...

Καὶ τῆς ἐδήλωσε πῶς εἶχε σταθῇ ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ μὴ περιμένοντας πῶς θ' ἔκρυψε ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε κάνει ἐκεῖνὸ τὸ ἀπαίσιο, τὸ τρομερὸ ἐγκλημα καὶ πῶς θὰ τὴν ἐβλεπε νὰ παρακαλῇ τώρα τὸν ὑπηρέτη, τὸν συ- νένοχό της, νὰ μὴ τὴν προδώσῃ.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ πῶς, μετὰ τὸ ἐγκλημα, αὐτὴ τὸν εἶχε δώσει λεπτὰ γιὰ νὰ μὴν ὁμολογήσῃ καὶ ὅτι

τώρα θὰ τοῦ πρότεινε πῶς, ἂν ἔπερνε τὰ βάρη ἐπάνω του

πάλι, θὰ φρόντιζε νὰ τὸν σώσῃ.

Ἡ Νταίζυ, σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς, ἔπεσε στὰ

πόδια τοῦ ἀνδρός της καὶ:

— Τάμας, Τάμας, γιὰ σένα τῶκα, τοῦ φώναξε τρομαγ- μένη. Γιατὶ σ' ἀγαποῦσα, γιατί ἤξερα πῶς ποτὲ δὲν θ' ἀ- πεφάσιζες ν' ἀπατήσῃς τὸ φίλο σου καὶ νὰ μὲ κάνῃς δική σου, ὅπως ἤθελα!..

παράθυρο καὶ ἐ- χε δολοφονήσει τὸν ἄνδρα μου.

Κανείς δὲν ὡ- ποψιάσθηκε τὸν Τζάκ.

— Ὅλοι δὲν τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ὡ- ποψιάσθησαν.

Καὶ τὸν ἀγκάλιαζε τὸν φιλοῦσε, τὸν ἰκέτευε.

Ὁ Γκράλ ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ τῆς γεμάτης φρίκης καὶ γυρί- ζοντάς της τὴς πλάτες γιὰ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ.

Μιὰ πάλιν γινώσκοντες μέσα του. Ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα του πολὺ, ἐνοῦσθε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ κλάψῃ μαζί της καὶ νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

Κατ' ὁρῶσε ὅμως νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ τῆς πῇ ψυχρά, σὰ νὰ μὴν ἐσυγκινεῖτο ἀπὸ τὰ κλάμματά της.

— Μόζεψε τὰ πράγματά σου νὰ φύγῃς. Δὲν θὰ προδώσω

περιέργες ἐφευρέσεις

Στὸ Τμήμα Εὐρεσιτεχνίας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τῆς Ἀμερικῆς, κατε- τέθηκε μιὰ δῆλωση εὐρεσιτεχνίας πού θὰ ἡχοποιήσῃ ὅλους τοὺς αὐτοκινήτιστές. Ἡ ἐφεύρεση αὐ- τὴ συνίσταται σ' ἕνα μηχανήμα

πού προλαμβάνει τὴς μικροκλοπῆς αὐ- κινήτων.

Καὶ τοῦ πῶς : τὸ μηχανήμα αὐτὸ ἐπιτρέπει στὸ λαοπόδι νὰ μὴ ὡραί- οτάτα μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ἀνὰ τὸ ὁ- διγῆση μερικὰ μέτρα μακρὰ κι' ἐστὶ νὰ σχηματίζῃ τὴν ἀντίληψη ὅτι ἡ ἐπι- χείρηση ἐπέτυχε.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτὸν, μόλις ἡ μηχανὴ κάνει μερικὲς στροφές, διχῶς νὰ πιεσθῇ ἕνα ὄρισμένο κουμπὶ ἀ- σφαλείας, τ' αὐτοκίνητο σταματᾷ αὐτο- μάτως, οἱ πόρτες κλείνουν γερὰ καὶ ἕνα εἰδικὸ κλάξον καλεῖ δαιμονιοῦσθε τὴν ἀστυνομία.

Ἐπίσης μιὰ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα ἐφεύρεση εἶναι μιὰ καρέκλα κατάλ- λη γιὰ τὰ καταστροφώματα τῶν πλοίων, καὶ ἡ ὁποία, μόλις ὁ ἐπιβά- της σπῇ ἀπ' αὐτὴ, διπλώνεται αὐτο- ματῶς καὶ μεταβάλλεται σὲ μικρὸ βαλυσάκι. Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματογραφικὸ ἀ- στέρα.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΣΕ ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ

Ἡ Καλιφόρνια, ἡ ὁποία φημίζεται γιὰ τὰ κονσερβαρισμένα ροδάκινα τῆς, ἔξαιτι τῶρα σὲ κονσερβὲς καὶ φυσικὰ τριαντάφυλλα! Γέλειες τριανταφυλ- λῆς τοποθετοῦνται σὲ κουτιά καὶ ταξιθετοῦν στὸ ἐξωτερικόν.

Οἱ ρίζες τυλιγνόνται πρῶτα σὲ ὑγρὰ βρύα καὶ κλείνονται σὲ λεπτὰ ξύλα ἀπὸ ἔλατο.

Τὸ ὅλοιο τοῦ φυτοῦ κλαδεύεται προσεκτικὰ καὶ κατόπιν βυθίζεται μετὰ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ θερμὸ λουτρό ἀπὸ κερί παραφίνης, πού τοῦ ἀφίνει ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κλείνοντας τοὺς πόρους. Τὸ ὅλο δέντρο τοποθετεῖται κατόπιν σ' ἕνα κιβώτιο, τὸ χαμηλότε- ρο μέρος τοῦ ὁποίου ἀλείφεται μετὰ τῆς καὶ σφραγίζεται ἐρμητικὰ.

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματογραφικὸ ἀ- στέρα.

Τὸ ὅλοιο τοῦ φυτοῦ κλαδεύεται προσεκτικὰ καὶ κατόπιν βυθίζεται μετὰ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ θερμὸ λουτρό ἀπὸ κερί παραφίνης, πού τοῦ ἀφίνει ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κλείνοντας τοὺς πόρους. Τὸ ὅλο δέντρο τοποθετεῖται κατόπιν σ' ἕνα κιβώτιο, τὸ χαμηλότε- ρο μέρος τοῦ ὁποίου ἀλείφεται μετὰ τῆς καὶ σφραγίζεται ἐρμητικὰ.

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματογραφικὸ ἀ- στέρα.

Τὸ ὅλοιο τοῦ φυτοῦ κλαδεύεται προσεκτικὰ καὶ κατόπιν βυθίζεται μετὰ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ θερμὸ λουτρό ἀπὸ κερί παραφίνης, πού τοῦ ἀφίνει ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κλείνοντας τοὺς πόρους. Τὸ ὅλο δέντρο τοποθετεῖται κατόπιν σ' ἕνα κιβώτιο, τὸ χαμηλότε- ρο μέρος τοῦ ὁποίου ἀλείφεται μετὰ τῆς καὶ σφραγίζεται ἐρμητικὰ.

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματογραφικὸ ἀ- στέρα.

Τὸ ὅλοιο τοῦ φυτοῦ κλαδεύεται προσεκτικὰ καὶ κατόπιν βυθίζεται μετὰ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ θερμὸ λουτρό ἀπὸ κερί παραφίνης, πού τοῦ ἀφίνει ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κλείνοντας τοὺς πόρους. Τὸ ὅλο δέντρο τοποθετεῖται κατόπιν σ' ἕνα κιβώτιο, τὸ χαμηλότε- ρο μέρος τοῦ ὁποίου ἀλείφεται μετὰ τῆς καὶ σφραγίζεται ἐρμητικὰ.

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματογραφικὸ ἀ- στέρα.

Τὸ ὅλοιο τοῦ φυτοῦ κλαδεύεται προσεκτικὰ καὶ κατόπιν βυθίζεται μετὰ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ θερμὸ λουτρό ἀπὸ κερί παραφίνης, πού τοῦ ἀφίνει ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κλείνοντας τοὺς πόρους. Τὸ ὅλο δέντρο τοποθετεῖται κατόπιν σ' ἕνα κιβώτιο, τὸ χαμηλότε- ρο μέρος τοῦ ὁποίου ἀλείφεται μετὰ τῆς καὶ σφραγίζεται ἐρμητικὰ.

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματογραφικὸ ἀ- στέρα.

Τὸ ὅλοιο τοῦ φυτοῦ κλαδεύεται προσεκτικὰ καὶ κατόπιν βυθίζεται μετὰ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ θερμὸ λουτρό ἀπὸ κερί παραφίνης, πού τοῦ ἀφίνει ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κλείνοντας τοὺς πόρους. Τὸ ὅλο δέντρο τοποθετεῖται κατόπιν σ' ἕνα κιβώτιο, τὸ χαμηλότε- ρο μέρος τοῦ ὁποίου ἀλείφεται μετὰ τῆς καὶ σφραγίζεται ἐρμητικὰ.

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματογραφικὸ ἀ- στέρα.

Τὸ ὅλοιο τοῦ φυτοῦ κλαδεύεται προσεκτικὰ καὶ κατόπιν βυθίζεται μετὰ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ θερμὸ λουτρό ἀπὸ κερί παραφίνης, πού τοῦ ἀφίνει ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κλείνοντας τοὺς πόρους. Τὸ ὅλο δέντρο τοποθετεῖται κατόπιν σ' ἕνα κιβώτιο, τὸ χαμηλότε- ρο μέρος τοῦ ὁποίου ἀλείφεται μετὰ τῆς καὶ σφραγίζεται ἐρμητικὰ.

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματογραφικὸ ἀ- στέρα.

Τὸ ὅλοιο τοῦ φυτοῦ κλαδεύεται προσεκτικὰ καὶ κατόπιν βυθίζεται μετὰ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ θερμὸ λουτρό ἀπὸ κερί παραφίνης, πού τοῦ ἀφίνει ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κλείνοντας τοὺς πόρους. Τὸ ὅλο δέντρο τοποθετεῖται κατόπιν σ' ἕνα κιβώτιο, τὸ χαμηλότε- ρο μέρος τοῦ ὁποίου ἀλείφεται μετὰ τῆς καὶ σφραγίζεται ἐρμητικὰ.

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματογραφικὸ ἀ- στέρα.

Τὸ ὅλοιο τοῦ φυτοῦ κλαδεύεται προσεκτικὰ καὶ κατόπιν βυθίζεται μετὰ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ θερμὸ λουτρό ἀπὸ κερί παραφίνης, πού τοῦ ἀφίνει ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κλείνοντας τοὺς πόρους. Τὸ ὅλο δέντρο τοποθετεῖται κατόπιν σ' ἕνα κιβώτιο, τὸ χαμηλότε- ρο μέρος τοῦ ὁποίου ἀλείφεται μετὰ τῆς καὶ σφραγίζεται ἐρμητικὰ.

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματογραφικὸ ἀ- στέρα.

Τὸ ὅλοιο τοῦ φυτοῦ κλαδεύεται προσεκτικὰ καὶ κατόπιν βυθίζεται μετὰ σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ θερμὸ λουτρό ἀπὸ κερί παραφίνης, πού τοῦ ἀφίνει ἕνα λεπτὸ ἐπίχρισμα κλείνοντας τοὺς πόρους. Τὸ ὅλο δέντρο τοποθετεῖται κατόπιν σ' ἕνα κιβώτιο, τὸ χαμηλότε- ρο μέρος τοῦ ὁποίου ἀλείφεται μετὰ τῆς καὶ σφραγίζεται ἐρμητικὰ.

Ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕνα θηλυκὸ κινηματο

Η συνοικία Πέσχαμ του Λονδίνου μόλις είχε αρχίσει την εποχή να σχηματίζεται, και οι κάτοικοι, απέραντα χωράφια, που κάλυπταν πρὶν τὴν περιοχή της, σιγά-σιγά τώρα ἐκτίζοντο πλούσιες βίλλες, με ὠραίους κήπους, που κά-θε χρόνο ὄλο καὶ αἰξάναν.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μία ἀπὸ τις πὶο ὠραίες βίλλες, πὺ ἡ μισὴ πρόσοψή της ἐκρύβετο πίσω ἀπὸ τὰ πυκνόφυλλα δέντρα τῆς πλατείας τοῦ Μπρονδνικ καὶ πὺ γειτόνευε με τὴν ἐκκλησία τοῦ Σαίν Ζυλ, ἀνῆκε σὲ κάποιον πὺ ὄλοι ἤξεραν ὡς δόκτορα Τζόνσον.

Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἰδιόρρυθμος τύπος πὺ παρὰ τὸ ὅτι ἦταν πὺ νέος, δὲν ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα του, καὶ πὺ ἐβγαίνει ἐξω μόνον τὰ ἀπογεύματα, κί' ἀφοῦ ἐ-κανε μερικὲς βόλτες στὴν πλατεία ξαναγύριζε σπῖτι του, τὰ παραθύρα τοῦ ὁποίου ἔμεναν πάντα σχεδὸν κλειστὰ.

Ὅταν ἐντούτοις ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς, καὶ τὰ παράθυρα τῆς βίλλας ἔμεναν ἀνοικτὰ, ἀπὸ τὴ μυστηριώδη κατοικία τοῦ δόκτορος ἀκούγονταν μίᾱ μουσικὴ μελωδία, τόσο γλυκεῖα, τὸ ἐξεπλάγιε τὰ ρωμαντικά κορίτσια καὶ τὰκανε νὰ θαυμάζουν τὸν δόκτορα, πὺ δὲν ἦταν ἀπλῶς νέος ἀλλὰ καὶ πὺ ὄλο ὠραῖος, με σιλουέττα λεπτὴ καὶ κομψὴ κάτω ἀπ' τὴ μαῦρη του ρεντιγκότα, γελαστὸ πρόσωπο κί' ὄνειροπόλα μάτια.

Τὸ μόνον πάθος τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἀλήθεια, ἡ μουσικὴ. Ἐπαιζε σὺ πιάνο θαυμάσια κομμάτια αὶ τὰ συνῶδευε με τὸ γλυκύτατο τραγοῦδι του. Ἦταν ἐπὶ τῆς μανιώδους συλλέκτης μουσικῶν ὀργάνων.

Κάθε φορὰ πὺ καλοῦσε τοὺς φίλους του σὲ μίᾱ μουσικὴ βραδυὰ, τοὺς παρουσίαζε ἕνα ὀλόκληρο μουσεῖο ἀπὸ μουσικὰ ὄργανα, πὺ ὄλοένα πλουτιζότανε με νέα. Σὲ κάθε γωνία τοῦ σπιτοῦ ὑπῆρχε ἕνα βιολὶ, ἕνα φλάουτο, μίᾱ κιθάρα κ. τ. λ. Ὁ πὺο φανατικὸς θαυμαστὴς του ἦταν ἡ ὠραία ἰς Ἀραμπέλλα Μουραϊν, ἀνεψιὰ ἐνὸς ἐφοπλιστοῦ καὶ τευταία ἀπόγονος τῆς οἰκογενείας.

Τὸ βράδυ τῆς 9ης Ὀκτωβρίου μίᾱ πυκνὴ ομίχλη ἐσκέπα-σε τὸ Λονδίνον. Τὰ φῶτα τῶν σπιτιῶν μόλις διακρίνονταν αὶ οἱ δρόμοι ἦσαν κατασκοτεινοί. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ δόκτωρ Τζόνσον ἐπέστρεψε σπῖτι του, ἀφοῦ συνῶδευσε σὺ δικὸ τῆς ἑνὸς Ἀραμπέλλα καὶ τὸ θεῖο της, κρατώντας σὺ χέρι ἕνα ἡλεκτρικὸ φαναράκι, καὶ βιαζόταν νὰ κλείσῃ τὴν πόρ-τα του, ὅταν τοῦ φάνηκε πὺς κάποιος τὸν φώναζε. Δὲν εἶχε νει λάθος. Ἐνας ἀστυνομικὸς τοῦ ἔδειξε πὺς ἡ ἐξέπορ-τῆς βίλλας του ἦταν ἀνοικτὴ.

—Συγγνώμην κύριε, ἀλλὰ ἔχω ἀστηρὲς διαταγὲς καὶ δὲν πρέπει ἰδιοκτῆτῃ με τὴν ἀφηρημάδα ὡς νὰ υποθάλλουν τὸν μυστηριώ-λωποδύτη πὺς ζητοῦμε.

—Ποιὸν λωποδύτη; ἐρώτησε ὁ τωρ.

—Πῶς δὲν τὸν ξέρετε, κύριε; Εἶ-πε ὁπορώντας ὁ ἀστυνομικὸς. Ἐ-νος πὺ ἀπὸ δῶ κί' ἕνα μῆνα λυ-νεταί τις συνοικίες Πέσχαμ, Λέ-χαμ, Λή καὶ Μπλάκχεθ.

—Ἐλάτε λοιπὸν νὰ μοῦ τὰ διη-ῆτε καὶ νὰ πιοῦμε ἕνα πόντς, εἰ ὁ Τζόνσον.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀφῆσε σὺ χῶλ μανδύα του, ἀκολούθησε τὸ γιᾱ καὶ λίγος ἀργότερα ρουφοῦσε ἰ-οποιημένους τὸ θερμὸ ποτὶ πὺ εἶχε προσφέρει ὁ δόκτωρ.

—Εἶναι ὀλόκληροι μῆνες τώρα μᾶς ξεφεύγει, ἀρχισε νὰ τοῦ ἐ-ῆ ὁ ἀστυνομικὸς. Μόνον ἐσεῖς, τωρ, δὲν ξέρετε αὐτὸ τὸ γεγονὸς, κλοπὲς ἐξακολουθοῦν. Ὁ λωπο-ῆς «δουλεύει» μόνον τὴ νύχτα, δὲν ἔχει κανένα συνεργάτη, οὔτε αὶ ἴχνη πούθεν.

—Ἄ! ἔτσι; ἔκανε ὁ Τζόνσον. Πέ-γο.

—Ἐνας ἀπὸ μᾶς, νομίζει πὺς ὡ τὸν εἶδε. Πρόκειται γιᾱ κά-ν γέρο ἀλλὰ ἴσως ὁ φίλος μου ἴνσον νὰ εἶχε πῆ πολλὰ οὔτ-

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗ-

σκυ ἐκείνο τὸ βράδυ, γιὰτὶ ἕνας γέρος πιάνεται φυσικὰ πὺ εὐκόλως.

Ὁ δόκτωρ χαμογέλασε.

—Μὴ σκοτίζεσθε γιᾱ μένα, φίλε μου, εἶπε τέλος. Στὸ σπῖ-τι μου δὲν ἔχω οὔτε χρήματα, οὔτε πολύτιμα ἀντικείμενα καὶ νομίζω πὺς, ὁ λωποδύτης—φάντασμα πὺ μοῦ λέτε, δὲν θὰ ἔλθῃ ποτὲ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ.

Τὸ ποτήρι με τὸ πόντς ἔδειασε. Ὁ ἀστυνομικὸς ἀφῆκε τὸν δόκτορα καὶ χάθηκε μέσ' τὴν ομίχλη, ἐνῶ ὁ δεύτερος ἀ-νέβηκε σὺ ἐπάνω πᾶτωμα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ δόκτωρ ἐξηφανίσθη.

Στὸ μεταξὺ ἐκυκλοφόρησε ἡ φήμη πὺς ὁ γέρο—λωποδύ-της συνελήφθη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ἀφοῦ ἐπὶ τὸσους μῆνες εἶχε τρομοκρατῆσει ὀλόκληρο τὸ Λονδίνον.

Ἦταν οἱ δύο μετὰ τὸ μεσάνυχτα, γράφει ἡ ἐκθεση, ὅταν ἕνας ὑποπτος μπήκε σ' ἕνα ἀκατοίκητο περίπτερο τοῦ Χά-ουλ Στρήτ. Ὁ σκοπὸς ἀστυφύλαξ φώναξε ἕναν συνάδελφό του καὶ κατέστρωσαν τὸ σχέδιο τῆς ἐνέργειας τῶν. Μετὰ λίγη ὥρα ἀκούστηκαν τέσσερες πυροβολισμοί. Ὁ ἐγκλη-ματίας ἀγωνίζεται με λύσσα νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ οἱ ἀστυνομι-κοὶ κατάρθωσαν νὰ τὸν δέσουν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν σὺν ἀστυνομία.

Ἐκεῖ ἀνακρινόμενος ἐδῆλωσε πὺς ὀνομάζεται Τζὼν Χάρντ, πὺς κατὰγεται ἀπὸ τὴν Τζαμάικα καὶ ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ ἄλλες ἐξηγήσεις γιᾱ τ' ἀπομὸ του. Ἦ σωματικὴ ἔρευ-να σὺν ὁποῖα τὸν ὑπέβαλαν, ἀπέδειξε ὅτι ἦταν ὀπλισμένος μ' ἕνα περιστρόφο γεμάτο. Τοῦ βρῆκαν ἀκόμη ἕνα ἀντικλεί-δι κί' ἕνα τρυπάνι.

Ἦ ἀστυνομία εἶναι πᾶ σίγουρη πὺς κρατᾷ στὰ χέρια τῆς τὸν ἐγκληματία πὺς τόσο καιρὸ ζητοῦσε. Δὲν ἔχει ὅμως ἀπτεὲς ἀποδείξεις ἀλλὰ κί' αὐτὲς δὲν ἀργοῦν νὰ παρου-σιασθοῦν.

Λίγη ὥρα ἀργότερα ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ σὺ μέγαρο τῆς ἀστυνομίας. Κατέβηκε ὁ γηραιὸς κύριος Μουραϊν με τὴν ἀνεψιὰ του Ἀραμπέλλα, ν' ἀναφέρουν ὅτι ὁ ὠραῖος δόκτωρ ἔχει ἐξαφανισθῇ.

Τοὺς ὑποδέχεται ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπὸννεῦ, τοὺς ἀκούει προσεκτικὰ καὶ προσφέρεται νὰ τεθῇ σὺν διάθεσή τους. Πῆ-γαν μαζὶ σὺν ἀστυνομικὸ τμήμα τοῦ Πέσχαμ κί' ὁ Χάρντ ὑποβάλλεται σὲ νέαν ἀνάκριση, χωρὶς ὅμως κανένα ἀπο-τέλεσμα.

Ὁ ἐγκληματίας ἀρνεῖται νὰ μιλή-σῃ, νὰ φάγῃ καὶ νὰ πλυθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι ρακένδυνος καὶ κρυώνει, ζητεῖ καὶ τοῦ δίνουν μίᾱ κουβέρτα.

Μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ἔχει ἀπο-δειχθῇ πὺς αὐτὸς εἶναι ὁ δράστης τῶν διαφόρων ἐγκλημάτων πὺς θέ-λουν νὰ τοῦ ἀποδώσουν καὶ ἰσχυρί-ζεται πὺς δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση με τὸν δόκτορα Τζόνσον πὺς ἐξηφανί-σθη, οὔτε εἶναι ὑπεύθυνος γιᾱ τὴν ἐξαφάνισή του.

Ὁ Μπὸννεῦ ζητεῖ νὰ μιλήσῃ σὺν ἀστυνομικῷ, πὺς συνέλαβε τὸν Χάρντ κί' ὁ ὁποῖος νοσηλεύεται τῶ-ρα σὺν νοσοκομεῖο, γιᾱ νὰ θεραπεύ-σῃ τις πληγὲς πὺς τοῦ ἐπροξένησε ἡ πάλῃ με τὸν ἐγκληματία. Ἐχει τὴν ὑπόνοια, πὺς τὴν δικαιολογεῖ ἡ σύμπτωσης τῆς ἡμερομηνίας, ὡρας καὶ τόπου, ὅτι μετὰ τὸν Χάρντ καὶ τοῦ δόκτορος ὑπάρχει κάποια σχέση.

Ὁ Τζόνσον βγήκε ἀπὸ τὸ σπῖτι του μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀστυνο-μικοῦ καὶ ἐξηφανίσθη. Ἦ λοιπὸν συνηντήθη μαζὶ του, συνεπλάκη καὶ ἐφονεύθη ἡ Χάρντ καὶ Τζόνσον εἶναι συνεργάται, ἴσως ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

—Πρέπει νὰ ἐξετασθῇ αὐτὴ ἡ ὑ-πόθεση πρὶν γίνῃ ἄλλη ἀνάκριση σὺν Χάρντ, διαλογίζεται ὁ Μπὸννεῦ. Καὶ με τὴν σκέψιν αὐτὴ χτυπᾷ κάθε

ΓΗΜΑ ΤΟΥ MARIANO CALO

ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΤΖΑΙΚΙΑ

πόρτα τοῦ Πέσχαμ καὶ ρωτᾷ μήπως εἶδαν κανένα κακο-ποῖδ σὺν συνοικία ἐκείνη κατὰ τὴν νύχτα τῆς 9ης Ὀκτω-βρίου ἡ ἀκούσαν τὸ θόρυβο συμπλοκῆς.

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες * με μᾶταιες ἔρευνες. Κανείς δὲν μπόρεσε νὰ διαφωτίσῃ τὸν ἀστυνομικὸ σχετικῶς. Ἦ δικὴ τοῦ Χάρντ ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἀνεβλήθη, γιᾱ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἔρευνα. Ὁ ἐγκληματίας περνᾷ ὀλόκληρες ἡμέρες πείνας καὶ κρύου μέσα στὶ κελλία του. Ὁ Μπὸννεῦ τὸν παρακολουθεῖ πίσω ἀπὸ τὸ σιδεροφραγμένον παραθυ-ράκι τῆς πόρτας ζητώντας ἀπὸ μίᾱ κίνηση, ἕνα λόγο, τοῦ ὁποῖου νὰ φωτισθῇ. Τὸ μόνον πὺς ἀντιλαμβάνεται ὅμως εἶναι πὺς ὁ Χάρντ ὑποφέρει καὶ πὺς καμμιὰ φορὰ, γιᾱ νὰ ξεσκάσῃ ἴσως, τραγοῦδᾷ. Τραγ. ὑδᾷ τόσο καλὰ ὅμως ὥστε σὺ Μπὸννεῦ γενναῖα ἡ ἀπορία: Πῶς αὐτὸς ὁ ἐγκληματίας, με τὴν ἀπαίσια φάτσα, μπορεῖ νὰ τραγοῦδᾷ τόσο καλὰ τις ρωμαντικές τοῦ Σοῦπερτ καὶ Σοῦμαν; Μήπως...

Ἦ πάλῃ ὑπόνοια περὶ τοῦ ὅτι ἐνδεχόμενον ὁ Χάρντ καὶ ὁ Τζόνσον ἴσως νᾶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπο, ξανάρχεται ἐντονότερα σὺν σκέψιν του.

—Μίᾱ ἐπίσκεψιν σὺν σπῖτι τῆς μῆς Ἀραμπέλλας ἴσως διαλευκάνῃ τὸ σκοτεινὸ μυστήριον, διαλογίζεται. Καὶ τρέ-χει νὰ τὴ συναντήσῃ.

Ἦ νέα εἶναι ἀπαρηγόρητη γιᾱ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ μου-σικομανοῦς δόκτορος, σὺν συντροφίᾳ τοῦ ὁποῖου εἶχε συ-νηθισθῇ τόσο. Ἦ πλατεῖα Μπρούξβικ εἶναι σιωπηλὴ καὶ γυμνὴ ἀπὸ λουλούδια τώρα, πὺς τὰ θέρισε ὁ παγωμένος χειμῶνας. Οὔτε οἱ γλυκεῖες μελωδίες τοῦ δόκτορος Τζόν-σον ἀκούγονται πᾶ.

Στὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, ἡ μῆς Ἀραμπέλλα, ἀ-παντᾷ με τις ἀναμνήσεις πὺς εἶχε ἀπὸ τις μουσικὲς βραδυές.

—Θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἀκούσω, ψιθυρίζει ἀπαλὰ, νὰ παίξῃ ἀκόμη μίᾱ φορὰ τὴ «Σερενάτα». Δυστυχῶς ἐξαφανίσθη, χωρὶς ν' ἀφίση ἴχνη του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔκανε μίᾱ λεπτομερῆ ἔ-ρευνα στὶ βίλλα τοῦ δόκτορος. Κάποια νέα ὑποψία ἡ κα-λύτερα μίᾱ θετικὴ ἰδέα τοῦ ἦλθε στὸ νοῦ: Ὁ Τζὼν Χάρντ ἐξαφανίσθη μίᾱ γιᾱ πάντα τὸν δόκτορα Τζόνσον. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται πὺς χάθηκε ἕνας ἀνθρώπος μόνον ἀλλὰ καὶ μίᾱ ἐξέχουσα φυσιογνωμία. Δὲ θάπρεπε νὰ γίνῃ μίᾱ ἔρευνα σὺν σπῖτι του, μήπως βρεθῇ τίποτε πὺς νὰ διαφωτίσῃ τὴν ἐξαφάνισιν καὶ τὴν ταυτότητά του, γιᾱ τὴν ὁποῖα κανείς δὲν ἤξερε τίποτε σαφές;

Στὸ πρῶτο πᾶτωμα, σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιον πὺς ἐπικοι-νωεῖ με τὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ δόκτορος ὁ ἀστυνομι-κὸς ἀνακαλύπτει πίσω ἀπὸ μίᾱ βαρεῖα κο-ρίτινα ὅτι ζητεῖ γιᾱ νὰ διαλευκανθῇ ἡ ὑπόθεση. Εἶναι μίᾱ μικρὴ βαλίτσα, πὺς περιέχει ὄλο τὰ μέσα γιᾱ μακιγιάρισμα καὶ μεταμφί-ση καὶ μερικὰ μπουκαλάκια με φάρμακα σχετικὰ... Ὁ Μπὸννεῦ ἐκπλήττεται, ἀλλὰ ταυτοχρόνως συλλαμβάνει ἕνα σῆμα γιᾱ νὰ ξεσκαπῇ τὴν ταυτότητα τοῦ Χάρντ.

Ἀφίνει τὸ διαμέρισμα τοῦ δόκτορος καὶ τρέχει νὰ πα-ρακαλέσῃ τὴν μῆς Ἀραμπέλλα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ σὺν ἀστυνομία τοῦ Πέσχαμ. Ἐκεῖ τῆς συνιστᾷ νὰ σταθῇ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ Χάρντ καὶ νὰ περιμένῃ.

Φωτισμένη ἀπὸ ἕνα φαναράκι με λάδι, καὶ περιέργη νὰ ἴδῃ τι συμβαίνει ἡ νέα, καρτερεῖ ὑπομονητικὰ.

Ἐξάφνα ἀναταράσσεται σύγκορμη. Στὶς στροφὲς ἐνὸς τραγοῦδιου π' ἀκούεται ἀπὸ τὸ κελλί. νομίζει πὺς ἀνα-γνωρίζει τὴ φωνὴ ἐκείνου, πὺς νομίζει νεκρὸ, χαμένο γιᾱ πάντα...

Ὁ Μπὸννεῦ χαμογελᾷ ἰκανοποιημένος. Ὁ δόκτωρ Τζὼν-σον ἀνευρέθη, σὺν πρόσωπο τοῦ Χάρντ. Γιᾱ νὰ τὸ πιστο-ποιήσῃ κανείς δὲν ἔχει παρὰ νὰ βγάλῃ τὸν Χάρντ ἀπὸ τὴν προσποίηση καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται νὰ τὸν δέσουν σφι-κτὰ, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ ν' ἀντιδράσῃ.

Ὅταν ὁ κρατούμενος εἶδε πὺς ἀνεκαλύφθη, ὅτι δὲν ἦ-ταν αὐτὸς πὺς ὑποκρίνετο, κατελήφθη ξαφνικὰ ἀπὸ τρελλὴ ἡνία κί' ἀρχισε νὰ δαγκώνῃ τοὺς δεσμοφύλακες καὶ νὰ πᾶ με λύσσα τὸ κεφάλι του στὸς τοίχους τοῦ κελλιοῦ.

Ὅλο ὅμως ἦσαν μάταια. Ἐντούτοις καὶ μετὰ τὴν ἀ-νακάλυψιν παρέμενε ἀκόμη νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν ὁ δόκτωρ Τζόνσον, μετεμφισμένος ὡς Χάρντ, ἦταν ὁ λωποδύτης—φάντασμα, ὁ δράστης τῶν κλοπῶν καὶ ἐγκλημάτων τῆς

περιφέρειας τοῦ Πέσχαμ. Ὁ Μπὸννεῦ ὅμως ἐπέτυχε, νὰ διαλευκάνῃ καὶ τὸ ση-μεῖο αὐτοῦ, χωρὶς σ' ἕ-να λάθος τοῦ Τζόνσον, πὺς δὲν πρόφθασε νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ὠραι-ότερα μουσικὰ ὄργανα πὺς εἶχε σὺν συλλογὴν του καὶ πὺς προήρχοντο ὄλο ἀπὸ κλοπῆς. Ἐτσι ἡ δίκη δὲ βράδυ-νε νὰ προσδιορισθῇ.

Ὁ δόκτωρ Τζόνσον, ἡ Χάρντ κατηγορήθηκε γιᾱ ἀπειρες κλοπῆς, διαρρήξεις καὶ ἀπόπειρες φόνου καὶ καταδικάστη-κε σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἦ ἀληθινὴ, προσωπικότης τοῦ ὅμως παρέμενε καὶ πᾶ-λιν σκοτεινὴ γιᾱτὶ ἀπεδείχθη πὺς δὲν ἦταν οὔτε ὁ Τζόν-σον οὔτε ὁ Χάρντ.

Οἱ δύο αὐτὲς τοῦ ταυτότητες, δὲν ἐπιστοποιοῦντο ἐπι-σῶμως.

Τότε ἀπεφασίσθη νὰ τυπωθοῦν φωτογραφίες τοῦ καὶ νὰ τοιχοκολληθοῦν σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία, με τυπωμένη κάτωθι τὴν παράκλησιν ὅπως ὁποῖος ξέρει τίποτε σχετικῶς, τὸ ἀ-ναφέρει σὺν πληοειστέρας ἀστυνομικῆς ἀρχῇ.

Ἀμέσως παρουσιάσθη τότε μίᾱ γυναίκα καὶ ἀνέφερε ὅτι ἀναγνωρίζει σὺν φωτογραφίᾳ κάποιον Κάρολον Πῆτς πὺς τὸν εἶχε γνωρίσει πρὸ δύο χρόνων καὶ πὺς τὸν κατα-ζητοῦσε ἡ ἀστυνομία γιᾱ τὸν φόνον τοῦ συζύγου της.

Ὁ Πῆτς εἶχε ἐρωτευθῇ τρελλὰ τὴ νέα κί' ὠραία κυρία Ντάϊσον, γειτόνισσά του, ἀλλ' αὐτὴ δὲν τὸν προσέχε, καὶ γιᾱ νὰ τὸν ἀποφύγῃ, εἶχε μετακομίσῃ σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸ. Ὁ Πῆτς τὴν ξαναβρῆκε πὺς σύντομα, κί' ἕνα βρά-δυ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα τοῖχο καὶ τὴν περίμενε νὸ πε-ράσῃ. Μόλις τὴν εἶδε τὴν πυροβόλησε ἀλλὰ οἱ σφαῖρες ἀστόχησαν. Ὁ ἀνδρας τῆς, ὅμως, πὺς βγήκε ἀπὸ τὴν πόρ-τα νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ βρῆκε οἰκτρὸ θάνατον ἀπὸ τὸν ἐγ-κληματία πὺς, ἀφοῦ τοῦ ἔλυωσε τὸ κεφάλι με τακουviες, ἐξαφανίστηκε.

Μετὰ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀποκάλυψιν, πῆραν τὸν Χάρντ καὶ τὸν μετέφεραν γιᾱ νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὸ Πεντοβίλ σὺν Τσέφιλδ ὡς Πῆτς αὐτὴ τὴ φορὰ.

Τὸ ταξίδι ἦταν ἀνυπόφορον καὶ σὺν ἀρχὴν τοῦ ὁ Πῆτς κατελήφθη ἀπὸ μίᾱ κρίση τρελλᾶς. Κυλιόταν σὺν πᾶτωμα κί' ἤθελε νὰ δαγκώσῃ ὄλο τὸν κόσμον. Ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαине ἀφρόδες καὶ οὐρλιάσματα.

Ὅταν πέρασε αὐτὴ ἡ κρίση εἶπε νὰ κατεβάσουν τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου παρ' ὄλο τὸ φοβερὸ κρῦο καὶ τὸ χιόνι, κί' ἂν δὲν τὸν ἀκούγαν θὰ ξανάρχιζε τις μανιακές του ἐκδηλώσεις.

Τότε, μ' ἕνα πήδημα πὺς ἦταν περισσότερον ἀπὸ τρέλ-λα ρίχτηκε ἀπὸ τὸ παράθυρον σὺν κενὸ.

Κί' ὅταν τὸ τραῖνο στάθμευσε τὸν βρῆκαν ξαπλωμένο σὺν γῇ με τὸ κρανίον σπασμένο κί' ἀναίσθητον. Τὸν μετέφε-ραν ἀμέσως σὺν Νοσοκομεῖο κί' ἀφοῦ ὕστερα ἀπὸ θερα-πεία μερικῶν ἐβδομαδῶν, ἔγινε καλὰ, ἀρχισε ἡ δίκη του. Τὸ κτύπημα τῆς κεφαλῆς τὸν εἶχε σχεδὸν θεραπεύσῃ ἀπὸ τὴ μανία του.

Καθισμένος σὺν ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου καὶ φορών-τας μίᾱ ρενδικόττα παρόμοια μ' ἐκείνην τοῦ δόκτορος Τζόν-σον, παρουσιάζει ἕνα πρόσωπον μελαγχολικῆς ὁμορφιάς. Παραδέχθηκε σιωπηλῶς ὄλες τις κατηγορίες πὺς τοῦ ἀπε-διδαν καὶ ἀκούσε με ψυχραιμία τὴν καταδίκη του σὲ θάνατον.

Ἦ ταυτότης ἔτσι τοῦ ἐγκληματίου Χάρντ δὲν ἐξηκρι-βώθη καὶ πάλῃ.

Ἦ μόνη του ἀνακούφ-ση περιμένοντας τὸν θάνατον ἦταν νὰ παίξῃ φλάουτο.

Τὴν ἡμέρα πὺς ὠρίστηκε ἡ ἐκτέλεση, ἐνῶ ὁ κόσμος εἶ-χε μαζευθῇ σὺν πόρτα τῆς φυλακῆς ἕνας δεσμοφύλακας ἐκρέμασε ἔξω ἀπ' αὐτὴ μίᾱ καρτέλλα πὺς ἐγράφε: «ἡ δικαιο-σύνη ἀπεδόθη».

Ὁ Κάρολος Πῆτς πρὶν ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἀγχόνης, προέ-βη εἰς μίᾱν ἐξομολόγησιν.

Ἀπεκάλυψε ὅτι, δράστης τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον διεπράχθη πρὸ ἔτους εἰς Πόρτσμουθ, ἦτο αὐτός.

Ὁ καταδικασθεὶς καὶ ἐκτελεσθεὶς, ἀντ' αὐτοῦ ἦτο ἕνας ἀθῶος πολίτης.

Τέλος, ὅπως κατέθεσε ἕνας βαρυποινίτης τῶν φυλακῶν ὁ Πῆτς, ἡ Χάρντ, ἡ Τζόνσον, εἶναι δόκτωρ Τζαϊκία, ἀπὸ τὸ Πλύμμουθ, πὺς παραφρονήσας διότι ἐκ λάθους ἐδῆλη-τηρίασε τὴ γυναίκα του, εἶχε ἐξαφανισθῇ ἐκείθεν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ROMANTZO.

(Συνέχεια)

Μιά νεκρική χλωμάδα, και
ιά γκριμάτσα πόνου. Έδινε
τά χαρακτηριστικά του, την
κράση τραγικής μάσκας.

Οι ρυτίδες του είχαν σκα-
τη πιό βαθιές κι' έκαναν τὸ
ρόσωπό του γωνιώδες.

Τὰ μαλλιά του ἀκατάστα-
α, νοτισμένα ἀπὸ τὸν ἰδρῶ-
α τῆς ἀγωνίας, είχαν λευ-
ανθῇ δόλοτα, μέσα σὲ μιὰ
ὄχτα.

Τὰ μάτια του, κόκκινα ἄ-
δ τὴν ἀγρύπνια, φουσκια-
μένα, ἀνέκφραστα, είχαν μιὰ
τιλινότητα γυαλιού.

Μπήκε μέσα στὸ δωμάτιο,
έραςε τὸ χέρι του τρυφερά
τὴ μέση τῆς ἀνηψιάς του καὶ
αἰρετώντας, ἐλάφρα, μὲ μιὰ
νύση τοῦ κεφαλιού, τὸν Τόμ,

ὃν παρέσυρε στὸν διάδρομο
στὴν κατέβασε, μὲ μ'ρίες
ροφυλάξεις, τὴ σκάλα.

Ἡ Μαίρη εἶχε γείρει τὸ
εἶδος τῆς στὸν ὄμο του καὶ
ἔδξε στὴν ἰσχυρή ἀπὸ τὸ
ἴο τῆς, μηχανικά.

Ὅταν ἀνέβηκαν στὸ ἀμά-
ι, ποὺ τοὺς περίμενε στὴν
ὄρτα, ὁ ντὲ Ρότσαρντ διορ-
δόνοντας τὸ γούνιο κάλυμ-
α, ποὺ ἔρριξε στὰ πόδια τῆς,

ἡ ρώτησε μὲ μισή, ἀσθενική
ωνή:

—Τι ἔτρεξε, Μαίρη;

—Τίποτα, θεῖε μου.

—Τίποτα; Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ «τίποτα» σ' ἔχει κάνει νὰ
οιάζης μὲ τὸ πουλάκι, ποὺ πρὶν νὰ νοιώσῃ γερὰ τὰ φτε-
α του, ἔκανε νὰ πετάξῃ, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ λαβώθηκε.

—Ἐνὰ ἀχρωμο χαμόγελο ἦταν ἡ ἀπάντησή.

—Γιατί δὲ λὲς τὴν ἀλήθεια σὲ μένα Μαίρη; Ξέρεις πὼς
μένα μόνο ἔχεις σ' αὐτὸ τὸν ψεύτικο κόσμο, ὅπως κι' ἐγώ,
ἡ μονάχα ἐσένα. Ἡ ἀδερφή μου, πεθαίνοντας, σ' ἔφισε
τὰ χέρια μου τόσο μικρή, ποὺ συνήθισα νὰ σὲ θαρρῶ σάν
αἰδί μου. Σὲ στήριξα στὰ πρῶτα σου παραπατητὰ βήμα-
α καὶ χάρικα τὰ πρῶτα χαμόγελά σου. Ὅτι ἔχω μέσα
τὴν ψυχὴ μου τρυφερό, σοῦ ἀνῆκει. Πίστεψε, Μαίρη, πὼς
δική σου ἡ εὐτυχία κι' ἡ δική σου ἡ χαρὰ μ' ἐνδιαφέρου-
ν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια μου τὴ ζωὴ. Σήμερα τὸ πρῶτ,

ποὺ ἦκα ἀπὸ τὴν κάμαρά μου, σὲ ζήτησα γιὰ νὰ βρῶ κοντά
ου παρηγοριά. Μοῦ εἶπαν, πὼς εἶχες φύγει, γιὰ τὸ σπλι-
ῦ Τόμ. Συλλογίστηκα πὼς θὰ σ' είχαν καλέσει οἱ θεῖες
ου, ὅπως ἐκάλεσαν ἐχθὲς ἐμένα. Οἱ καὶ ἡμέρες, οἱ γεροντο-
ρες, δὲ σκέφτονται παρὰ τὸν ἀνηψὶ δ' τους. Πῆδηξα στὸ
μάξι κι' ἔτρεξα νὰ προλάβω αὐτὸ τὸ τίποτα, ποὺ σ' ἔκα-
τὸσο δυστυχισμένη. Δὲν τὸ πρόλαβα. Ἀνοιξέ μου τοῦ
αχιστον τὴν καρδιά σου Πέες μου τὸν πόνο σου ν' ἀλα-
ρώσης. Κλάψε, ἂν θέλῃς, μέσα στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἡ φωνὴ του, εἶχε πάρει ἕναν τόνο τρυφερό, νανουρι-
κό.

Μὲ τὸ λίκνισμα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ τὰ λόγια τοῦ ντὲ Ρό-
αρντ, ἡ Μαίρη εἶχε γιὰ λίγα λεπτά τὴν ἐντύπωση, πὼς
ν κοιμίζανε μαρὸ, στὴν κάτασπρή τῆς κούνια.

Τὸ κορμί τῆς, ὅμως, ποὺ πονοῦσε δόλοκληρο, τὸ στήθος
ς, ποὺ τὸ βάραινε κατὶ σὰ βραχνάς, τὰ μάτια τῆς, ποὺ
ν πονοῖσαν καθὼς πῆγε νὰ τὰ κλείσῃ τὴν ξαναφεραν
ὃν πικρὴ πραγματικότητα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μιὰ παραμονὴ πρωτοχρονιάς στὴ Νέα Ὑόρκη
ὁ ἐπίσκοπος, τῆς Νέας Ὑόρκης Τόμ Ἀμστρογγ ἐβδομηνταπεντάτης
πιά, κάθεται μπροστὰ στὴ φωτιά τοῦ τζακιῦ συντροφευμένος ἀπ'
τὴν ἐγγονή του τὴ Σούζη καὶ μαθαίνει ἀπ' αὐτὴν ὅτι ὁ ἀδελφός
τῆς κι' ἐγγονός του Χάρου ἀγαπάει καὶ πρόκειται νὰ παντρευτῇ,
μιὰ ἡθοποιὸ Αὐτὸ εὐν ταράσσει κι' ὅταν ἐρχεται ὁ Χάρου καὶ
τοῦ ζητάει τὴν ἀδεία τοῦ γιὰ τὸ γάμο, ὁ γέρος ἐπίσκοπος προσπα-
θεῖ νὰ τὸν μεταπειλή. Μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Χάρου ὁ γέρος
ἐπίσκοπος ἀναγκάζεται ν' ἀνοιξῇ μπροστὰ του μιὰ κασετίνα
ὅπου βρίσκεται ἕνα μεταξωτὸ μαντηλάκι, ἕνα μπουκετάκι μαρμα-
μένον ἀσπρὸ μενεξέδες κι' ἕνα τετράδιο ὅπου ὁ αἰδεσιμώτατος
εἶχε γράψῃ τὸ ρομάντζο ποὺ εἶχε ζήσει στὰ νεῖα του μὲ μιὰ
ἐπισημη ἡθοποιὸ τῶν καιρῶν του, τὴ Ρίτα Κανταλίνι. * * Σὲ μιὰ
γιορτῇ, στὸ μέγαρο τοῦ ντὲ Ρότσαρντ, ὁ νέος τότε πάστορας Τόμ
Ἀμστρογγ γνωρίζει τὴν τραγουδίστρια τῆς ὄπερας Ρίτα Κανταλί-
νι, καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, ποὺ ἦταν ἐραστής τῆς
Ρίτας Κανταλίνι, κι' ἡ ἀνηψιά του Μαίρη, ποὺ ἀγαπάει δόλοθε-
μα τὸν Τόμ Ἀμστρογγ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρῃ, ὑποφέρουν ἀπὸ
τὸ γεγονός αὐτὸ Ἀντιθέτως ὁ Τόμ Ἀμστρογγ εἶναι τόσο εὐτυ-
χισμένος ποὺ ἀλλάζει τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του Καλεῖ τὴν Κανταλ-
λίνι στὸ γράφειο του καὶ τῆς προτείνει ν' ἀρραβωνιστοῦνε
Ἐκείνη τοῦ δηλώνει πὼς δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ γυναίκα του
κι' ὁ Τόμ ὑποψιάζεται πὼς τὴν ἀγαπᾷ ὁ ντὲ Ρότσαρντ καὶ τὴν
προκαλεῖ νὰ ὀρκιστῇ πὼς δὲν εἶναι ἀλήθεια. Μπαίνει ὁ ντὲ Ρό-
τσαρντ ποὺ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κατάσταση δίνει τὸ λόγο τῆς τιμῆς
τοῦ στὸν Τόμ πὼς δὲν ὑπῆρχε ποτὲ ἐραστής τῆς Κανταλίνι. Ἡ
Κανταλίνι ἐξανίσταται καὶ ὀμολογεῖ τὴν ἀλήθεια. Ὁ Τόμ, τρελ-
λὸς ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ τοῦς διώχνει καὶ τοῦς δύο, καὶ κλαίει τὸ
χαμένο ὄνειρό του Ἡ ἀνηψιά τοῦ Ρότσαρντ Μαίρη τρέχει στὸ
σπίτι του τὸ ἄλλο πρῶτ καὶ τὸν βρίσκει ξάγρυπνο καὶ κλαμμένο
στὸ γράφειο του Ἐκείνος τὴν ὑποδέχεται σκαιὰ καὶ θέλει νὰ
τὴ διώξῃ, ὅταν ἀντιλαμβάνεται ἀπὸ τὰ λόγια τῆς καὶ ἀπὸ τὸν
τόνο τῆς φωνῆς τῆς πὼς ἔχει κι' αὐτὴ ἕναν δυστυχισμένον ἐρωτα,
καὶ τῆς φέρεται ἀδερφικά Ἐκείνη ὅμως ἐκδηλώνεται ἐρωτικά. Ὁ
Τόμ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ διώχνει ἀλλὰ ἀμέσως νομιζοντας πὼς τὴν
πυρεξήγησε τῆς ζητάει συγγνώμη, τὴν φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ τὴ
διώχνει. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Μαίρη φεύγει, ἐμφανίζεται ὁ ντὲ Ρό-
τσαρντ.

—Τι ἔτρεξε, Μαίρη;
—Τίποτα, θεῖε μου.
—Τίποτα; Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ «τίποτα» σ' ἔχει κάνει νὰ
οιάζης μὲ τὸ πουλάκι, ποὺ πρὶν νὰ νοιώσῃ γερὰ τὰ φτε-
α του, ἔκανε νὰ πετάξῃ, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ λαβώθηκε.
—Ἐνὰ ἀχρωμο χαμόγελο ἦταν ἡ ἀπάντησή.

—Γιατί δὲ λὲς τὴν ἀλήθεια σὲ μένα Μαίρη; Ξέρεις πὼς
μένα μόνο ἔχεις σ' αὐτὸ τὸν ψεύτικο κόσμο, ὅπως κι' ἐγώ,
ἡ μονάχα ἐσένα. Ἡ ἀδερφή μου, πεθαίνοντας, σ' ἔφισε
τὰ χέρια μου τόσο μικρή, ποὺ συνήθισα νὰ σὲ θαρρῶ σάν
αἰδί μου. Σὲ στήριξα στὰ πρῶτα σου παραπατητὰ βήμα-
α καὶ χάρικα τὰ πρῶτα χαμόγελά σου. Ὅτι ἔχω μέσα
τὴν ψυχὴ μου τρυφερό, σοῦ ἀνῆκει. Πίστεψε, Μαίρη, πὼς
δική σου ἡ εὐτυχία κι' ἡ δική σου ἡ χαρὰ μ' ἐνδιαφέρου-
ν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια μου τὴ ζωὴ. Σήμερα τὸ πρῶτ,

ποὺ ἦκα ἀπὸ τὴν κάμαρά μου, σὲ ζήτησα γιὰ νὰ βρῶ κοντά
ου παρηγοριά. Μοῦ εἶπαν, πὼς εἶχες φύγει, γιὰ τὸ σπλι-
ῦ Τόμ. Συλλογίστηκα πὼς θὰ σ' είχαν καλέσει οἱ θεῖες
ου, ὅπως ἐκάλεσαν ἐχθὲς ἐμένα. Οἱ καὶ ἡμέρες, οἱ γεροντο-
ρες, δὲ σκέφτονται παρὰ τὸν ἀνηψὶ δ' τους. Πῆδηξα στὸ
μάξι κι' ἔτρεξα νὰ προλάβω αὐτὸ τὸ τίποτα, ποὺ σ' ἔκα-
τὸσο δυστυχισμένη. Δὲν τὸ πρόλαβα. Ἀνοιξέ μου τοῦ
αχιστον τὴν καρδιά σου Πέες μου τὸν πόνο σου ν' ἀλα-
ρώσης. Κλάψε, ἂν θέλῃς, μέσα στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἡ φωνὴ του, εἶχε πάρει ἕναν τόνο τρυφερό, νανουρι-
κό.

Μὲ τὸ λίκνισμα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ τὰ λόγια τοῦ ντὲ Ρό-
αρντ, ἡ Μαίρη εἶχε γιὰ λίγα λεπτά τὴν ἐντύπωση, πὼς
ν κοιμίζανε μαρὸ, στὴν κάτασπρή τῆς κούνια.

Τὸ κορμί τῆς, ὅμως, ποὺ πονοῦσε δόλοκληρο, τὸ στήθος
ς, ποὺ τὸ βάραινε κατὶ σὰ βραχνάς, τὰ μάτια τῆς, ποὺ
ν πονοῖσαν καθὼς πῆγε νὰ τὰ κλείσῃ τὴν ξαναφεραν
ὃν πικρὴ πραγματικότητα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μιὰ παραμονὴ πρωτοχρονιάς στὴ Νέα Ὑόρκη
ὁ ἐπίσκοπος, τῆς Νέας Ὑόρκης Τόμ Ἀμστρογγ ἐβδομηνταπεντάτης
πιά, κάθεται μπροστὰ στὴ φωτιά τοῦ τζακιῦ συντροφευμένος ἀπ'
τὴν ἐγγονή του τὴ Σούζη καὶ μαθαίνει ἀπ' αὐτὴν ὅτι ὁ ἀδελφός
τῆς κι' ἐγγονός του Χάρου ἀγαπάει καὶ πρόκειται νὰ παντρευτῇ,
μιὰ ἡθοποιὸ Αὐτὸ εὐν ταράσσει κι' ὅταν ἐρχεται ὁ Χάρου καὶ
τοῦ ζητάει τὴν ἀδεία τοῦ γιὰ τὸ γάμο, ὁ γέρος ἐπίσκοπος προσπα-
θεῖ νὰ τὸν μεταπειλή. Μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Χάρου ὁ γέρος
ἐπίσκοπος ἀναγκάζεται ν' ἀνοιξῇ μπροστὰ του μιὰ κασετίνα
ὅπου βρίσκεται ἕνα μεταξωτὸ μαντηλάκι, ἕνα μπουκετάκι μαρμα-
μένον ἀσπρὸ μενεξέδες κι' ἕνα τετράδιο ὅπου ὁ αἰδεσιμώτατος
εἶχε γράψῃ τὸ ρομάντζο ποὺ εἶχε ζήσει στὰ νεῖα του μὲ μιὰ
ἐπισημη ἡθοποιὸ τῶν καιρῶν του, τὴ Ρίτα Κανταλίνι. * * Σὲ μιὰ
γιορτῇ, στὸ μέγαρο τοῦ ντὲ Ρότσαρντ, ὁ νέος τότε πάστορας Τόμ
Ἀμστρογγ γνωρίζει τὴν τραγουδίστρια τῆς ὄπερας Ρίτα Κανταλί-
νι, καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, ποὺ ἦταν ἐραστής τῆς
Ρίτας Κανταλίνι, κι' ἡ ἀνηψιά του Μαίρη, ποὺ ἀγαπάει δόλοθε-
μα τὸν Τόμ Ἀμστρογγ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρῃ, ὑποφέρουν ἀπὸ
τὸ γεγονός αὐτὸ Ἀντιθέτως ὁ Τόμ Ἀμστρογγ εἶναι τόσο εὐτυ-
χισμένος ποὺ ἀλλάζει τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του Καλεῖ τὴν Κανταλ-
λίνι στὸ γράφειο του καὶ τῆς προτείνει ν' ἀρραβωνιστοῦνε
Ἐκείνη τοῦ δηλώνει πὼς δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ γυναίκα του
κι' ὁ Τόμ ὑποψιάζεται πὼς τὴν ἀγαπᾷ ὁ ντὲ Ρότσαρντ καὶ τὴν
προκαλεῖ νὰ ὀρκιστῇ πὼς δὲν εἶναι ἀλήθεια. Μπαίνει ὁ ντὲ Ρό-
τσαρντ ποὺ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κατάσταση δίνει τὸ λόγο τῆς τιμῆς
τοῦ στὸν Τόμ πὼς δὲν ὑπῆρχε ποτὲ ἐραστής τῆς Κανταλίνι. Ἡ
Κανταλίνι ἐξανίσταται καὶ ὀμολογεῖ τὴν ἀλήθεια. Ὁ Τόμ, τρελ-
λὸς ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ τοῦς διώχνει καὶ τοῦς δύο, καὶ κλαίει τὸ
χαμένο ὄνειρό του Ἡ ἀνηψιά τοῦ Ρότσαρντ Μαίρη τρέχει στὸ
σπίτι του τὸ ἄλλο πρῶτ καὶ τὸν βρίσκει ξάγρυπνο καὶ κλαμμένο
στὸ γράφειο του Ἐκείνος τὴν ὑποδέχεται σκαιὰ καὶ θέλει νὰ
τὴ διώξῃ, ὅταν ἀντιλαμβάνεται ἀπὸ τὰ λόγια τῆς καὶ ἀπὸ τὸν
τόνο τῆς φωνῆς τῆς πὼς ἔχει κι' αὐτὴ ἕναν δυστυχισμένον ἐρωτα,
καὶ τῆς φέρεται ἀδερφικά Ἐκείνη ὅμως ἐκδηλώνεται ἐρωτικά. Ὁ
Τόμ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ διώχνει ἀλλὰ ἀμέσως νομιζοντας πὼς τὴν
πυρεξήγησε τῆς ζητάει συγγνώμη, τὴν φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ τὴ
διώχνει. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Μαίρη φεύγει, ἐμφανίζεται ὁ ντὲ Ρό-
τσαρντ.

—Τι ἔτρεξε, Μαίρη;
—Τίποτα, θεῖε μου.
—Τίποτα; Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ «τίποτα» σ' ἔχει κάνει νὰ
οιάζης μὲ τὸ πουλάκι, ποὺ πρὶν νὰ νοιώσῃ γερὰ τὰ φτε-
α του, ἔκανε νὰ πετάξῃ, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ λαβώθηκε.

—Ἐνὰ ἀχρωμο χαμόγελο ἦταν ἡ ἀπάντησή.

—Γιατί δὲ λὲς τὴν ἀλήθεια σὲ μένα Μαίρη; Ξέρεις πὼς
μένα μόνο ἔχεις σ' αὐτὸ τὸν ψεύτικο κόσμο, ὅπως κι' ἐγώ,
ἡ μονάχα ἐσένα. Ἡ ἀδερφή μου, πεθαίνοντας, σ' ἔφισε
τὰ χέρια μου τόσο μικρή, ποὺ συνήθισα νὰ σὲ θαρρῶ σάν
αἰδί μου. Σὲ στήριξα στὰ πρῶτα σου παραπατητὰ βήμα-
α καὶ χάρικα τὰ πρῶτα χαμόγελά σου. Ὅτι ἔχω μέσα
τὴν ψυχὴ μου τρυφερό, σοῦ ἀνῆκει. Πίστεψε, Μαίρη, πὼς
δική σου ἡ εὐτυχία κι' ἡ δική σου ἡ χαρὰ μ' ἐνδιαφέρου-
ν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια μου τὴ ζωὴ. Σήμερα τὸ πρῶτ,

ποὺ ἦκα ἀπὸ τὴν κάμαρά μου, σὲ ζήτησα γιὰ νὰ βρῶ κοντά
ου παρηγοριά. Μοῦ εἶπαν, πὼς εἶχες φύγει, γιὰ τὸ σπλι-
ῦ Τόμ. Συλλογίστηκα πὼς θὰ σ' είχαν καλέσει οἱ θεῖες
ου, ὅπως ἐκάλεσαν ἐχθὲς ἐμένα. Οἱ καὶ ἡμέρες, οἱ γεροντο-
ρες, δὲ σκέφτονται παρὰ τὸν ἀνηψὶ δ' τους. Πῆδηξα στὸ
μάξι κι' ἔτρεξα νὰ προλάβω αὐτὸ τὸ τίποτα, ποὺ σ' ἔκα-
τὸσο δυστυχισμένη. Δὲν τὸ πρόλαβα. Ἀνοιξέ μου τοῦ
αχιστον τὴν καρδιά σου Πέες μου τὸν πόνο σου ν' ἀλα-
ρώσης. Κλάψε, ἂν θέλῃς, μέσα στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἡ φωνὴ του, εἶχε πάρει ἕναν τόνο τρυφερό, νανουρι-
κό.

Μὲ τὸ λίκνισμα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ τὰ λόγια τοῦ ντὲ Ρό-
αρντ, ἡ Μαίρη εἶχε γιὰ λίγα λεπτά τὴν ἐντύπωση, πὼς
ν κοιμίζανε μαρὸ, στὴν κάτασπρή τῆς κούνια.

Τὸ κορμί τῆς, ὅμως, ποὺ πονοῦσε δόλοκληρο, τὸ στήθος
ς, ποὺ τὸ βάραινε κατὶ σὰ βραχνάς, τὰ μάτια τῆς, ποὺ
ν πονοῖσαν καθὼς πῆγε νὰ τὰ κλείσῃ τὴν ξαναφεραν
ὃν πικρὴ πραγματικότητα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μιὰ παραμονὴ πρωτοχρονιάς στὴ Νέα Ὑόρκη
ὁ ἐπίσκοπος, τῆς Νέας Ὑόρκης Τόμ Ἀμστρογγ ἐβδομηνταπεντάτης
πιά, κάθεται μπροστὰ στὴ φωτιά τοῦ τζακιῦ συντροφευμένος ἀπ'
τὴν ἐγγονή του τὴ Σούζη καὶ μαθαίνει ἀπ' αὐτὴν ὅτι ὁ ἀδελφός
τῆς κι' ἐγγονός του Χάρου ἀγαπάει καὶ πρόκειται νὰ παντρευτῇ,
μιὰ ἡθοποιὸ Αὐτὸ εὐν ταράσσει κι' ὅταν ἐρχεται ὁ Χάρου καὶ
τοῦ ζητάει τὴν ἀδεία τοῦ γιὰ τὸ γάμο, ὁ γέρος ἐπίσκοπος προσπα-
θεῖ νὰ τὸν μεταπειλή. Μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Χάρου ὁ γέρος
ἐπίσκοπος ἀναγκάζεται ν' ἀνοιξῇ μπροστὰ του μιὰ κασετίνα
ὅπου βρίσκεται ἕνα μεταξωτὸ μαντηλάκι, ἕνα μπουκετάκι μαρμα-
μένον ἀσπρὸ μενεξέδες κι' ἕνα τετράδιο ὅπου ὁ αἰδεσιμώτατος
εἶχε γράψῃ τὸ ρομάντζο ποὺ εἶχε ζήσει στὰ νεῖα του μὲ μιὰ
ἐπισημη ἡθοποιὸ τῶν καιρῶν του, τὴ Ρίτα Κανταλίνι. * * Σὲ μιὰ
γιορτῇ, στὸ μέγαρο τοῦ ντὲ Ρότσαρντ, ὁ νέος τότε πάστορας Τόμ
Ἀμστρογγ γνωρίζει τὴν τραγουδίστρια τῆς ὄπερας Ρίτα Κανταλί-
νι, καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, ποὺ ἦταν ἐραστής τῆς
Ρίτας Κανταλίνι, κι' ἡ ἀνηψιά του Μαίρη, ποὺ ἀγαπάει δόλοθε-
μα τὸν Τόμ Ἀμστρογγ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρῃ, ὑποφέρουν ἀπὸ
τὸ γεγονός αὐτὸ Ἀντιθέτως ὁ Τόμ Ἀμστρογγ εἶναι τόσο εὐτυ-
χισμένος ποὺ ἀλλάζει τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του Καλεῖ τὴν Κανταλ-
λίνι στὸ γράφειο του καὶ τῆς προτείνει ν' ἀρραβωνιστοῦνε
Ἐκείνη τοῦ δηλώνει πὼς δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ γυναίκα του
κι' ὁ Τόμ ὑποψιάζεται πὼς τὴν ἀγαπᾷ ὁ ντὲ Ρότσαρντ καὶ τὴν
προκαλεῖ νὰ ὀρκιστῇ πὼς δὲν εἶναι ἀλήθεια. Μπαίνει ὁ ντὲ Ρό-
τσαρντ ποὺ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κατάσταση δίνει τὸ λόγο τῆς τιμῆς
τοῦ στὸν Τόμ πὼς δὲν ὑπῆρχε ποτὲ ἐραστής τῆς Κανταλίνι. Ἡ
Κανταλίνι ἐξανίσταται καὶ ὀμολογεῖ τὴν ἀλήθεια. Ὁ Τόμ, τρελ-
λὸς ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ τοῦς διώχνει καὶ τοῦς δύο, καὶ κλαίει τὸ
χαμένο ὄνειρό του Ἡ ἀνηψιά τοῦ Ρότσαρντ Μαίρη τρέχει στὸ
σπίτι του τὸ ἄλλο πρῶτ καὶ τὸν βρίσκει ξάγρυπνο καὶ κλαμμένο
στὸ γράφειο του Ἐκείνος τὴν ὑποδέχεται σκαιὰ καὶ θέλει νὰ
τὴ διώξῃ, ὅταν ἀντιλαμβάνεται ἀπὸ τὰ λόγια τῆς καὶ ἀπὸ τὸν
τόνο τῆς φωνῆς τῆς πὼς ἔχει κι' αὐτὴ ἕναν δυστυχισμένον ἐρωτα,
καὶ τῆς φέρεται ἀδερφικά Ἐκείνη ὅμως ἐκδηλώνεται ἐρωτικά. Ὁ
Τόμ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ διώχνει ἀλλὰ ἀμέσως νομιζοντας πὼς τὴν
πυρεξήγησε τῆς ζητάει συγγνώμη, τὴν φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ τὴ
διώχνει. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Μαίρη φεύγει, ἐμφανίζεται ὁ ντὲ Ρό-
τσαρντ.

—Τι ἔτρεξε, Μαίρη;
—Τίποτα, θεῖε μου.
—Τίποτα; Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ «τίποτα» σ' ἔχει κάνει νὰ
οιάζης μὲ τὸ πουλάκι, ποὺ πρὶν νὰ νοιώσῃ γερὰ τὰ φτε-
α του, ἔκανε νὰ πετάξῃ, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ λαβώθηκε.

—Ἐνὰ ἀχρωμο χαμόγελο ἦταν ἡ ἀπάντησή.

—Γιατί δὲ λὲς τὴν ἀλήθεια σὲ μένα Μαίρη; Ξέρεις πὼς
μένα μόνο ἔχεις σ' αὐτὸ τὸν ψεύτικο κόσμο, ὅπως κι' ἐγώ,
ἡ μονάχα ἐσένα. Ἡ ἀδερφή μου, πεθαίνοντας, σ' ἔφισε
τὰ χέρια μου τόσο μικρή, ποὺ συνήθισα νὰ σὲ θαρρῶ σάν
αἰδί μου. Σὲ στήριξα στὰ πρῶτα σου παραπατητὰ βήμα-
α καὶ χάρικα τὰ πρῶτα χαμόγελά σου. Ὅτι ἔχω μέσα
τὴν ψυχὴ μου τρυφερό, σοῦ ἀνῆκει. Πίστεψε, Μαίρη, πὼς
δική σου ἡ εὐτυχία κι' ἡ δική σου ἡ χαρὰ μ' ἐνδιαφέρου-
ν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια μου τὴ ζωὴ. Σήμερα τὸ πρῶτ,

ποὺ ἦκα ἀπὸ τὴν κάμαρά μου, σὲ ζήτησα γιὰ νὰ βρῶ κοντά
ου παρηγοριά. Μοῦ εἶπαν, πὼς εἶχες φύγει, γιὰ τὸ σπλι-
ῦ Τόμ. Συλλογίστηκα πὼς θὰ σ' είχαν καλέσει οἱ θεῖες
ου, ὅπως ἐκάλεσαν ἐχθὲς ἐμένα. Οἱ καὶ ἡμέρες, οἱ γεροντο-
ρες, δὲ σκέφτονται παρὰ τὸν ἀνηψὶ δ' τους. Πῆδηξα στὸ
μάξι κι' ἔτρεξα νὰ προλάβω αὐτὸ τὸ τίποτα, ποὺ σ' ἔκα-
τὸσο δυστυχισμένη. Δὲν τὸ πρόλαβα. Ἀνοιξέ μου τοῦ
αχιστον τὴν καρδιά σου Πέες μου τὸν πόνο σου ν' ἀλα-
ρώσης. Κλάψε, ἂν θέλῃς, μέσα στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἡ φωνὴ του, εἶχε πάρει ἕναν τόνο τρυφερό, νανουρι-
κό.

Μὲ τὸ λίκνισμα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ τὰ λόγια τοῦ ντὲ Ρό-
αρντ, ἡ Μαίρη εἶχε γιὰ λίγα λεπτά τὴν ἐντύπωση, πὼς
ν κοιμίζανε μαρὸ, στὴν κάτασπρή τῆς κούνια.

Τὸ κορμί τῆς, ὅμως, ποὺ πονοῦσε δόλοκληρο, τὸ στήθος
ς, ποὺ τὸ βάραινε κατὶ σὰ βραχνάς, τὰ μάτια τῆς, ποὺ
ν πονοῖσαν καθὼς πῆγε νὰ τὰ κλείσῃ τὴν ξαναφεραν
ὃν πικρὴ πραγματικότητα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μιὰ παραμονὴ πρωτοχρονιάς στὴ Νέα Ὑόρκη
ὁ ἐπίσκοπος, τῆς Νέας Ὑόρκης Τόμ Ἀμστρογγ ἐβδομηνταπεντάτης
πιά, κάθεται μπροστὰ στὴ φωτιά τοῦ τζακιῦ συντροφευμένος ἀπ'
τὴν ἐγγονή του τὴ Σούζη καὶ μαθαίνει ἀπ' αὐτὴν ὅτι ὁ ἀδελφός
τῆς κι' ἐγγονός του Χάρου ἀγαπάει καὶ πρόκειται νὰ παντρευτῇ,
μιὰ ἡθοποιὸ Αὐτὸ εὐν ταράσσει κι' ὅταν ἐρχεται ὁ Χάρου καὶ
τοῦ ζητάει τὴν ἀδεία τοῦ γιὰ τὸ γάμο, ὁ γέρος ἐπίσκοπος προσπα-
θεῖ νὰ τὸν μεταπειλή. Μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Χάρου ὁ γέρος
ἐπίσκοπος ἀναγκάζεται ν' ἀνοιξῇ μπροστὰ του μιὰ κασετίνα
ὅπου βρίσκεται ἕνα μεταξωτὸ μαντηλάκι, ἕνα μπουκετάκι μαρμα-
μένον ἀσπρὸ μενεξέδες κι' ἕνα τετράδιο ὅπου ὁ αἰδεσιμώτατος
εἶχε γράψῃ τὸ ρομάντζο ποὺ εἶχε ζήσει στὰ νεῖα του μὲ μιὰ
ἐπισημη ἡθοποιὸ τῶν καιρῶν του, τὴ Ρίτα Κανταλίνι. * * Σὲ μιὰ
γιορτῇ, στὸ μέγαρο τοῦ ντὲ Ρότσαρντ, ὁ νέος τότε πάστορας Τόμ
Ἀμστρογγ γνωρίζει τὴν τραγουδίστρια τῆς ὄπερας Ρίτα Κανταλί-
νι, καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Ὁ ντὲ Ρότσαρντ, ποὺ ἦταν ἐραστής τῆς
Ρίτας Κανταλίνι, κι' ἡ ἀνηψιά του Μαίρη, ποὺ ἀγαπάει δόλοθε-
μα τὸν Τόμ Ἀμστρογγ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρῃ, ὑποφέρουν ἀπὸ
τὸ γεγονός αὐτὸ Ἀντιθέτως ὁ Τόμ Ἀμστρογγ εἶναι τόσο εὐτυ-
χισμένος ποὺ ἀλλάζει τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του Καλεῖ τὴν Κανταλ-
λίνι στὸ γράφειο του καὶ τῆς προτείνει ν' ἀρραβωνιστοῦνε
Ἐκείνη τοῦ δηλώνει πὼς δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ γυναίκα του
κι' ὁ Τόμ ὑποψιάζεται πὼς τὴν ἀγαπᾷ ὁ ντὲ Ρότσαρντ καὶ τὴν
προκαλεῖ νὰ ὀρκιστῇ πὼς δὲν εἶναι ἀλήθεια. Μπαίνει ὁ ντὲ Ρό-
τσαρντ ποὺ γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κατάσταση δίνει τὸ λόγο τῆς τιμῆς
τοῦ στὸν Τόμ πὼς δὲν ὑπῆρχε ποτὲ ἐραστής τῆς Κανταλίνι. Ἡ
Κανταλίνι ἐξανίσταται καὶ ὀμολογεῖ τὴν ἀλήθεια. Ὁ Τόμ, τ

Η ΤΑΝΕ ΜΗΝΑΣ ΚΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ ΝΟΥΜΠΑ ΕΙΧΕ ΕΡΑ- ΣΤΗ ΤΟΝ Κ. ΜΑΡΣΙΑΛ, ΜΠΟΡΖΙΛ- ΛΑ, ΤΟΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΙΛΟ ΤΟΥ ΑΝ- ΤΡΟΣ ΤΗΣ, ΕΝΑ ΦΙΛΟ ΠΟΥ Ο ΙΔΙΟΣ ΤΗΣ ΤΟΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕ ΜΟΛΙΣ ΕΙΧΑΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΗ :

—Αγαπημένη μου Γαβριέ- λα, σου παρουσιάζω ένα εξαί- ρετο φίλο μου, τον Μαρσιάλ Μπορζιλλά...σχεδόν αδελφό μου, έναν ευτυχισμένο άνθρωπο, που ζή από τα εισοδήματά του και όμως έχει την ανάδεια να πλητ- τη μερικά φορές.

Τίποτε το εξαιρετικό αυτός ο Μαρσιάλ Μπορζιλλά : πρόσωπο συνηθισμένο, μάτια μικρά, φρύ- δια πελώρια και χρώμα μελα- χροινό προς το μαύρο...αλλά χέ- ρια... κάτι χέρια εξαιρετικά πε- ριποιημένα και πολύ λεπτά...

—Όταν έμεινε μόνη με το Λε- όν, η Γαβριέλλα δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί αφού έριξε μία μα- τιά στα νύχια του μέλλοντος συζύγου της, και του είχε χαμο- γελώντας φυσικά :

—Ελπίζω, αγαπητέ μου, πως τώρα θα πηγαίνεις πότε- πότε στη μανικιουρίστα...

—Ο Λεόν κύτταξε τα δυό του χέρια, κατάλαβε και αποκρίθηκε :

—Αφού το θέλεις θα γίνω κι' αυτό, Γαβριέλλα, θα περριποιηθώ τα χέρια μου, αν και δεν θα ω- φελήσει σε τίποτε. Με την εργασία τη δική μου δεν πρέπει να περιμένω να ιδής ποτέ τα χέρια μου περιποιημένα σαν τα...

Μαρσιάλ Μπορζιλλά παραδείγματος χάριν... Παρα- τήρησε τα νύχια του Μαρσιάλ :

—Για να είμαι ειλικρινής όχι, δεν μ' ενδιαφέρουν αυτά τα χέρια...

—Ο Λεόν την εσφίξε στην αγκαλιά του μ' εγγνωμοσύνη.

—Ήταν ήσυχος. Ο Μαρσιάλ μπορούσε να νάρχεται σπίτι του όπως και πριν, αφού η ανε αδιάφορος στη μνηστή του.

Πέρασαν δυό χρόνια που η Γαβριέλλα είναι γυναίκα του Λεόν, ο οποίος υπερβολικά απασχολημένος με τις έρ- γασίες του στα αυτοκίνητα, έχασε δόλοτα την υπόσχεσή του να πηγαίνει κάπου-κάπου στη μανικιουρίστα. Ο Μαρ- σιάλ έρχεται τακτικά κάθε Κυριακή και γευματίζει με το νεαρό άντράγγιο, και τώρα, πριν ένα μήνα, έγινε έραστής της Γαβριέλλας. Τα πράγματα έγιναν πολύ κανονικά.

Συναντηθήκανε για πρώτη φορά στο διαμέρισμά του, ένα διαμέρισμα δρόμω, που βλέπει προς τον κήπο του λουξεμβούργου κι' από τα μισανοιγμένα παράθυρα του όποιου άκουαν τα πουλιά να κελαϊδούν ευτυχισμένα, τρα- γουδώντας τον αιώσιο ύμνο προς τον έρωτα.

Μιά καινούργια σελήνη του μέλιτος άρχισε για τη Γαβριέλλα ύστερ' απ' τις δύο άλλες που γνώρισε.

—Πώς ύστερ' απ' τις δύο άλλες ;

—Α ! βέβαια, δεν σάς είπα ακόμη... Η Γαβριέλλα πριν παντρευτεί με το Λεόν Νουμπά ήταν παντρεμένη μ'έναν ξανάξιο γι' αυτήν άνθρωπο, ο οποίος αφού έπαιξε αρκετό καιρό την κωμωδία του έρωτα, την άπατησε και μάλι- στα κατά τον ελβεινότερο τρόπο, χωρίς ούτε να φροντίσει να κρύψει την άθλια διαγωγή του... Έπακολούθησε το απα- λίστητο διαζύγιο, που τράβηξε πολύ σε μάκρος και τώρα κόρη, αν και είναι Κα Νουμπά, η Γαβριέλλα έχει αρκε- ρές υποθέσεις να κανονίσει με τον πρώτο της σύζυγο.

Ευτυχώς που βρήκε έναν δικηγόρο σοβαρό, τον κ. Ντονροζέ, ο οποίος φροντίζει με ειλικρίνεια για τα συμ- φέροντά της.

—Ο Λεόν δεν αγνοεί φυσικά αυτή την κατάσταση, αλλά ουδ' είναι πολύ στενόχωρο ν' άκούη για τον προκάτοχό του... Εδωλοεξήγητη εύσχημοτα... Έτσι, όταν τηλεφωνεί κ. Ντονροζέ στη Γαβριέλλα, αυτός αποσύρεται άμέσως στο γραφείο του... Ίσως και με κάποια ελαφρή νευρικήτητα.

Είναι πολύ σπάνιο να βρεθεί σήμερα ένας σύζυγος, που

αποσύρεται δια- νηλεφώνου στ' γυναίκα του... Μο- νάχα η εξαίρετη κά λεπτή θέσις της Γαβριέλλας έξηγει την τόση ευγένεια του άντρός της.

—Από τη μέρα που η Γαβριέ- λα έγινε έρωμένη του Μαρσιάλ Μπορζιλλά, μιά μονάχα σκέψη άπασχολεί το καστανό της κε- φαλάκι : πώς να συνεννοείται συχνά και χωρίς κίνδυνο με τον αγαπημένο της. Είναι τόσο άπα- ραίτητο αυτό όπως ξέρετε... Έπει- δὴ ο Λεόν την είδοποιεί κάποτε στο γεύμα πως θα γυρίση πολύ άργά το βράδυ, γιατί έχει συμ- βούλιο, είναι συχνά ελεύθερη.

—Αλλά πώς θα είδοποιήση τον Μαρσιάλ ;

—Αλλοτε πάλι λέγει στο φί- λο της : —Ίσως μπορέσω να σε ιδώ κατά τις τρεις, αύριο, αν ο άντρας μου δεν μου χαλάση τα σχέδια... Πώς να σε είδοποιήσω όμως ;

Είναι φανερό πως μονάχα το τηλέφωνο θα μπορούσε να τους έξυπηρετήση.

—Αλήθεια, τι ιδέα ! Αφού η φωνή του κ. Ντονροζέ έχει τη δύναμη να διώχνη άμέσως απ' το δωμάτιο τον σύζυγο, γιατί ο Μαρσιάλ να μη της τηλεφωνή σαν να ήταν ο λαμπρός και πρό- θυμος αυτός δικηγόρος ;

—Έτσι τα τακτοποιήσαν μιά χαρά. Και σήμερα, που ο Λεόν ήταν να λείψη δόλοκληρο το απόγευμα, η Γαβριέλλα έδω- σε έξοδο στην υπηρέτριά της, για να δεχθὴ τον αγαπημένο της στο σπίτι της... Την γοήτευε αυτή η ριψοκίνδυνη ιδέα, πρόσθετε κάποια και- νούργια σύγκληση στην ευτυχία της...

—Ο Μαρσιάλ θα της τηλεφωνήση όπως συνεννοήθηκαν, με το μαγικό όνομα του δικηγόρου, κατά τις τρεις, να μάθω μήπως υπάρχει κανένας κίνδυνος...

—Ακριβώς χτυπά το τηλέφωνο

—Η Γαβριέλλα όρμα και παίρνει το άκουστικό, ενώ ο αγαπημένος της φλόξε, ένα θαυμάσιο άσπρόμαυρο μπουλν- τώκι, χαϊδεύεται με χαρά πάνω στο χέρι της.

—Έμπρός, έμπρός ! έσύ σαι ;... πολύ καλά...

—Α ! σεις έστε, κ. Ντονροζέ ; ρωτά η Γαβριέλλα ξε- σπώντας στα γέλια. —Ω ! σε παρακαλώ, μη κάνης τόση φα- σαρία για να μιλήσης... Είμαι όλομόναχη, μ' ναι σου λέ- γω, όλομόναχη... Τι όμορφα που παίζεις την κωμωδία !...

Κάποιος που δεν ξέρει δεν θα μπορούσε ποτέ να μαντέψη, έτσι που μιλάς... Μά καλά, μη χάνουμε καιρό, έλα, τρέχα γρήγορα, αγάπη μου... Μ' ναι... Θ' άφήσω την πόρτα ά- νοιχτή... Δεν είναι ανάγκη να χτυπήσης το κουδούνι... Σε περιμένω, λατρεία μου !...

—Έβαλε κατόπι το άκουστικό στη θέση του, άνοιξε την ξώπορτα του διαμερίσματος και στάθηκε μιά στιγμή μπρο- στά στον καθρέφτη.

Με το πρόσωπο ξαναμμένο από την άναμνη της ευτυ- χίας, η Γαβριέλλα βάζει λίγη πουδρίτσα, λίγο ρούζ.

—Υστερ' από λίγο άκούει να κλείνουν οι γα την ξώπορτα.

—Η καρδιά της χτυπά δυνατά ενώ κλείνει τα μάτια της για να δεχθὴ σαν κοιμισμένη το φιλι της άμαρτίας, όταν, έξαφνα, νοιώθει κάτι δάχτυλα ξερά, ροζιασμένα, κοκκαλιά- ρικα και τρεμάμενα να πιάνουν τα χέρια της.

—Η Γαβριέλλα άνοίγει τα μάτια...

Φρίκη ! Βλέπει τον κ. Ντονροζέ, τον ίδιο τον κ. Ντονρο- ζέ, με σάρκα και όστά—προπάντων όστά—τόν άξιοθρήνητο γέρω- δικηγόρο, να κλαίη από πόδια της από χαρά και να της λέγη με φωνή κομμένη από την άπερίγραπτη συγκίνηση :

—Αγαπημένη μου, θησαυρέ μου, λατρεία μου... Είναι λοιπόν αλήθεια... Δεν όνειρεύομαι... Μάντεψέ τα αισθήματά μου... Καί γω που δεν τέλειωνα τις υποθέσεις σου για να μη σε χάσω... Θά δὴς τώρα πως θα κανονιστούν όλα άμέσως και πόσο ευτυχισμένοι θα ζήσουμε !... ΡΟΜΠΕΡ ΜΟΝΝΟΥΡΥ.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΦΡΑΓΚΙΣΣΑ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Η μεσαιωνική εποχή μας έχει χαρίσει πολλές ιστορίες που είναι τόσο άπιθανες και τόσο περίπλοκες, ώστε μοιάζουν με άληθινά μυθιστορήματα. Μιά απ' αυτές είναι και η ιστορία της Φράγκισσας Σουλτάνας, που άναστάτω- σε χρόνια δόλοκληρα την Κωνσταντινούπολη κι' άφήκε πί- σω της ένα θρόνο αίματηρό και άληγομόνητο.

Στο Αίξ της Προβηγγίας—έπορχία της μεσημβρινής Γαλ- λίας—ζούσε κατά τα μέσα του 16ου αιώνας η ευγενική οι- κογένεια των ντε Μουάν—Σαρτόν. Κόρη του κόμητος ντε Μουάν—Σαρτόν ήταν η δεσποινίς Μάρθα—Αγγελική, μιά καλλονή της έποχής έκελής, που διεκρίνετο για τις γεμά- τες κακία έκκεντρικότητές της, οι όποιες έφθαναν κά- ποτε μέχρι σημείου τρέλλας.

Οι γονείς της, έννοούντες να την διορθώσουν, την έκλει- σαν στο μοναστήρι των Ούρσουλινών κοντά στην Τουλώνα. Κι' έκεί, όμως, έπροκαλούσε τόσα έπεισόδια, ώστε η ή- γουμένη και οι καλόγριες ήναγκάζοντο συχνότατα να κα- ταφεύγουν στις σωματικές τιμωρίες. Κατά τον μεσαιώνα, άλλωστε, η βέργα ήταν στην ήμερησία διάταξη ως μέσον σωφρονιστικό.

Η ζωή της κόρης αυτής ήταν τόσο περίεργη, ώστε γρή- γορα διαδόθηκε σ' όλη τη μεσημβρινή Γαλλία η φήμη της όμορφιάς της και της κακίας της.

Την έποχή έκείνη συνέβη μιά περιπέτεια που ήταν μοι- ραίο να άσκήση σημαντική έπίδραση στη ζωή της ευγενούς Φράγκισσας.

Πειρατικό πλοίο του Σουλτάνου αϊχμαλώτισε κοντά στις άκτές της Σαρδηνίας ένα Μαρσεγέζικο τρικάρτο, του όποιου οι αξιωματικοί ήσαν όλοι ευγενείς Γάλλοι. Οι αϊχμαλωτοί όδηγίθησαν στην Κωνσταντινούπολη. Ένας από τους καλλιτέρους αϊχμαλώτους, ο Ιππότης Ζάν ντε Γκονφαρνόν, έσέφθηκε ότι έτσι που ήταν 22 μόλις έτών, νέος ώραιός και γεμάτος θάρρος, ήταν κρίμα να ζήση στη σκλαβιά. Άν έγινετο Μουσουλμάνος και θέση άνάλογη προς την παλιά θα κατόρθωνε ν' άποκτήση και μιά μέρα ίσως άνακτούσε την έλευθερία του.

Έτσι έγινε Γενίταρος και κατατάχθηκε στο Τουρκικό ναυτικό, όπου έπέδειξε τέτοια τόλημ και πείρα στις θαλασσινές έκστρατείες, ώστε γρήγορα άνέβηκε σε μεγά- λους βαθμούς κι' έγινε έμπιστος του Σουλτάνου.

Την έποχή έκείνη έσέφθηκε ότι θα μπορούσε ίσως να άνακτήση την έλευθερία του, αν κατόρθωνε να ώργανώση μιά πειρατική έπιδρομή στα παράλια της Γαλλίας.

Παρουσιάθηκε, λοιπόν, στο Σουλτάνο και του έκανε μιά σαγηνευτική πραγματικά περιγραφή της έομορφιάς της Μάρθας—Αγγελικής ντε Μουάν Σαρτόν.

—Είναι το άστρο της Φραγκιάς, το έλεπε. Και αν κατωρθώναμε να την άρπάξουμε, θα γινώταν το μο- ναδικό στόλισμα του χαρεμιού σου !

Ο Σουλτάνος ένθουσιάσθηκε τό- σο πολύ με την περιγραφή που του έγινε, ώστε διέταξε τον Γκονφαρνόν να κάνει με ένα πειρατικό πλοίο έ- πιδρομή στα παράλια της Τουλώ- νος και ν' άρπάξη την κόρη.

Καχύποπος, όμως, πάντα, δεν τον άφήκε να φύγη μόνος του, αλλά έστειλε έωπίσω του δυό άλλα πλοία του Τουρκικού στόλου.

Έτσι η ευγενική Φράγκισσα, σε ηλικία 16 μόλις χρόνων και σ' όλη την άκτινοβολία της όμορφιάς της, έγινε αϊχμάλωτη των Τούρκων και ώδηγήθηκε στην Κωνσταντινούπολη.

Στο διάστημα του ταξιδιού ο άρ- νησίθρησκος πατριώτης της, της έ- ζωμολογήθη όλη την αλήθεια.

—Θά γίνης Σουλτάνα, της έλεπε. Ο Σουλτάνος έχει τόσο άναστατω- θη με τη φήμη της όμορφιάς σου, ώστε ώργάνωσε έπίτηδες αυτή την πειρατική άποστολή για να σε κά- νη δική του !

—Κι' αν έγώ δε θέλω να γίνω

γυναίκα του Σουλτάνου ;

—Θ' άναγκασθης να υποκύψης με τη βία. Ένω αν δει- ξης καλή θέληση, μπορεί να σε άγαπήση τρελλά, να γίνης η έννοουμένη του...

—Και τότε ;

—Τότε θα έσαι η άληθινή βασίλισσα των Τούρκων, θα κάνης ό,τι θέλης, οι έπιθυμίες σου θα είναι νόμος !

—Α, έτσι ; Καλά !

Υστερα από τρεις μήνες όλη η Κωνσταντινούπολη μι- λούσε για τη Φράγκισσα Σουλτάνα. την έννοουμένη του Μεγάλου Αδθέντου Σελήμ Ζου, για την όμορφη της, την εύφωτα της, τις άπαιτήσεις της και τη σκληρότητά της. Ο Άρχηγός των Πιστών ήταν τόσο ξετρελλαμένος μαζί της, ώστε είχε γίνει πραγματικός σκλάβος της.

Το πρώτο έπεισόδιο που έδημιούργησε η Φράγκισσα Σουλτάνα, ήταν δραματικώτατο.

Αφού έζησε μαζί της ένα δόλοκληρο μήνα ο Σουλτάνος Σελήμ, θυμήθηκε πως ύπηρχαν και άλλες γυναίκες στο χα- ρέμι του. Μιάν έβδομάδα, λοιπόν, έδειξε την προτίμησή του σε έξη απ' αυτές.

Το μεσημέρι της έβδομης ήμέρας, φοβερές κραυγές και άπερίγραπτη ταραχή άναστάτωσαν το Σουλτανικό χαρέμι.

Ο Μέγας Έννουχος, γεμάτος τρόμο, διηγήθηκε στο Σουλ- τάνο την πρωτοφανή περιπέτεια.

Η Φράγκισσα Σουλτάνα, κρατώντας στα χέρια της ένα σπαθί κι' ένα πιστόλι, τα όποια άγνωστον πως είχε κατορ- θώσει να προμηθευθί, έπετέθη κατά των έξη τελευταίων έννοουμένων και σκότωσε τις τρεις. Έπειτα έκλείσθηκε σ' ένα δωμάτιο και δήλωσε ότι είχε τροφές για ένα μήνα και δυό εν άνάγκη. Θα άντιστεκόταν, λοιπόν, άγρια. Άπ' τις στερήσεις, βέβαια, θ' άδυνάτιζε εν τώ μεταξύ κι' αυτό θα έθλιβε πολύ τον πολυχρονούμενο Πατισάχ. Για να βγί έξω άπαιτούσε άμεση ίκανοποίηση. Έπρεπε να κοπούν τα κεφάλια των άλλων τριών γυναικών η τουλάχιστον να τις άπομακρύνουν από το χαρέμι.

Αν δεν την ίκανοποιούσαν, θάβαζε φωτιά στο Παλάτι.

Ο βοηθός του μεγάλου έννούχου θέλησε νιτ της μιλήση από την κλειδαριά, με μιά πιστολιά, όμως, έκείνη τον έξά- πλωσε νεκρό.

Ο Σουλτάνος Σελήμ ένθουσιάστηκε με την παλληκαριά της έννοουμένης του και κολακεύθηκε πολύ με τη σκέψη ότι για την αγάπη του μόνο είχε γίνει το άπίστευτο αυτό αίματοκόλισμα. Πήγε, λοιπόν, ο ίδιος να συνεννοηθί μαζί της. Οι άπαιτήσεις της ήταν πρωτοφανείς για την Τουρκία της έποχής έκείνης. Έζήτησε να είναι έντελώς έλεύθερη, να πηγαίη όπου ήθελε και να μη φορή γιάσμακι. Τις γυ- ναικες του χαρεμιού θα τις έδιόλεγε ή ίδια, θα ήταν, όμως, πάντα πρώτη.

Ο Σουλτάνος Σελήμ δέχθηκε όλα τα αιτήματά της.

Από την ήμερα έκείνη η Φράγ- κισσα Σουλτάνα έγινε άπόλυτη κυ- βάρχος. Έτιμώρυνε σκληρά, με θάνατο πάντα, όποιον την παρήκουε.

Όσες φορές έβγαίνε περίπατο στους δρόμους της Κωνσταντινου- πόλεως, έσκότωνε ή ίδια με το πι- στόλι της έκείνον που δεν έσπευδε γρήγορα να γονάτιση και να σκύψη το κεφάλι ως τη γή.

Τον Ιανουάριο του 1569 έστειλε άπεσταλμένο στο Πάπα Πίο 5ο και ζήτησε να εύλογήση ή καθολική έκ- κλησία το γάμο της με το Σουλτά- νο. Αύτός, φυσικά, άρνήθηκε. Έξω φρενών η Φράγκισσα Σουλτάνα ώρ- γάνωσε άληθινή έκστρατεία κατά θάλασσαν, άλλ' ο Παππικός και ο Ένετικός στόλος συνέτριψαν τον Τουρκικό παρά το Σαλέρμιο. Η έν- νοουμένη του Σελήμ όμως δεν σω- φρονίσθηκε και συνέχισε τα όργια της, ώσπου μιά μέρα έξηφανίσθη μυστηριωδώς δια παντός.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΡΟΝΑΛΝΤ ΤΟ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Ο Πάτρικ άναψε ένα τσιγάρο. κι' άφοϋ ξαπλώθηκε άνετα στην άναπαυτική πολυθρόνα που του έπρότεινε ο Ρόναλντ, είπε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

—Με την άλήθεια Ρόναλντ, και κρεββάτι θα μπορούσες να μου προσφέρης, γιατί κοπίασα πέντε ώρες ψάχνοντας σ' όλα τα κέντρα και τις λέσχες της Νέας Υόρκης να σε ζητώ. Ποϋ μπορούσα να φαντασθώ ποτέ, ότι θάβρισκα εσένα το γλεντζέ, στη μία μετά τα μεσάνυχτα, καθισμένος ήσυχος—ήσυχος σίτι σου, να διαβάζεις τα φιλοσοφικά άποφθέγματα του Έμερσον.

Ο Ρόναλντ άφισε να φανή ένα μικρό χαμόγελο στα χείλια του κι' είπε.

—Ξέρεις πώς ο πατέρας μου, μου έχει ξεκόψει ένα μηνιαίο ποσόν και δεν έννοει να προσθέσει πεντάρα παρά πάνω, ότι κι' αν μου συμβή; Δεν άξίζει, άλήθεια, νασαι γυιός του βασιλέως των μελανοδοξιών, όταν δεν μπορείς να ξοδέψεις παρά τα εισοδήματα ενός άπλου έκατομμυριούχου. Έμένα αυτά τα λεπτά μου φθάνουν μόλις για τα τρία τέταρτα του μηνός.

—Καταλαβαίνω, Κάι έτσι, το τελευταίο τέταρτο, το περνάς κλεισμένος στίτι σου. Έγώ όμως σου φέρνω μία εϊδηση εκ μέρους του πατέρα σου, που ίσως θα διορθώσει την κατάσταση.

Για λέγε, λοιπόν, είμαι περίεργος.

—Ο πατέρας σου, ξαναπαντρεύεται και, πιθανόν, αν καλοπιάσης τη νέα σου μητέρα.

Ο Ρόναλντ τόν κύτταξε κατάπληκτος.

—Με τα σωστά σου μιλάς; ή θές να παίξης μαζί μου; Ο πατέρας μου είναι έβδομηντα χρονών, κι' από δω και τριάντα χρόνια που πέθανε ή μητέρα μου, μόλις μ' έφερε στον κόσμο, δεν δέχθηκε ποτέ να ξαναπαντρευθώ καμιά από τις υποψήφιες που του έχουν παρουσιάσει.

—Δεν σου λέω παρά την άλήθεια.

—Τότε αύριο κι' άλλας πρωί, θα πάω άμέσως να τόν επισκεφθώ και να μάθω ποιά είναι αυτή ή καταφερτζού.

—Καλώς ήλθες έκανε ο γέρω Πίτσινσον, κάπως ψυχρά, στο γυιό του, όταν τόν είδε να παρουσιάζεται μπροστά του. Καιρό είχα να σε ιδώ. Άκούω με ευχαρίστηση πώς έξακολουθείς τα ξενύχτια και τα γλέντια σου.

—Και σϋ πατέρα, όμως, έκανε ο Ρόναλντ μ' ένα πονηρό μειδίαμα δεν βλέπω ν' άπεφάσιζες άκόμη, να στερηθής τάβελγητρα των γυναικών, και σκέπτεσαι να ξαναπαντρευθής;

—Έγώ, του άπάντησε ο γέρω δισεκατομμυριούχος κάπως νευρικός, διασκεδάζα πάντοτε χωρίς να βγαίνω από τα όρια της ήθικης. Άπόδειξες ότι μόλις άγάπησα μία κοπελλα άξία, σοβαρή και καλή, άπεφάσισα να την παντρευθώ. Άλλως τε, μάθε πώς είσαι λίγο αίτιος αυτού του γάμου. Μάταια ως σήμερα σε παρεκάλεσα να παντρευθής για να δημιουργήσης οικογένεια και να δώσης νέους άπογόνους σ' όνομά μας και στην άγαπητή πατρίδα μας. Άπεφάσισα λοιπόν ν' αναλάβω εγώ άλλη μία φορά αυτή την ευθύνη, αυτό το καθήκον κάθε τιμιού άνδρος.

Του Ρόναλντ του ήρθε να γελάσει με την πονηρία του πατέρα του που προσπαθούσε να κρύψει, πίσω απ' αυτά τα πομπώδη λόγια, την γεροντική του άδυναμία,μά κρατήθηκε.

—Μπορώ να μάθω τουλάχιστο ποιά είναι αυτή ή μεγάλη ή πιό νέα άπό μένα; Ρώτησε με προσποιητό σεβασμό.

—Πιό νέα, φυσικά, άπάντησε ξερά ο γέρω Πίτσινσον κι' έπειτα συνέχισε.

—Είμαι μία κοπέλλα όρφανή, που την άνέθρεψε μία θεία της. Δεν έχει περιουσία αλλά κατάγεται από έντιμη οικογένεια Είναι πολύ όμορφη, εδγενικιά και με άριστο-

κρατικούς τρόπους. Τη γνώρισα μία μέρα στο καλύτερο μιάν φιλικής οικογένειας, μ' άρεσε και τη ζήτησα. Σε παρακαλώ να της φερθής σαν τζέντλεμαν. Θα την γνωρίσης το βράδυ στο γεϋμα, που δίνω προς τιμήν της.

Και πριν φύγη ο Ρόναλντ, τόν έκέτεψε πάλι να της φερθής σαν πραγματικούς τζέντλεμαν.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο γέρω Πίτσινσον πέρνοντας το πρόγευμά του, σκεπτόταν με ευχарιστίστη πώς ή μέλλουσα γυναίκα του είχε κάνει άρκετά καλή εντύπωση στο γυιό του όταν ή θαλαμηπόλος του, του άνήγγειλε πώς ο κύριος Ρόναλντ, ζητούσε να του μιλήσει άμέσως.

—Άς περάσει, έκανε ο πατέρας του.

Ο Ρόναλντ μπήκε στο δωμάτιο και πριν μιλή-

ση έμεινε όρθιος, άκίνητος ένώ έκύτταζε περίλυπος τόν πατέρα του.

—Τι τρέχει Ρόναλντ; τόν ρώτησε αυτός άνήσυχος.

—Πατέρα, έκανε ο Ρόναλντ, σκύβοντας το κεφάλι, θα σε λυπήσω πολύ, αλλά δεν μπορώ να άποφύγω την άναγγελία μιάν θλιβερής εϊδησης.

—Λοιπόν; έκανε ο γέρω Πίτσινσον τρομαγμένος.

—Αυτή ή κοπέλλα που λές πώς είναι άπό οικογένεια που σου φαίνεται λεπτή και ευγενικιά,—θα σε πικράνω πολύ, αλλά συγχώρεσέ με—είναι.

—Λέγε λοιπόν! του έκανε τρομαγμένος ο πατέρας του.

—Αυτή ή κοπέλλα υπήρξε μαιτρέσσα μου! άποτελείω σε σιγά ο Ρόναλντ.

Ο γέρω Πίτσινσον τόν κύτταξε άναυδος.

—Λάθος θα κάνης, αδύνατον, αδύνατον. Όπου κι' αν ρώτησα, πήρα τις καλλίτερες πληροφορίες.

—Δυστυχώς σε τέτοιες περιστάσεις βρίσκονται άνθρωποι που έχουν συμφέρον να δώσουν τις καλλίτερες πληροφορίες. Όμως, αυτό που σου λέω, είναι δυστυχώς ή άλήθεια. Μπορώ να σου φέρω φίλους μου που τη γνώρισαν πριν άπό μένα να σου το πιστοποιήσουν.

Ο γέρω δισεκατομμυριούχος έμεινε στη θέση του σαν κεραυνόπληκτος. Άισθανόταν τα χέρια του και τα πόδια του σαν να παθαν ξαφνικά παράλυση.

—Θα διαλύσω άμέσως τούς άρραβώνες μας έψέλλισε τέλος, μετά κάμποσην ώρα.

—Αν θέλεις, θα αναλάβω εγώ αυτή την θλιβερή όπότεση, του έκανε ο γυιός του.

—Ω, ναί, έκαμε ο Πίτσινσον. Δεν θέλω πιά να την ξαναϊδώ. Σ' εύχαριστώ παιδί μου. Βλέπω πώς σε κάτι χρησίμεψε ο άσωτος βίος σου, άφοϋ σήμερα με σώζεις άπό τη ντροπή.

—Ξέρεις όμως πατέρα, πώς θα θελήσει λεπτά για ν' άποσύρη τα δικαιώματά της; Έκανε δειλιά ο Ρόναλντ.

—Να της δώσης όσα θέλει. Άρκει να μη την ξαναϊδω μπροστά μου. Δώσε της μιό έκτομμύριο αν είναι άνάγκη. Θα σου στείλω στίτι σου ένα τσέκ. Και τώρα παιδί μου, άσε με μόνο, είμαι πολύ στενωχωρημένος. Έλα να μ' έδης πάλι αύριο τέτοια ώρα και θα έχω ένα μικρό δώρο για σενα.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Ρόναλντ δεν παρουσιάστηκε στο γέρω πατέρα του αλλά του έστειλε το άκόλουθο τηλεγράφημα άπό το Πάλμ—Μπής.

«Κατόπιν δευτέρας, προσεκτικώτερας παρατηρήσεως, άντελήφθην πώς ή Μάριαμ δεν είναι εκείνη που ένόμιζα. Άπλή καταπληκτική όμοιότης με ξεγέλασε. Άπό σεβασμό προς σάς, έσκέφθην πώς μου έπιβαλλεται να σάς άπαλλάξω του κόπου να διακρίνετε το άνθρακίνο είδος και τ' όνομά μας. Μάριαμ κι' εγώ παντρευθήκαμε. Κρατούμεν τσέκ μιού έκτομμυρίου, για γαμήλιο δώρον. Έλπίζουμε να μās συγχωρήσετε.

Μετα σεβασμού» Μάριαμ—Ρόναλντ

ALLAN GREY

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η Κα Σολιβέ έτοιμάσε το τραπέζι στο μικρό διαμέρισμα της της, όδου Μπελβίλ, και κάθησε στο άνοιχτό παράθυρο να ξεκουραστή λιγάκι, όταν μπήκε στην τραπεζάρια, σαν υπόμπα, ο άντρας της. «Ήτανε λαχνασμένος» είχε φαίνεται άνεβή με έξαιρετική βιάση τα ξη τους πιττώματα, ένω συνήθως έχανε τουλάχιστον πέντε λεπτά για να φθάσει άπό την έξορτα στο διαμέρισμά τους.

—Τι τρέχει; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ή Κα Σολιβέ, καταλαβαίνοντας βέβαια πώς κάτι έκτακτο συνέβαινε για ν' άνεβή ο άντρας της τα σκαλοπάτια δύο-δύο.

—Πήρα γράμμα, ο θεός μου πέθανε.

—Λοιπόν; κληρονομιάς;

—Κάτι άφάνταστο, κάτι άνεκτίμητο.

—Λέγει μ' έσκασης, χριστιανέ μου!

—Μου άφίνει το γαλάζιο διαμάντι, [ξέρεις,] σου έχω

πολλές φορές μιλήσει γι' αυτό. Είναι ένα οικογενειακό κειμήλιο.

—Όστε πλουτίσαμε;

—Αν πλούτισαμε λέει! Αυτό το διαμάντι πρέπει ν' άξιζει σήμερα τουλάχιστο έναμιση έκτομμύριο. Θα κυττάσουμε να το πουλήσουμε όσο μπορούμε άκριβώτερα.

—Ναί, άγάτι μου.

—Θ' αγοράσουμε ένα μέγαρο, αυτό κόνιητο, όρτια φορέματα και θα πάμε να περάσουμε λίγους μήνες σε μια πρώτης τάξεως λουτρόπολη. Τα λεφτά πρέπει να κυκλοφορούν, να μη μου χιάζουν. Έννοώ να ζήσω πιά, να ζήσουμε...

—Ναί, άγάτι μου.

—Θα δώσουμε, φυσικά, μερικές δωρές για την ψυχή του συχωρεμένου στα φιλανθρωπικά σωματεία, αυτό το θεωρώ άπαραίτητο. Το άπόγευμα θα πάω να ιδώ τόν συμβολαιογράφο.

Οι δύο σύζυγοι ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Όλο το άπόγευμα που έλειπε ο άντρας της, ή Κα Σολιβέ έκανε χροιά όνειρα. Έδωσε όλα της τα φουστάνια κι' όλα της τα καπέλλα στις πτωχές γειτόνισσες. Θεέ μου, τι θα παράγγελε στα μεγάλα ραφάδικα! Επιδέλους τα όνειρά της θα γινότανσαν πραγματικότητα! Έδωσε και τα ρούχα του άντρός της στον θυρωρό. Θα πήγαινε κι' αυτός, φυσικά, να ντυθής σ' ένα άπό τα πρώτα ραφάδικα του Παρισιού. Το χρήμα πρέπει να κυκλοφορή.

Το βράδυ γύρισε ο σύζυγος. Είχε όρος θλιβερό και πένθιμο.

—Τι τρέχει; Δεν κληρονομούμε;

—Κληρονομούμε.

—Δεν μās άφησε το διαμάντι;

—Μας το άφησε. Νάτο!

Και με μία θλιβερή κίνηση ο κ. Σολιβέ έβγαλε μέσα από την τσέπη του ένα βελουδένιο κουτάκι, το άνοιξε και παρουσίασε στη γυναίκα του ένα διαμάντι σε μέγεθος σχεδόν καρυδιού, που λαμποκοπούσε σαν το ήλιο.

—Λοιπόν, να που τόχουμε το διαμάντι, δεν καταλαβαίνο το ύψος σου.

—Θα τ' αναλάβης άμέσως.

—Λέγε λοιπόν, σου συνέβη τίποτε δυσάρεστο; Μήπως είναι άληθινό το διαμάντι; Λέγε, μ' έσκασης.

—Το διαμάντι είναι άληθινό.

—Τότε λοιπόν, πάμε να το πουλήσουμε.

—Αδύνατο!

—Γιατί;

—Κληρονομούμε το διαμάντι με τόν όρο ούτε να το πουλήσουμε, ούτε να το βάλουμε ένέχυρο.

—Και τι θα το κάνουμε, λοιπόν;

—Πρέπει να το φορούμε.

—Πάλι καλά, θα το φορώ εγώ φυσικά, είπε ή κ. Σολιβέ.

—Ότε αυτό δεν μπορεί να γίνη δυστυχώς. Έγώ πρέπει

να το φορώ.

—Μά γίνονται αυτά τα πράγματα;

—Αν μία και μόνη στιγμή δεν έχω το πελώριο δαχτυλίδι στο δάχτυλό μου, αν προσπαθώ να το πουλήσω ή να το βάλω ένέχυρο, αν ξεχάσω έστω και μία φορά να το φορέσω, άμέσως το διαμάντι περιέρχεται στο Κράτος!

Κι' ο μελαγχολικός Σολιβέ έβαλε το δαχτυλίδι με το πελώριο διαμάντι στο δάχτυλό του.

—Και γώ, σκέφτηκε ή Κα Σολιβέ, που έπιασα και χάρισα τα ρούχα μας!..

Την άλλη μέρα οι υπάλληλοι και οι πελάτες του καταστήματος που δούλευε ο άτυχος Σολιβέ είδαν με κατάπληξη τόν ταπεινό αυτόν άνθρωπο με το πελώριο διαμάντι στο δάχτυλό του.

—Δεν πήγαινε καλλίτερα ν' αγοράσει ένα ζευγάρι πα-

πούτσι, έλεγαν οι συνάδελφοί του, που κοντεύουν να παίρνουν νερά τα πόδια του; Τι τόθελε αυτό το βούλωμα της καράφας στο δάχτυλο!

Σε λίγο τόν κάλεσε ο τμηματάρχης του προσωπικού.

—Κύριε Σολιβέ, του είπε, σάς θεωρούμε πολύ σοβαρό υπάλληλο, είστε είκοσιπέντε χρόνια στο κατάρστημα και ποτέ δεν είχαμε άφορμή να σάς κάνουμε την παραμικρότερη παρατήρηση, αν και μερικές φορές ήθελα να σάς συστήσω λιγώτερη άπλόητητα στο ντύσιμό σας. Πώς γίνεται λοιπόν να παρουσιασθήτε σήμερα μ' αυτό το γυάλινο βούλωμα στο δάχτυλο; Κάνει πολύ κακή εντύπωση!

—Δεν είναι γυάλινο, κύριε τμηματάρχα.

—Δεν φαντάζομαι να μου πής πώς είναι άληθινό διαμάντι!

—Και όμως είναι!

—Μά τότε, έχετε σχεδόν δύο έκτομμύρια στο δάχτυλό σας!

—Έτσι είναι, κύριε τμηματάρχα, άποκρίθηκε πάλι ο κ. Σολιβέ και διηγήθηκε την ιστορία της κληρονομιάς στον προϊστάμενό του.

—Δεν είναι όμως δυνατό, ένας υπάλληλος που κερδίζει όκτακόσια φράγκα το μήνα νάχη στο δάχτυλό του ένα διαμάντι τόσης άξίας...

—Άλλά, κύριε...

—Τι θα πούν οι συνάδελφοί σας, οι πελάται μας;

—Άλλά, κύριε τμηματάρχα, οι όρα της διαθήκης...

—Ε' αρχίσουν άτέλειωτες συζητήσεις, σχόλια, όλ' αυτά πολύ δυσάρεστα για το κατάρστημα. Έμείς έχουμε συνηθίσει έδω στην πειθαρχία, στην τάξη, και προπάντων στην σοβαρότητα, κύριε Σολιβέ!

—Μά μήπως φταίω γώ αν κληρονόμησα αυτό το διαμάντι με την υποχρέωση να το φορώ πάντα; Σκεφθήτε τη θέση μου.

—Δεν πρόκειται να άνακατευθώ στα οικογενειακά σας! Σας δίνω άδεια σήμερα το άπόγευμα, κι' αν αύριο έλθετε στο κατάρστημα μ' αυτό το διαμάντι στο δάχτυλο, καλλίτερα να μείνετε στίτι σας. Πηγαίνετε!

Την άλλη μέρα, όλες οι έφημερίδες, γράφανε με μεγάλα χτυπητά γράμματα:

»Ένα όραίο παρδείγμα πατριωτισμού:

»Ένας πτωχός υπάλληλος, αλλά γνήσιος πατριώτης, ο κ. Σολιβέ, δώρισε στο Κράτος ένα θαυμάσιο διαμάντι, οικογενειακό του κειμήλιο, άξίας δύο σχεδόν έκτομμυρίων.

»Αν όλοι όσοι έχουν πολυτίμους λίθους κλεισμένους στα χρηματοκιβώτιά τους έμιμούντο το πατριωτικόν παρδείγμα του ταπεινού, αλλά τόσον όπερόχου αυτού υπαλλήλου, ή οικονομική θέσις του Κράτους δεν θα παρουσίαζε την σημερινή ν γνωστήν κατάστασιν!»

Αν τουλάχιστον ή Κα Σολιβέ δεν χάριζε και αυτή τα ρούχα τους!..

ΣΩΡΖ ΝΤΟΛΛΕΥ

2075

ὡς ἐπιτυχάνουν ὅ,τι καταπλήσσει τοὺς ἀφελεῖς. Ταχύτης δακτύλων καὶ σκέψεως.

Ὅπως ἀσφαλῶς θὰ ξέρετε, ποτὲ δὲν δέχεται ἕνας ταχυδακτυλουργὸς νὰ ἐξηγήσῃ μὲ ποῖο τρόπο ἐπιτυχάνει τὰ θαύματα ποὺ ἐκτελεῖ ἐπάνω στὴ σκηνή. Κι' ἂν ἀκόμη κανεὶς περιέργως ἐπιμείνῃ νὰ μάθῃ, τότε ὁ ταχυδακτυλουργὸς θὰ τοῦ ἀπαντήσῃ πὼς «ἐνταῦθα πράγματα ποὺ δὲν γίνονται» γιὰτὶ ἀποτελοῦν τὰ μυστικά του.

Κανένα ὅμως μυστικὸ δὲν παραμένει ἀγνώστο, σ' ὅποιον βαλθῇ νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ.

Γι' αὐτὸ, λοιπόν, τὸ λόγο καὶ τὰ στικὰ τῶν ταχυδακτυλουργῶν δὲν ῥέμειναν ἀγνώστα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀπαράτητα προσόντα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ταχυδακτυλουργός, εἶναι ἡ ἐτοιμότης πνεύματος.

Ἄν δὲν εἶχα ἐτοιμότητα πνεύματος, λέγει ὁ περίφημος ἀμερικανὸς ταχυδακτυλουργὸς Π. Ι. Καίη—πολὺ φορὲς θάβρισκα τὸ μπελᾶ μου, θὰ ὄμουν γελοῖος κι' ἔτσι θὰ ἔχανα τὸν μουτὸν κόπου καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἐξώδεσα γιὰ νὰ καταφέρω τὰ λυπλόκα πειράματά μου. Θὰ σὰς γηθῶ ἕνα ἐπεισόδιο. Μιά φορὰ ἔπα παραστάση στὸ θέατρο τῆς Οὐγκιῶνος. Ἐνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ προγράμματός μου ἦταν ἡ ἀφάνισις ἑνὸς ἀλόγου ἀπὸ τὴν σκηνή. Ὅλα πῆγαν καλὰ ἐκτός μόνον ἡ ἐμμενία... τὸ μισὸ ἄλογο μπουστὰ κινῆται τῶν θεατῶν. Μιά στιγμή πῆς βασιλεψὲς μέσα στὸ θέατρο.

Ἐπειὶς προχώρησα κοντὰ στὰ φῶτα σκηνῆς καὶ, μὲ ἕνα χαμόγελο ποὺ πασε τὴν ντροπὴ τῆς ἀποτυχίας, εἶπα :

Κυρίες καὶ κύριοι : ἀπόψε ἔκαμα πολὺ τολμηρὸ πείραμα. Ἀπὸ χρό-τῶρα κατορθῶνω νὰ ἐξαφανίσω ἄλογο μαζί μὲ τὸν καβαλλάρη του. ὁ ἄλλος, γιὰ πρώτη φορὰ, κατάρ-ω νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα πείραμα ποὺ καὶ ποτὲ σκεφτόμουν νὰ κάνω : νὰ φανίζω μόνον τὸ... μισὸ ἄλογο! Πῶς πῶς τὸ παιχνίδι μου αὐτὸ θὰ ἄρρεσε.

Ὁλόκληρο τὸ θέατρο ἔχειροκρό-ε μὲ ἐξωφρενικὸ ἐνθουσιασμό, γι-αὶ οἱ ἐπείστηκαν πὼς παρηκολούθη.

σαν ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον παιχνίδι.

Ο «ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ» ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΘΕΑΤΑΣ

Ἐν' ἄλλο προσὸν ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ταχυδακτυλουργὸς εἶναι ἡ ἐξαι-ρετικὴ ταχύτης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων κινήσεων τῶν χει-ρῶν του.

Κατὰ τὸν μεγάλο ταχυδακτυλου-ργὸ Ροβέρτο Χάουντιν, ἡ ταχυδακτυ-λουργία ἀποκτᾶται μόνον κατόπιν μακρᾶς ἐξασκήσεως καὶ πείρας πολ-λῶν ἔτων. Ὁ ἴδιος διηγεῖται ὅτι γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ δάκτυλά του τὴν ἐξαιρετικὴ ταχύτητα ποὺ ἀργότερα τὸν ἔκαναν περίφημο, ἔκανε καθημε-ρινῶς ἐξάσκηση στὰ δάκτυλά του, ἔ-χοντας τὰ χέρια κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι του καὶ παίζοντας μὲ χαρ-τιά, αὐτὰ καὶ φελλοὺς μπουκαλιῶν!

Εἶναι γνωστὸν πὼς ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα ταχυδακτυλουργικὰ παι-χνίδια εἶναι τὸ ἀκόλουθο :

Ὁ ταχυδακτυλουργὸς ζητεῖ ἀπὸ 5 ἢ 6 θεατὰς νὰ γράψουν ἐπάνω σὲ με-ρικὰ μπιλλιέτα ποὺ τοὺς μοίρασε, μιά ὁποιαδήποτε σύντομη φράση. Τὰ μπιλ-

λιέτα αὐτὰ μπαίνουν ὑπὲρ φάκελλα καὶ ὁ καθένας τὰ πηγαίνει στὴ σκηνή ποὺ βρίσκεται ὁ ταχυδακτυλουργός. Πα-ρουσιάζοντας λοιπὸν στοὺς θεατὰς ἕ-να ἀπὸ τὰ φάκελλα, τὴν ἴδια στιγμή, πρὶν ἀκομῇ τὸ ἀνοιξή διαβάζει δυνατὰ τὴ φράση ποὺ περιέχει : ὕστερα ἀνοι-γεί τὸ φάκελλο γιὰ νὰ πεισθῇ πὼς ἔ-κείνο ποὺ εἶπε εἶναι ἀκριβές. Ἀργό-τερα διαβάζει τὰ ἄλλα μπιλλιέτα ποὺ βγάξει ἀπ' τὰ φάκελλά τους ἀφοῦ πῇ τὸ περιεχόμενό τους καὶ μὲ ὅλα ταῦ-τα ὁ ταχυδακτυλουργὸς κατορθώνει νὰ μὴ κάμῃ ποτὲ λάθος.

Λοιπὸν, τὸ μυστικὸ τοῦ παιχνιδιοῦ αὐτοῦ εἶναι τὸ ἑξῆς : Ὁ ταχυδακτυ-λουργός ἔχει μέσα στὴ σάλα ἕνα «σύντροφο» καὶ συνεπῶς γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τὴ φράση ποὺ αὐτὸς θὰ γράψῃ. Τότε, ὅταν τὸν πηγαίνουν στὴ σκηνή τὰ φάκελλα, τὰ τοποθετεῖ κατὰ σειρὰν καὶ λέγει πρῶτα τὴ φράση τοῦ «συντρόφου» ἐνῶ στὴν πραγματικότη-τα θὰ δεῖξῃ καὶ ὕστερα θ' ἀνοιξῇ ἕνα ἄλλο φάκελλο. Ἐτσι διαβάζει, τὴ φράση ποὺ περιέχει τὸ φάκελλο καὶ τὴ φράση αὐτὴ τὴ λέει κρατώντας τὸ τρίτο μπιλλιέτο. Φυσικὰ, ἀκολουθώντας αὐτὴ τὴν τακτικὴ, θὰ κατορθώσῃ νὰ πείσῃ τοὺς θεατὰς πὼς μπορεῖ πράγ-ματι νὰ διαβάξῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ

μπιλλιέτου κι' ὅταν αὐτὸ εἶναι κλει-σμένο μέγα σὲ φά-κελλο.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡ-ΓΟ ΡΟΛΟΓΙ

Ἐν' ἄλλο παιχνί-δι πολὺ ἐνδιαφέ-ρον εἶναι ἐκείνο μὲ τὸ ρολόγι. Ὁ ταχυδακτυλουργὸς ἀναγγέλλει πὼς μπορεῖ νὰ κομμα-τιάσῃ ἕνα ρολόγι κι' ὕστερα νὰ τὸ παραδώσῃ στὸν κάτοχό του... ἀνέσφο!

Τὸ ρολόγι ὅμως ποὺ θὰ κομματιαστῇ παρουσία τῶν θεατῶν δὲν εἶναι... τὸ ρολόγι ἑνὸς οἰοῦντοθε θεατοῦ, ἀλλὰ ἑνὸς συντρόφου, καὶ εἶναι ὅμοιο μὲ ἕνα ἄλλο ποὺ ἔχει ὁ ταχυδακτυλου-ργός. Φυσικὰ τὸ ρολόγι αὐτὸ κομματιά-ζεται ἐνῶ τὸ ἄλλο περνᾷ μὲ καταπλη-κτικὴ ταχύτητα στὴν τσέπη ἑνὸς οἴου-δήποτε θεατοῦ ἢ σὲ μιά ἄλλη θέση κατὰ τρόπον ὥστε ὁ ταχυδακτυλου-ργός μπορεῖ νὰ κἀνῃ τοὺς θεατὰς νὰ πιστέψουν πὼς τὸ ρολόγι ποὺ γίνθηκε χίλια κομμάτια, ὡς ἐκ θαύματος ἐπα-νεφέρθη στὴν προτέρα κατάσταση.

Διηγοῦνται πὼς αὐτὸτὸ παιχνίδι ἦ-ταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα τοῦ βασιλέως τῶν ταχυδακτυλουργῶν Χά-ουντιν, σὺν ὅποιον μιά φορὰ, ὁ πάπας χάρισε μιά χρυσὴ σιγαροθήκη στολισμένη μὲ μπριλλάντια, ἐκ θαυ-μασμοῦ πρὸς τὴν τέχνη του.

Ἐνας ὅμως ταχυδακτυλουργός ποὺ θέλει νὰ ἔχῃ πάντα ἐπιτυχίαις στὸ ἐ-παγγελμά του, πρέπει νὰ εἶναι ἐνή-μερος τῶν τελευταίων ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ τίς ἐφαρμόζῃ στὴν τέχνη του, πρὶν ἀ-κόμη γίνουν γνωστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον.

ΤΟ ΛΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΔΕΣΜΩΝ

Ἀπὸ τὰ πλέον ὁμοιὰ καταπληκτικὰ ταχυδακτυλουργικὰ κατορθώματα, εἶ-ναι ἐκεῖνο τοῦ δεσμάτος τοῦ ταχυδα-κτυλουργοῦ ἀπὸ τοὺς θεατὰς καὶ τὸ ἄμεσο λύσιμό του. Ἰδιαιτέρα ἐπιτυχία σ' αὐτὸ ἐσημεῖωνε ἕνας Ἕλληνας τα-χυδακτυλουργός ποὺ ἐρρίπτετο δεμέ-νος μὲ σχοινὶ καὶ ζουρλομανδύα ἐρρίπτετο στὴ θάλασσα ἀπ' τὴν ὁποία μετὰ μιά βουτιά ἐβγαίνει λυμένος. Δυστυχῶς πέθανε πρόωρα καὶ δὲν ἀ-πεκάλυψε τὸ μυστικὸ του.

Ἐνα ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Λονδί-νου, στὸ Ὄυέστ—ἐντ, ἡ καὶ μὲν ἡ Ἑλίζα Μάννινγκ βρι-σκόταν ἐκπλωμένη στὸ κρεβάτι της, χλωμὴ, ἀδυνατισμέ-νη. Ἐδῶ καὶ τέσσερες ὥρες εἶχε φέρεϊ στὸν κόσμο ἕναν ἄνθρωπο καὶ τώρα ἦταν ἀνήσυχη, μὴ μπορώντας νὰ κλείσῃ μάτι. Μιά πῆση αἰσθανόταν στὴν κοιλία της, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γέννησε. Ὁ γιατρός στὸ μεταξύ εἶχε εἰδοποιηθῇ.

Ἡ ἀγωνία τοῦ πόνου τῆς ἐμπόδιζε τὴν ἀναπνοή καὶ ἔ-κανε τὴ καρδιά της νὰ χτυπᾷ γρηγορώτερα. Ὅσοτόσο, τὸ εὐχάριστο ἦταν ὅτι ἡ κρίση τῆς γέννας εἶχε παρέλθει καὶ τὸ μωρὸ βρισκόταν πλάι της, ὕγιεστατο.

Χρὴν νοσοκόμου στὴ λεχῶνα ἔκανε μιά φίλη της, ἡ ὁ-ποία κατοικοῦσε στὴν ἴδια πολυκατοικία μαζί μὲ τὸν νεα-ρὸ κι' ἐργατικὸ ἄντρα της. Ἡ γυναίκα αὐτὴ φρόντιζε ν' ἀλ-λάξῃ τὰ ρουχαλὰκια τοῦ μωροῦ καὶ νὰ περιποιηθῇ συνά-μα τὴν ἄρρωστη.

Τὸ δωμάτιο ἦταν πολὺ μικρὸ καὶ πληκτικὸ καὶ γιὰ ν' ἀ-ερρίζεται εἶχαν τὴν πόρτα ἀνοικτὴ. Πάνω στὴν ὁποία φάν-ταζε ὁ ἀριθμὸς τοῦ δωματίου : τὸ νούμερο 13.

Σὲ λίγο κατέφθασε ὁ γιατρός μαζί μὲ τὴ μοδίστα, τὴν μὴς Σμιθ, ἡ ὁποία εἶχε μεταβῇ νὰ τὸν φωνάξῃ. Ἡ τελευ-ταία αὐτὴ κατοικοῦσε στὴν ἴδια πολυκατοικία, στὸ νούμε-ρο 10. Ὅπου νὰ ἐτοιμασθῇ ὁ γιατρός ἡ ἄρρωστη ψιθύρι-σε στὴ φίλη της μοδίστα, ἡ ὁποία βρισκόταν στὸ προσκέ-φαλό της.

— Δὲν μοῦ εἶπες, μὴς Σμιθ, τί ἔγινε ἡ κυρία Οὐάτσον ;... Γιατὶ δὲν ἦρθε νὰ μὲ δῇ ; Στὰ λόγια αὐτὰ τῆς λεχῶνας ἡ μοδίστα, πάγωσε : Ἡ κυρία Οὐάτσον, μιά γρηὴ ὥς 80 χρό-νῶν καθότανε στὸ νούμερο 16. Τὴν προηγούμενη ὁμοιὰς νύ-χτα τῆς εἶχε ἐρθεὶ συμφορὴ δόχως νὰ προφτάσῃ νὰ εἰδο-ποιήσῃ κανέναν ἄνθρωπο, καὶ τὰ ἡμερώματα εἶχε πεθάνει !

Αὐτὸ βέβαια δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ μάθῃ μιά λεχῶνα. — Μὴν ἀνησυχῇς, Ἑλίζα, τῆς εἶπε γελαστά. Ἡ κυρία Οὐάτσον εἶναι λίγο ἀδιάθετη καὶ δὲν μπόρεσε νὰ σ' ἐ-πισκεφθῇ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ Ἑλίζα κιτρίνισε κι' ἀνοίξε τὸ στό-μα της σὰν τὸ πουλὶ ποὺ τὸ κυριεύει ἡ ἀγωνία τοῦ θανά-του : Ἦταν ἡ τρίτη κρίση. Εὐτυχῶς ὁμοιὰ καὶ αὐτὴ δὲν δι-ήρκεσε παρά μόνον λίγα λεπτά τῆς ὥρας.

Ὁ γιατρός τὴν ἀκροάστηκε δι-χῶς νὰ πῇ τίποτα. Ἡ Ἑλίζα τὸν κύτταξε ἐρωτηματικὰ μέσα στὰ μάτια.

— Γιατρέ, τοῦ εἶπε σιγανά. Δὲν εἶναι ὥραϊο τὸ παιδάκι μου ;

— Ναι, ναί, πολὺ ὥραϊο. Χαρι-τωμένο, τῆς ἀπάντησε μηχανικὰ ὁ γιατρός, χαϊδεύοντας τὸ κεφα-λάκι τοῦ μωροῦ ποὺ κοιμῶταν πλάι της. Κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὴ μοδίστα ποὺ στεκόταν κοντὰ του καὶ τῆς εἶπε σιγὰ.

— Εἶναι καρδιακή. Ἐκτός ἀπ' αὐτὸ φαίνεται ὅτι τῆς ἦρθε καὶ αἱμορραγία. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν οἱ δυὸ αὐτὲς ἐπιπλοκὲς, θὰ ἦταν μιά γέννα ὅπως τόσες ἄλλες... Ἐκεῖ-νο ποὺ πρέπει νὰ προσέξετε εἶνε νὰ μὴ στεναχωριέται καθόλου... Κι' οὐτὲ νὰ μάθῃ τὸν θάνατο τῆς κυρίας Οὐάτσον.

Ἀφοῦ ἔδωσε στὴν μὴς Σμιθ αὐ-τὲς τίς συμβουλές, πῆρε τὸ καπέ-λο του κι' ἔφυγε.

Ἡ μοδίστα πῆρε μιά καρέκλα καὶ κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἦταν ἀνοι-κτὴ, ἐνῶ ἡ Ἑλίζα εἶχε κλείσει τὰ μάτια της προσπαθώντας ν' ἀπο-κοιμηθῇ. Μέσα στὸ ξαναμμένο τοῦ μυαλοῦ φώλιαζαν χιλίων εἰ-δῶν σκέψεις ποὺ τὴν βασάνιζαν τρομερά. Γιατὶ νὰ μὴ κατέστρεφε ἀπὸ πρὶν, καὶ ὅσο ἦταν καιρὸς, τὸν καρπὸ αὐτὸν τοῦ ἐνοχοῦ ἔ-

ρωτα ; Τώρα ποὺ τὸ παιδάκι αὐτὸ ἦρθε στὸν κόσμο κι ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τὴ ζωὴ τόσα πράγματα, πὼς θὰ μὴ ροῦσε νὰ τὸ ικανοποιήσῃ ; Πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ζήσει ἐκεῖνη μαζί του ; Ἄν ἀρρώσταινε ; Ἄν πέθαινε ; Ἀ ! ὅ-γιατὶ τὸ τελευταῖο ἦταν βεβαία. Γνώριζε τὴν κρίση τῆς κ-δὲν πίστευε στὴν ἀντοχή της.

Κάνοντας τίς παραπάνω θλιβερὲς σκέψεις, ἐνοιῶσε σὰ τῆς κεντοῦν τὴν καρδιά. Ἐνας παράξενος καὶ ἐντονος ἤχ-ᾶκουγόταν μέσα της, σὰν νὰ χτυποῦσαν ἕνα τύμπανο, κουμπισμένο πάνω στὸ στήθος της.

Θὰ πέθαινε ! Θὰ πέθαινε !... Φανταζόταν τὸν ἑαυτὸ νὰ κλείνεται μέσα σ' ἕνα μαῦρο σεντόνι, σὶδὸ βάθος ἐνδὸς φ-ρέτρου. Καὶ τὸ μωρὸ της νὰ κλαίῃ στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατι-οῦ.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα δυὸ νεκροθάφτες περνοῦσαν μπρὸς ἀ-τὸ ὑπόστεγο τῆς θυρῶροῦ κάτω στὸ πεζοδρόμιο. Στὰ γ-ρια τοὺς κρατοῦσαν ἕνα μακρὸ πρᾶγμα, σκεπασμένο μ-μαῦρο πανί.

— Εἶναι γιὰ τὴν κυρία Οὐάτσον... εἶπαν στὴν θυρῶ-ρα.

— Ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας... Ἐκτός διόδου δεξιά. Στὸ νούμερο 16, τοὺς ἀπάντησε ἡ θυρῶρς ἡ ὁπο-κατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι προχώρησαν μαζί μὲ τὸ μακάβριο φ-τίο τους. Ἦταν ἄργα καὶ οἱ δυὸ νεκροθάφτες ἦσαν λι-πιωμένοι. Μόλις ἔφτασαν στὸν ἕκτο διάδρομο, ἔστριψαν !

Ἐξία. Προχώρησαν μερικὰ βήματα καὶ κοντοστᾶθηκαν.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ρώτησε τότε.

— Τί νούμερο μάς εἶπε ἡ θυρῶρς ;

— Μὰ τό... 13 μοῦ φαίνεται, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

Ὁ πρῶτος ἀμφέβαλε.

— Τὸ 13 ἢ τὸ 16 ;

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς πιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ... Πάντως θὰ δι-με...

Ἡ πόρτα θὰ εἶναι ἀνοικτὴ.

Ἐρριξαν ἕνα βλέμμα στὸν διάδρομο καὶ προχώρησ-

— Νὰ ! Ἐδῶ εἶναι ! εἶπε ὁ ἕνας ποὺ πῆγαινε μπροστ-

Ἡ πόρτα εἶναι ἀνοικτὴ... Νὰ, καὶ ἡ πεθαμένη. Ἐλα νὰ δ-

Κοντὰ στὸ παράθυρο, ἡ μὴς Σμιθ ἦταν μισοκοιμισμέ-

μὲ τὴ βελόνα στὸ χέρι, ἐνῶ ἡ Ἑλίζα ἐκπλωμένη σ-

κρεβάτι εἶχε τὰ μάτια κλειστά.

Οἱ δυὸ νεκροθάφτες ἐμπῆκ-μέσα στὸ δωμάτιο τῆς λεχῶ-καὶ ἄφησαν τὸ φορτίο του κα-

στὸ πάτωμα.

— Τὸ νοῦ σου στὸ φέρετρ-εἶπε ὁ ἕνας σὺν ἄλλον μὲ-

βραχνὴ φωνή του.

Ὁ πρῶτος τράβηξε τὸ μαί-πανί. Ὁ δευτέρως κρατοῦσε

βίδες στὰ χέρια του. Ἀξαφ-

ἡ Ἑλίζα ἀνοίξε τὰ μάτια τ-

κι' ἀπόμεινε σαοτισμένη μπ-

στὸ μακάβριο θέαμα, ποὺ

τίκρυσσε.

Θέλησε νὰ φωνάξῃ τότε μὰ-

μπόρεσε.

Δοκίμασε νὰ μετακινήθῃ,

τὸ κορμί της ἦταν παραλυμέ-

ἀπὸ τὸ φόβο της.

Προσπάθησε ν' ἀντιδράσῃ

δὲν τὸ κατάρθωσε.

Ἡ κυγκίνησή της ἦταν ἀνά-

ρη ἀπ' τὴν ἀντοχή τοῦ ἀσθενι-

της κορμιοῦ.

Ἐνα δευτερόλεπτο ἀκόμα,

ποῦσε ἡ καρδιά της. Ὑστ-

ἔπαψε.

Ἡ μὴς Σμιθ εὐπνήσε τρομ-

μένη καὶ ἔτρεξε κοντὰ της.

— Κυρία Ἑλίζα ! Κυρία

λίζα !

Φώναξε... Μὰ τοῦ κάκου.

Ἦταν νεκρή.

Πλάι της τὸ μωρὸ ἐκλαιγ-

ἀδιάκοπα σπαρακτικὰ.

Ἐτσι πέθανε ἡ Ἑλίζα Μ-

νινγκ.

ΠΑΛΦΟΥΤΛΙΑ

2077

Η Χαβά'ι είναι ένας από τους πιο περιέργους τόπους. Από κοινωνικής απόψεως όλα είναι άνω - κάτω. Όχι πως δεν επικρατεί ευγένεια στους τρόπους. Απεναντίας η καλή συμπεριφορά καταντά πολλές φορές υπερβολική. Αυτό όμως δεν εμποδίζει μερικά πράγματα, που σε σάς θα φαινόταν ανόητα.

Ενώ σε μάς ο κλήρος αποφεύγει τις κοσμικές συγκεντρώσεις, εκεί κάτω, ο ταπεινότερος Ιεραπόστολος κατέχει την πρωτοκαθεδρία στα συμπόσια των πλουτοκρατών.

Οι Άποικοι της Νέας - Άγγλιας, στις αρχές του δεκάτου εννάτου αιώνα, είχαν τον ένθερμο ζήλο να δώσουν στους Ιθαγενείς την μόνη αληθινή θρησκεία, την λατρεία του ένδου και μόνου Θεού. Κατάρθωσαν και συνεννοήθηκαν τόσο καλά μ' αυτούς, ώστε ύστερ' από δύο - τρεις γενεές η φυλή των αυτοχθόνων είχε σχεδόν εκλείψει. Αυτοί υπήρξαν οι καρποί του Εύαγγελίου και το έργο των Ιεραποστόλων έφερε το αποτέλεσμα να κατέχουν σήμερα οι πρόγονοί τους όλη τη γη, τα λιμάνια, τις φυτείες και τα καλύτερα κτήρια και οικοπέδα μέσα στις πόλεις.

Δεν πρόκειται τώρα να έπекταθώ σ' αυτά τα παράξενα της Χαβά'ι. Δυστυχώς όμως δεν μπορεί να μιλήσει κανείς γι' αυτόν τον τόπο, χωρίς ν' αναφέρει το έργο των κληρικών. Έτσι λοιπόν και ο Τζάκ Κέρνταλ, για τον όποιον επιθυμώ να σάς μιλήσω εδώ, κατάγεται κι αυτός από οικογένεια Ιεραποστόλου. Ο παππούς του ήταν ο γέρω - Βενιαμίν Κέρνταλ, ένας άμερικανός έμπορος που πλούτισε άλλοτε πουλώντας νοθευμένο ούισκυ. Ακόμη ένα περίεργο: εκείνη την εποχή οι κληρικοί και οι έμποροι ήταν άπαικτοι έχθροι, είχαν, βλέπετε, αντίθετα συμφέροντα. Οι άπόγονοί τους όμως τακτοποίησαν

στη Χαβά'ι ή ζωή είναι αληθινά τραγούδι. Όλα είναι άφθονα, οι γυναίκες πραγματικές Άρτέμιδες κι' οι άντρες ιπρούτζινοι. Αλλά... Όλοι τρελαίνονται για τα τραγούδια και τον χορό, τα στολίσια τους είναι τα λουλούδια. Εκτός από τους αόστητους κληρικούς, όλοι οι άλλοι λευκοί, συμμετέχουν στα γλέντια των Ιθαγενών, εγκαταλείπονται στην επίδραση του θερμού ήλιου και περνούν άξέλαστες βραδιές μ' ένα λουλούδι στ' αυτί ή στα μαλλιά τους.

Τέτοιος ήταν κι' ο Τζάκ Κέρνταλ. Ήτανε πλουσιώατος και διηύθυνε πολλές σημαντικές έπιχειρήσεις. Είχε άνει λαμπρές σπουδές, γνώριζε όσο λίγοι λευκοί τον τόπο κι' εύρισκε πάντα καιρό να συζητά στις καλύτερες λέσχες, να οδηγεί το περίφημο γιότ του και να μη λείπει από αμμιά διασκέδαση. Όλα αυτά τα προσόντα τον κατέστησαν περιζήτητο γαμπρό. Όλοι τον θαύμαζαν για το θάρρος και την παλληκαριά του. Μονομάχησε δύο φορές για πολιτικά ζητήματα και δεν ήτανε ακόμη δεκάξη έτών όταν λαβεινέρο μέρος στην τελευταία επανάσταση. Στην πασία δεν μπορούσε να του παραβγί κανείς, προτιμούσε πάντα τα πιάτα της νέας. Όμοιο γω πως τάχα σου κάτι κατάλαβε ή νέα και με ρώτησε, κάνοντας μια ίνση να φέρη το χέρι στα μαλλιά της:

—Μη κουνηθίτε! μη κουνηθίτε διόλου! φώναξα. Ο τόνος της φωνής μου κίνησε την γενική προσοχή. Κέρνταλ πλησίασε και άμέσως κατάλαβε τον τρομερό ύβριο.

—Μη κουνηθίτε, σάς παρακαλώ, Ντόττι, είπε ανάχα.

Με το ένα χέρι πήρε τη σάρπα της νέας και την έρριξε στους ώμους της, έτσι που να μη μπορέση το έρπετο να πέση μέσα στο κορσάκι της. Την ίδια στιγμή, με το δεξί χέρι, άρπαξε τη φαρμακερή σκολόπενδρα, την έρριξε χάμω και την πάτησε. Πρόφτανα και είδα πως τον είχε δαγκώσει, έκείνος όμως χαμογελώντας άπαιτραβήχτηκε. Άργότερα τον είδα μαζί με τον γιατρό, στο χειρουργείο. Εύτυχως ο κ. Γκούντχουε κατηπλάσε

έγκαιρως την πληγή, χρειάστηκαν όμως τρεις εβδομάδες για να ξεπριστεί το χέρι του Τζάκ.

Αυτές οι λεπτομέρειες με άπομακρύνουν λιγάκι από την διήγησή μου, είναι όμως άπαραίτητες για ν' αποδείξω πως ο Τζάκ ήτανε πραγματικά γενναίος άνθρωπος. Διατηρούσε πάντα την ψυχραιμία του και ποτέ δεν έλειψε το χαμόγελο απ' τα χείλη του. Τον είδα να πιάνη το βδέλυρο και φαρμακερό εκείνο έρπετο με την άπάθεια που παίρνει κανείς μερικά άλμυρα άμύδαλα από ένα πιάτο. Και όμως, ήτανε γραφτό να ιδώ τον ίδιον αυτόν άνθρωπο τρομαγμένο, να τρέμη άλαφιασμένος, κατακίτρινος, χιλίες φορές περισσότερο από όσο έπρεμα έγω τη στιγμή που είδα την σκολόπενδρα πάνω σ' ά ξανθά μαλλιά της Ντόττι.

Είχα μεγάλο ενδιαφέρον για την μελέτη της λέπρας, και σ' αυτό το ζήτημα, όπως και σε μύρια άλλα σχετικά με τα Νησιά, ο Κέρνταλ είχε πλούσιες έγκυκλοπαιδικές γνώσεις. Τον άκουσα μ' ενδιαφέρον να μιλή για τη ζωή του λεπροκομείου, που ή-

ταν στο Μολοκάι: —Σας βεβαιώνω, μου έλεγε, πως οι άρρωστοι ζουν εκεί εύτυχισμένοι. Ή θέση τους είναι πολύ καλύτερη από τη θέση των συγγενών τους, που δεν έχουν καμιά έπαφή μαζί τους. Είναι παραμύθια τα βασανιστήρια του Μολοκάι. Έχω ιδεί στις μεγαλοπόλεις, στις φτωχές συνοικίες, την πραγματική δυστυχία, ενώ στην άοικία αυτή των λεπρών περνούν περίφημα. Υπάρχουν πολλοί που έχουν δικά τους γιότ, έπαύσεις, και δεν σκέπτονται παρά πως να καλοπεράσουν. Το κλίμα είναι πιο εύχριστο από εδώ. Έγω τουλάχιστον, θα δεχόμουν μ' εύχαρίστηση να περάσω εκεί το υπόλοιπο της ζωής μου.

Έτσι μιλούσε ο Κέρνταλ για την εύτυχία των λεπρών. Ο ίδιος δεν την φοβότανε τη λέπρα. Θεωρούσε πολύ άπθανο να προσβληθί ένας λευκός από την τρομερή αυτή άσθένεια, αν και, όπως άμολόγησε κάποτε, ένας συμμαθητής του πέθανε στο λεπροκομείο.

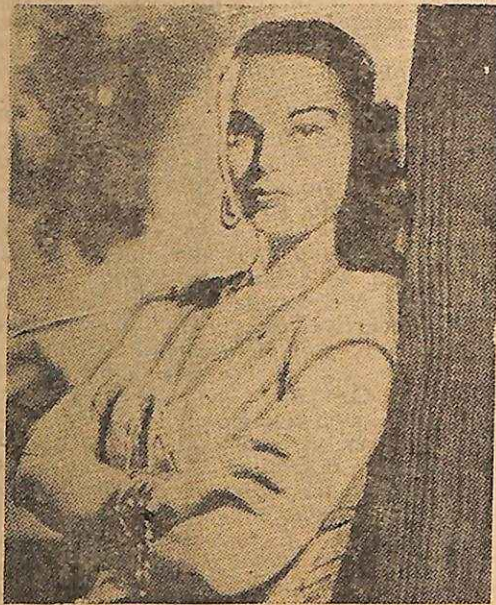
Άλλοτε, έξακολουούθησε, ήτανε δύσκολη ή διάγνωση. Σήμερα όμως με την βακτηριολογική ανάλυση, και τα λάθη άποφεύγονται, αλλά και μπορεί κανείς να ξέρη αν έξη προσβληθί ή όχι. Γιατί, πολλές φορές, περνούν χρόνια μετά την μόλυνση, κι' ή άσθένεια έκδηλώνεται μια μέρα που δεν την περιμένει κανείς. Ξέρω τον γιατρό Χέρβεϋ, είναι άληθινός μάγος. Όλη του τη ζωή την έχει ξοδέψει στην μελέτη αυτής της νόσου. Μπορεί ν' άποφανθί μέσα σε λίγα λεπτά.

—Όστε, ρώτησα, μπορεί και γω και σείς να είμαστε ίσως μολυσμένοι;

—Ποιός μπορεί να ξέρη; Άν φοβάστε, πηγαίνετε στον γιατρό Χέρβεϋ. Θά εξέταση ένα μικρό κομματάκι από το δέρμα σας και θα μάθετε την άλήθεια.

Άργότερα του δόθηκε ή ευκαιρία να με παρουσιάση στον Χέρβεϋ, που με φόρτωσε με διάφορα βιβλία και μελέτες της ειδικότητός του. Ο γιατρός έμενε στο Καλαχί και εκεί μάθευαν όλους τους ύπόπτους της Χονολουού, τους εξέταζε και κρατούσαν κατόπι τους βεβαιωμένως άρρώστους ως τη μέρα που θάφευγε ή άποστολή για το νησί των λεπρών. Οι άρρωστοι έφευγαν μια φορά το μήνα. Άφου άποχαιρετούσαν για στερνή φορά τους δικούς των οι λεπροί, μπαίνανε στο Νόσο, ένα μικρό βαποράκι και πηγαίναν στο λεπροκομείο, για πάντα.

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ

ΤΗΣ ΧΑΒΑ'Ι

Βρισκόμουν στη λέσχη, ήλθε και με βρήκε ο Τζάκ.

—Ίσια-Ίσια, που σάς ζητούσα, φώναξε. Μπορείτε σημερα να παρακολουθήσετε την άναχώρηση των λεπρών. Άλλά θά σάς συστήσω να μη συγκινηθίτε με τους θρήνους των Όσο κι' αν κλαίνε σήμερα, να είστε βέβαιος πως θά κλάψουν περισσότερο αν θελήση κανείς να τους πη μετά ένα χρόνο να γυρίσουν στα σπίτια τους. Έμπρός λοιπόν, πάμε στην προκυμαία.

Θάσασμε γρήγορα. Ο όμιλος των λεπρών άποτελούσε πραγματικά την εικόνα της άπογνώσεως. Οι περισσότεροι είχαν πρόσφατα τρομακτικά, αλλά διεκρινά που και που άναβράπους πολύ εύπαρουσίαστους, χωρίς κανένα στίγμα. Κίλησε την προσοχή μου ένα κοριτσάκι ως δέκα έτών με γαλάνα μάτια και χρυσά μαλλιά. Όστόσο το δεξί του μάγουλο ήτανε φρικτό. Το κύτταξα με συμπόνια.

—Δεν ξέρω αν πρέπει να το λυπηθί κανείς αυτό το κοριτσάκι, μου είπε ο Τζάκ. Δεν βλέπετε πόσο είναι ήσυχο; Έδώ, ο πατέρας του το κακομεταχειριζότανε. Τώρα που άρρώστησε, πηγαίνει να βρή τη μητέρα του, που βρίσκεται πριν από τρία χρόνια στο λεπροκομείο.

—Τόσο πολύ είναι λοιπόν διαδεδομένη ή φρικιά άρρώστεια στους Ιθαγενείς;

—Δυστυχώς, μου είπε, ο γιατρός Μάκ Βέητ που μ' άσώδευε. Και δεν είναι πάντα φανερή. Βλέπετε εκείνον άνθρωπο, τον χοντρό, που φαίνεται υγιέστατος; Δεν παρουσιάζει τίποτε στο πρόσωπο και όμως το δεξί του πόδι και ή μία του άμοπλάτη είναι μια πληγή. Και δεν είναι ο μόνος. Όρλοτε, κυττάξτε εκείνη τη νέα που καννίζει, το ίδιο κι' αυτή, μόλις παρουσιάζει μια σύσπαση στα δάχτυλα. Και όμως δλόκληρο σχεδόν το χέρι της είναι νεκρό. Μπορείτε να της το κόψετε χωρίς να καταλάβη τίποτε.

—Καλά αυτοί οι δυο, είπα, αλλά εκείνη εκεί, αντίκρυ μας, ή ώραλα γυναίκα, δεν είναι δυνατόν να είναι κι' αυτή άρρωστη! Άλμυροκόπα από την γοητευτική όμορφιά της.

—Η κατάσταση της είναι άσθενή, άποκρίθηκε ο Μάκ Βέητ και στράφηκε να βρή τον Τζάκ στην προκυμαία. Η γυναίκα εκείνη ήτανε ένα θαύμασιο πλάσμα, μια καθαρή, γνήσια κόρη της Πολυνησίας. Θά ήτανε είκοσι έτών, το πολύ είκοσι τρεις έτών. Τα ύπερόχα χαρακτηριστικά της άρχιζαν ν' άποκτούν όλα τα θέλητρα των γυναικών της θερμής φυλής της.

—Όλοι μας μείναμε κατάπληκτοι, με πληροφόρησε ένας άλλος γιατρός, όταν ήλθε και μ' άειδοποίησε μόνη της. Κανείς δεν είχε την παρρημία να της πει τίποτ' άπ' αυτό. Καθώς έμενε μόνη, έμενε μόνη. Κατορθώσαμε να κρατήσουμε το πρᾶγμα μυστικό ως τη στιγμή κι' όλοι νόμιζαν πως ταξίδευε στην Εύρώπη, ενώ την είχαμε εδώ, στο νοσοκομείο. Την δυστυχισμένη, είναι τόσο περήφανη!

—Μά ποιά είναι; ρώτησα συγκινημένος για τη φρικιά συμφορά της πανέμορφης έλκινής νέας.

—Θά έχετε άκούσει τ' όνομά της; Είναι ή Λουκία Μοκο-... το άηδόνι της Χαβά'ι. Είστε καινούργιοφερμένος και δεν την ξέρετε. Ήτανε ή πιο άγαπητή γυναίκα του Χονολουού που περνούσε τις ώρες της μπρός στον καθρέφτη.

—Ήτανε, είπατε, γιατρέ; —Δυστυχώς, ήτανε, γιατί τώρα πιά είναι χαμένη! άποκρίθηκε ο γιατρός θλιβερά. Την άγάπησαν και πολύ από τους λευκούς. Εύτυχως έγω δεν είχα ποτέ σχέσεις μαζί της. Φαίνεται, το φρικτώτερο θάνατο για την γοητευτικότε ή γυναίκα... Την βρίσκετε, βέβαια, πολύ όμορφη, ή; Τι θά

Ένα άπό ά γεμάτα π ο ύ

λένατε λοιπόν αν την άκούσατε να τραγουδή; Ό λάρυγγας της λέτε κι' είναι από καθαρό άσμη κι' ή φωνή της θερμή, γεμάτη περιπάθεια, σαν τον ήλιο σ' αυτά τα μέρη. Τη λατρεύαμε όλοι αυτή τη γυναίκα. Έκανε μια καλλιτεχνική περιοδεία στην Άμερική με τη βασιλική όρχήστρα της Χαβά'ι, ταξίδεψε κατόπι στην Εύρώπη, όπου έδωσε θριαμβευτικές συναυλίες. Ά! Είναι να τρελλαθί κανείς όταν σκεφθί όλ' αυτά!

Μια βαθεία λύπη κυρίευσε την ψυχή μου. Τι είναι, λοιπόν, ή ανθρώπινη ζωή; Άπό την άποθέωση, άπό την κορυφή της δόξας και του έρωτα, ή θαυμασία εκείνη γυναίκα κατάντησε τώρα μια άξιοβρήγητη μονάδα στην άγέλη των λεπρών. Ένοιωσα το φρικτό θάνατο να μ' άσ παραμυεύει όλους άμείλικτα, με τις πιο είδεχθή μορφή του. Άξαίρως έβλεπα τον κόπο οι τόσο άγώνες μας για τη ζωή.

Εκείνη τη στιγμή ο γιατρός έδωσε μια διαταγή. Οι άξιοβρήντοι ταξιδιώτες, σκυφοί, με τις άποσκευές τους, μπήκαν ένας-ένας στο βαποράκι. Νεκρική συνοδεία, πένθιμη, γεμάτη πόνο. Θρήνοι και κοπετοί άκούστηκαν κι' από κείνους που έφευγαν αλλά κι' από τους δικούς τους που έμεναν με τους ζωντανούς. Ποτέ μου δεν είχα άκούσει παρόμοια έκφραση του πόνου κι' έλπιζω να μην την ξανακούσω.

Ο Κέρνταλ κι' ο Μάκ Βέητ, συζητούσαν για πολιτικά. Έγω έξακολουούσα ναχώ τα μάτια μου καρφωμένα πάνω στην Λουκία. Την έβλεπα που έκλαιγε τώρα με λυγμούς. Όλη της ή περηφάνεια την είχε εγκαταλείψει την ύπέρτατη εκείνη στιγμή. Έξαφνα σταμάτησε τα κλάμματα κι' είδα το βλέμμα της να σπληνώνεται επίμονα πάνω στο Τζάκ. Κάποιο άνοιξε τα χέρια με μια κίνηση άπεριγράπτου σπαραγμού και σε κείνη την τραγική στάση φώναξε με σπαραγμό:

—Άντιο, Τζάκ, αντίο!

Ποτέ άνθρωπος δεν συντρίφτηκε μπροστά μου από τόσο τρομό. Τον είδα να κλονίζεται, το πρόσωπό του κιτρίνισε ως τις τρίχες των μαλλιών του, μου φάνηκε σαν άπολιθωμένος. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και στέναξε:

—Ω, Θεέ μου! Θεέ μου!

Με μίαν άπερίγραπτη προσπάθεια κατάρθωσε να συγκεντρωθί και ν' άπαντήση στην δυστυχισμένη που έξακολουούσε να τον κυττάζει:

—Άντιο, Λουκία, αντίο! Άπόμεινε στην προκυμαία, κουνώντας τα χέρια προς αυτήν, ως την στιγμή που άπομακρύνθηκε το πλοίο και δεν μπορούσαμε πιά να διακρίνουμε τους ανθρώπους.

—Νόμιζα πως ξέρατε, του είπε ο Μάκ Βέητ κυττάζοντάς τον μ' ενδιαφέρον. Ποιός μπορούσε να γνώριζε καλύτερα από σάς; Νόμιζα μάλιστα πως κατεβήκατε έπίτηδες γι' αυτήν.

—Ξέρω αρκετά τώρα, άποκρίθηκε ο Κέρνταλ με σοβαρότητα που μου έκανε βαθεία εντύπωση. Που είναι το άμάξι;

Πήγε γρήγορα στο άμάξι, με παρέσυρε σ' αυτό και:

—Γρήγορα, τρέξτε, στο γι�τρού Χέρβεϋ, φώναξε στον άμαξά.

Έπεσε πάνω στα πέτοινα μαξιλάρια λαχανιασμένος, μισολιπόθυμος, με το πρόσωπο παραμορφωμένο απ' την θανάσιμη άγωνία που του σπάρταζε την ψυχή. Δεν πίστευα στα μάτια μου καθώς τον έβλεπα σε κείνη την άπερίγραπτη κατάσταση, περισσότερο πεθαμένο παρά ζωντανό.

—Για την άγάπη του Θεού

Μαρτέν, χτύπα τ' άλογά σου! φώναξε έξαφνα. Και μη σκοτίζεσαι για πρόστιμο! Θά το πληρώσω έγω όσο κι' αν είναι! Χτύπα δυνατά τ' άλογά σου!

—Και να σκέπτονται πως δεν ήξερα τίποτα, άπολύτως τίποτε!.. ψιθύριζε πάλι σε λίγο οφούγγιζοντας τον ιδρώτα από το πρόσωπο με το τρεμάμενο χέρι του. Το άμάξι χοροπηδούσε πάνω στον άνώμαλο δρόμο, τρανταζότανε τόσο βίαια που κάθε συνομιλία μεταξί μας ήταν άδύνατη. Άλλά και τι θά μπορούσαμε να πούμε; ΟΤΙ κάμμοιαζε μ' ανθρώπινο ράκος, κι' απ' τα χείλη του, που τρεμαν, έβγαίνει μόνο μια φράση: «Και να μην ξέρω πως είναι ή λεπρή!.. ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΟΥ ΜΩΜΠΡΑΝ

Ο ήσυχος πύργος του βαρώνου ντε Μωμπράν, αναστατώθηκε απότομα, από μια σπαραχτική κραυγή, κραυγή πόνου, που τάραιξε την άπεραντη πρωινή γαλήνη.

—Τι τρέχει Γκαστόν;

Φώναζε αναστατωμένος ο γηρο βαρώνος, ξεκαβαλλικεύοντας απ' το περήφανο άτι του, την ώρα που με μερικούς καλεσμένους, έτοιμαζόνταν να ξεκινήσουν για το κυνήγι, που θα διεξαγόταν στο άπεραντο δάσος...

—Στη βορεινή πλευρά του πύργου, έξοχώτατε, είναι βαρειά πληγωμένος ο...

—Ο...; μίλα λοιπόν, πανάθεμά σε καταραμένη δοῦλε, φώναξε πνιχτά, με μίαν άδικαιολόγητη ανησυχία ο γηραιός πυργοδεσπότης.

—Ο κύριος Έρνέστος... ψέλλισε βραχνά ο υπηρέτης.

—Ο γιός μου!... ωλόλυξε ο ντε Μωμπράν. Μά τότε, κάθαρμα για δέν είδοπαίσι, γιατί δέν σπεύδετε να τον μεταφέρετε, να τον περιποιηθήτε...

Ύψωσε το μαστίγιό του νευρικά, έτοιμος να το καταφέρει στο πρόσωπο του ύπρητή, μα στάθηκε μαρμαρμένος, καθώς, οι εύγενείς του καλεσμένοι που είχαν τρέξει στο μεταξύ στον τόπο του δράματος, είχαν σηκώσει κι' έφερναν αιμόφυρτο, με θρυμματισμένο σχεδόν το κρανίο, το πτώμα του γιου του...

—Ω, θεέ μου. Τον σκότωσαν!.. Είναι νεκρός; Άλλα ποιός; γιατί; τί έφταιξε λοιπόν και με τιμωρείς έτσι σκληρά θεέ μου; Τί σοδκανα και μου ματώνεις την καρδιά, στην πιο εύαισθητη χορδή της; Γιατί!..

Δέν τελείωσε τη φράση του. Κυττάζοντας με βουρκωμένα μάτια το πτώμα του αγαπημένου, του μονάκριβου του παιδιού, άφησε μια κραυγή πόνου να ξεφύγει απ' τα χείλη του.

—Δέν τον έχουν σκοτώσει! Έχει γκρεμισθί! Άλλα που, πώς θεέ μου;

Με μια πνιχτή κραυγή, κάλεσε πάλι τον ύπρητή.

—Πού τον βρήκατε Γκαστόν; Πώς; ρώτησε.

—Στη βορεινή πλευρά του πύργου, κάτω απ' τον έξωστη που φέρνει στο δωμάτιο της έξο...

Στάθηκε φοβισμένος. Είκοσι ολόκληρα χρόνια, από την εποχή που ο νεκρός τώρα γιός του ήταν νήπιο, τούς είχε απαγορεύσει ν' αποκαλούν με τον τίτλο έξοχωτάτη τη γυναίκα του... Ο βαρώνος Λουί ντε Μωμπράν, άνθρωπος βίαιος και οξύθυμος, ζήλευε τη γυναίκα του, την ωραία Γιολάντα ντε Βενσάν, όσο και την αγαπούσε. Της απαγόρευε να μιλή πολύ με τούς καλεσμένους του, δέν της επέτρεπε να μετάσχει στα κυνήγια, της δημιουργούσε σκηνές βίαιες, κι' όταν έκανε να διαμαρτυρηθή, δέν δίσταζε και να τη ραπίσει. Έτσι, όπως δέν είχε παντρευθί χωρίς να αισθανθή γι' αυτόν και την παραμικρή συμπάθεια, άπλωσε και μόνο για να ίκανοποίηση τη θέληση των δικών της, άρχισε να τον αντιπαθή και μια ψυχρότης μεσολάβησε στις τυπικές άλλωστε σχέσεις τους ως τότε. Το κακό αυτό ήρθε να επιτείνη μια μέρα ένα έπεισόδιο, που έφερε σε λίγο την όριστική ρήξη κι' ώθησε το βαρόνο στην απάνθρωπη απόφαση να στερήσει από κάθε έλευθερία τη γυναίκα που είχε λατρέψει, άκόμα κι' από την παρηγοριά να βλέπει το αγαπημένο της παιδί. Στον πύργο, μια μέρα, έφθασε καλεσμένος απ' το βαρόνο, ο κόμης ντε Σαλτέ, παιδικός φίλος της Βαρωνέσσας και ο μυστικός έρως της, που δέν είχε τολμήσει ούδδ στον έαυτό της να τον έμπιστευθί. Η έμφάνισή του ώστόσο στον πύργο, γέμισε την καρδιά της χαρά, που δέν κατώρθωσε να κρύψει.

Του έσφιξε το χέρι με συγκίνηση και σε μια στιγμή, που ο βαρώνος είχε αποσυρθί απ' το σαλόνι, δέν μπόρεσε να μη του έκδηλώσει την πικρία της για τη συμπεριφορά του, όλο τον πόθο της, να σπάσει τα δεσμά της σκλαβιάς, πράγμα που ίσως νάκανε, αν δέν την κρατούσε η αγάπη στο γιό της.

Και σε μια στιγμή, που ο πόνος ξεχείλισε τα πικραμένα

στήθη της, ξέσπασε ρίχνοντας τα χέρια της στους δυό τώμους.

—Άχ, Ραούλ, τι να κάνω; πέρ'μου σὺ που ήσουν άλλος πιστός μου σύντροφος.

Την ίδια ώρα ανοίξε η πόρτα και μπήκε ο βαρώνος. Στάθηκε απ' τη στιγμή εκείνη πρόβαλε στα μάτια του, ένα φρόντορος κι' απ' το θάνατο. Τρέμοντας από θυμό δάκρυς ν' άκούσει τις έξηγήσεις τις γυναίκας του, τη ράτσα και διάταξε τούς ύπρητές του να βγάλουν τον κόμητα έξω. Εκείνος, φυσικά, του έστειλε τούς μάρτυρές του και, σ' μονομαχία που διεξήχθη, τραυματίστηκε βαρεία.

Το ίδιο βράδυ η βαρωνέσσα προσπάθησε να δραπετευθί κι' ο ντε Μωμπράν, που την άντελήφθη και πίστεψε πως γαίνει να βρή τον έραστή της, την έκλεισε σ' ένα δωμάτιο προωρισμένο για τούς ύπρητές του, στον πιο ψηλόν έξωστη της βορεινής πλευράς, του πύργου. Ύστερα, έβαλε γάτες και φράξαν κάθε είσοδο, και κάθε μέρα, μ' ένα σκαμνί πουχαν δέσει στο μοναδικό παράθυρο της άπροσπέλαστης φυλακής της βαρωνέσσας, της ανέβαζαν σ' ένα καλάθι με φα, φαγητό και νερό.

Από τότε πέρασαν 20 ολόκληρα χρόνια κι' ο βαρώνος δέ ζήτησε να την ξαναδύ, δέν θέλησε να την άφιση να έμκοινωνήση ούτε καν με το παιδί της, ούτε για μια στιγμή θέλησε να δώσει προσοχή στις έξηγήσεις της. Και τότε Τώρα το παιδί αυτό, στο όποιο είχε ρίξει όλη την τρυφερότητα που άπόμεινε στη σκληρυμένη καρδιά του, είχε σκοτώθί, πέφτοντας, ενώ προσπαθούσε ασφαλώς να φθάσει στη γυναίκα, που αυτός δέν ήθελε να συναντήση ποτέ του...

Άλλα ποιός του άπελάφυσε το τρομερό μυστικό, που ατὸς προσπαθούσε να του κρύψι;

Αναστατωμένος, σε μια παράξενη ψυχολογική κατάσταση, που το είναι του συντάραξαν ταυτόχρονα η πιο βαρεία δόνηση κι' ο θυμός, για κίνους που μπορεί νάχαν προδώσει το μυστικό του, ξεχνώντας πως το καθεύκον του ήταν κοντά στη νεκρική κλίνη του αγαπημένου του παιδιού, άδιαφορώντας για τούς καλεσμένους του, που θα παρεξηγούσαν ατὸς του τη στάση, έκραξε πάλι το Γκαστόν για να ζητήσει λεπτομερέστερες έξηγήσεις.

Μά πριν ο ύπρητής, πουδε ωχριάσει από φόβο, τον πιάσει, τον απομάκρυνε με μίαν άπότομη χειρονομία. Στ' σκοπισμένη διάνοια του βαρώνου είχε χυθί κάποιο φῶς, καθώς στο νου του έφερε την ψυχρότητα που τούδειχνε ο γιός του τελευταία, απ' την ήμερα που του ζήτησε έξηγήσεις για το μυστικό του άπομονωμένου δωματίου, λεπτομέρειες για το θάνατο της μητέρας του, κι' ατὸς αρνήθηκε να του δώσει. Έκανε έτσι τη σκέψη πως ο νέος, που θάχε δη ν' άντιβάζουν τα τρόφιμα της φυλακισμένης και που ίσως ν' άντίκρυσε και την ίδια—άφου ατὸς άρνήθηκε να του δώσει τις έξηγήσεις που του ζήτησε—θα προσπάθησε να λύση το μυστήριο μόνος, γιατί περήφανος όπως ήταν, δέν θα καταδεχόταν να ρωτήσει τούς ύπρητές ποτέ... Και έξηγώντας το δυστύχημα συμπέρανε: Θάρριξε τη νύχτα κανένα σκονι μ' άντικιστρο στην άκρη, ατὸ δέ θα στερεώθηκε καλά, κι' όταν έφτασε στο μέσο, ξεφυγε κι' έσκοτώθι. Και κατέληξε.

—Καλλίτερα έτσι... Θάταν δδυνήρδ και για τούς δυό

μας να μάθαινε την αλήθεια.

Και με τις σκέψεις αυτές, έτρεξε στον πύργο να κλάψι πάνω στο πτώμα τ' αγαπημένου του παιδιού...

Όστόσο, η αλήθεια, που έκανε το Μωμπράν να τρελλαθί από φρίκη, δέν ήταν αυτή... Δύο μέρες μετά την κηδεία οι ύπρητές άνάγγειλαν στο βαρόνο πως η φυλακισμένη δέν έδινε σημεία ζωής...

—Ανοίχτε την είσοδο, είπε με πνιγμένη φωνή. Η άδικη τιμωρία της μου πληρώθηκε με τη μοίρα πολύ σκληρά...

Η έντολή του έξετελεσθή. Άλλ' όταν έφτασαν στο δωμάτιο της βαρωνέσσας, ένα τρομερό θέαμα παρουσιάσθη στα μάτια τους. Η δυστυχισμένη γυναίκα ήταν άπαγχονισμένη με το φ-

να φθάση ως αυτή. Πλάι της, ένα ήμερολόγιο, έξηγουσε που περνούσε από κάτω απ' το παράθυρό της, τουρρίξε ένα σημείωμα που τὸ δέ έξηγουσε όλα... Άπό την άλλη μέρα, κάθε βράδυ, τουρρίχνε ένα σκονι, που ο ίδιος τοποθέτησε να γωνιώνοντας την τιμιότητα και το δίκιο της ο Έρνέστος, θέλησε να πάση κουβέντα με τον πατέρα του και να πετύχη την άποφυλακισή της, τη συμφιλίωση. Δυστυχώς, ο βαρώνος άλλαζε άμέσως θέμα κι' ο νέος, φοβισμένος μήπως κάνη πιά κουβέντα, ενώ ταυτόχρονα, άπόφυγε όσο μπορούσε τη συντροφιά του πατέρα του, για τον όποιο αισθανόταν τώρα άστυροφή μάλλον, παρ' αγάπη και σέβας.

Επί ένα σχεδόν χρόνο τώρα, όταν όλοι έκοιμῶντο στον

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Ο ήλιος και το πρόσωπό σας. Άπαράιτητες προφυλάξεις

Προέχετε πολύ να μην εκθέτετε το πρόσωπό σας απότομα στον ήλιο.

Το κάψιμο του ήλιου στο πρόσωπό σας μπορεί να παραβληθί με ζεμάτισμα με βραστό νερό. Η ίδια μόνη του ζεματισματος θα σας έκανε να φρίξετε. Και όμως οι περισσότερες από σας εκθέτουν το πρόσωπό τους άποτόμως συνεχώς στον ήλιο για να δώσουν στο δέρμα τους μια σκούρα απόχρωση.

Φυσικά δέν σας άποτρέπει να κάνετε ήλιοθεραπεία. Το ήλιοκαμμένο δέρμα είναι πολύ όμορφο. Άλλα για να διατηρηθί η έπιδερμίδ σας συγχρόνως και λεπτή πρέπει να προσέχετε να κάμετε μια συστηματική ήλιοθεραπεία μόνι σας, την πρώτη ήμερα πολύ όλιγα λεπτά στον ήλιο και τις έπόμενες βαθμίδων περισσότερα.

Αν ρωτήσετε μια από τις στάρ που έχουν ώρατο λεπτό ήλιοκαμμένο δέρμα θα σας πη πως την πρώτη μέρα έμεινε μόνον ένα λεπτό της ώρας στον ήλιο, την δεύτερη και την τρίτη δύο και έπειτα έπi μίαν έβδομάδα πέντε λεπτά. Πάντοτε δέ έπροφύλασσi το δέρμα της με μια ειδική λωσιόν.

Κάμετε και σεις το ίδιο. Μη παραλείπετε δέ να μεταχειρίζεστε όταν κάμετε ήλιοθεραπεία, τις ειδικές λωσιόν και κρέμες, πουδρες μπρυνέτ και τα ειδικά κραγιόνια τα κατάλληλα γι' αυτή την εποχή.

Όσο περισσότερο μαυρίσετε, τόσο όλιγότερο κραγιόνι χρειάζεσθε. Το μακιγιάρισμα των ματιών έπi σης πρέπει να αλλάξει, πρέπει να γίνη σκουρότερο και πιο έντονο.

Όσον άφορῶ το ντύσιμο, τα σκούρα λινά ή βαμβακερά όφασματα πηγαίνουν πολύ με το ήλιοκαμμένο δέρμα. Το μαύρο, το μπλε, το καφέ σκούρο με άσπρα άξεσουάρ θα είναι πολύ της μόδας.

Μη λησμονείτε όλο το καλοκαίρι να μεταχειρίζεσθε μια θρεπτική λιπαρά κρέμα.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Η τελευταία έπιτυχία του γόντου συγγραφέως ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ.—Ένα μυθιστόρημα καταπληκτικού ενδιαφέροντος, όπου περιγράφονται οι πιο συναρπαστικές περιπέτειες του άριστοκράτου λωποδύτου.

ΠΑΝΘΕΟΝ

πύργο, ο νέος έκανε την έπικίνδυνη άναρρίχηση, έμεινε με τη μητέρα του ως το πρωί και τα χαράματα ξαναγύριζε, κρυφά στην κάμαρά του.

Στη χαρά τους όμως δι έβλέποντο μητέρα και γιός, είχαν ξεχάσει πως ο χρόνος και η τριβή θα μείωναν την άντοχή του σκονιού και δέν τὸ άλλαξαν... Και τὸ μοιραίον έπληθε... Ο νέος έπυσε και τσακίστηκε κι' η φτώχη μάννα, που παρακολούθησε την τραγική του πτώση, μη έχοντας πιά σε τί να έλπιζε στο μέλλον, έδωκε κι' αυτή τέρμα στη ζωή της.

Ο βαρώνος, πουδιάβαζε κυρτωμένος όλ' αυτά, τελείωσε το διάβασμα, γύρισε κύτταξε μια τούς ύπρητές που στέκονταν χλωμοί, ταραγμένοι γύρω του, μια τὸ πτώμα, κι' ύστερα ξέσπασε σ' ένα γέλιο τρελλό, σαρκαστικό, σαρδώνιο, που δέν είχε τίποτε τὸ ανθρώπινο.

ΖΑΚ ΑΛΜΠΕΡ

Η Ρώσσελ Χιούντσον συνηθίζει να βάξη τη

σουλιά των ματιών με το δακτυλάκι της. Αν ήσασταν μεταξὺ του φρυδιού και της βλεφαρίδας είναι μεγάλη ήμπορείτε να δώσετε με το μακιγιάζ σας πρέπει να πολύ ενδιαφέρουσα έκφραση στο βλέμμα σας.

Όσον άφορῶ το ντύσιμο, τα σκούρα λινά ή βαμβακερά όφασματα πηγαίνουν πολύ με το ήλιοκαμμένο δέρμα. Το μαύρο, το μπλε, το καφέ σκούρο με άσπρα άξεσουάρ θα είναι πολύ της μόδας.

Μη λησμονείτε όλο το καλοκαίρι να μεταχειρίζεσθε μια θρεπτική λιπαρά κρέμα.

Όσο περισσότερο μαυρίσετε, τόσο όλιγότερο κραγιόνι χρειάζεσθε. Το μακιγιάρισμα των ματιών έπi σης πρέπει να αλλάξει, πρέπει να γίνη σκουρότερο και πιο έντονο.

Όσον άφορῶ το ντύσιμο, τα σκούρα λινά ή βαμβακερά όφασματα πηγαίνουν πολύ με το ήλιοκαμμένο δέρμα. Το μαύρο, το μπλε, το καφέ σκούρο με άσπρα άξεσουάρ θα είναι πολύ της μόδας.

Μη λησμονείτε όλο το καλοκαίρι να μεταχειρίζεσθε μια θρεπτική λιπαρά κρέμα.

Όσο περισσότερο μαυρίσετε, τόσο όλιγότερο κραγιόνι χρειάζεσθε. Το μακιγιάρισμα των ματιών έπi σης πρέπει να αλλάξει, πρέπει να γίνη σκουρότερο και πιο έντονο.

Όσον άφορῶ το ντύσιμο, τα σκούρα λινά ή βαμβακερά όφασματα πηγαίνουν πολύ με το ήλιοκαμμένο δέρμα. Το μαύρο, το μπλε, το καφέ σκούρο με άσπρα άξεσουάρ θα είναι πολύ της μόδας.

Μη λησμονείτε όλο το καλοκαίρι να μεταχειρίζεσθε μια θρεπτική λιπαρά κρέμα.

Είναι άπαραίτητο διότι με την ήλιοθεραπεία, τα θαλάσσια λουτρά και την υπαίθριο ζωή, το δέρμα άποξηραίνεται ζαρώνει και ξεφλουδίζει.

Φυσικά εκείνοι που έχουν τὸ δέρμα του προσώπου πολύ λιπαρόν, θα μεταχειρισθῶν κρέμα μη λιπαράν.

Και εκείνοι όμως που τὸ δέρμα των είναι άπλως λιπαρόν, δφείλουν πρὸ της έπαλείψεως i του με κρέμα, να τὸ περάσουν μ' ένα βαμβακάκι βρεγμένο σε ίσα μέρη αιθέρος και λευκού καθαρού οίνουπνεύματος.

Μεγάλη προσοχή χρειάζεται κατά την εκτέλεση της ήλιοθεραπείας.

Καλή έκθεσις τῶ σώματος εις τὰς ήλιακάς ακτίνας πρέπει να γίνεται με μέθοδον και τμηματικῶς.

Διότι άντι της επιδιωκομένης ωφέλειας, ένδεχόμενον να έπέλθῃ έντελής άντίθετον άποτέλεσμα.

Γι' αὐτὸ καλόν θα ήτο να συμβουλευθῇτε σχετικῶς ένα παθολόγο ιατρό.

Πάντως, άσχετίως τῶ άν έχετε συνηθίσει να εκτίθεσθε κατ' έτος στην εϋεργετική έπίδρσση των ακτίνων του ήλιου, πρέπει κατά τη νέα έναρξη ν' άρχίσετε από 5 λεπτά της ώρας ήμερησίως και να προχωρείτε αὐξάνοντας βαθμίδων την ώραν Τέλος, για να είναι τὸ δέρμα σας δροσερό σφιχτό και άπαλό και να εϋωδίζει, κάμετε μισσάζ τῶ σώματος με τὸ έξής ύγρὸ.

Το μισσάζ αὐτό, καλὸ είναι να γίνεται μέρα παρά μέρα.

Επίσης καλὸ είναι εκτός των θαλασσίων λουτρῶν, να κάμετε σπιτι και κανένα θερμό, άρωματικό τοιοῦτο τοδ. λαισιον μια φορά την εβδομάδα δια να κάμετε και μια έντριβή με κολώνια.

(Άκολουθεί)

ΕΝΑ ΜΙΣΟΣ ΜΤΗ
ΖΟΥΓΚΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Αλλά και με την θέλησή των μερικοί λευκοί έγκυστεστάθησαν εις τὰ άγρια έκεινα μέρη, και ένας Άμερικανός έξερευνητής άνεκοίνωσε παράδοξα πράγματα σχετικάς με ένα λευκόν πούζου-σε μεταξύ των άγρίων, είχε γίνει άρχηγός και κυρί αρχός των, κι' είχε δημιουρ-γήσει και οικογένεια.

«Ο μυστηριώδης συμπα-τριώτης μου—γράφει ο έξε-ρευνητής—είχε δώσει στίς θυγατέρες του όση μόρφωση μπορούσε μέσα στην άγριά-δα της ζούγκλας. Τά κορί-τσια έκεινα έγνώριζαν άνάγ-νωση και γραφή. Ός προς τὰ ήθη όμως ήσαν έντελώς πρω-τόγονα, κι' απόδειξη ότι ήταν γυνά, όπως άλλωστε και ό λοι οί άνδρες και οί γυναίκες της φυλής των.

«Ο πατριώτης μου, ο όποι-ος αιοθάνει πραγματική και άδολη χαρά γιατί με είχε συναντήσει, μου προσέφερε μπανάνας και ένα ποτό πού έμοιαζε κάπως με ξυνισμένη μύρα, και έδέχθηκε εύχαρί-στως τὰ σιγαρέττα πού του έπρόφερε.

«Η συνομιλία μας περ-ιστρέφει περί διάφορα ζητή-ματα, τόν ρώτησα δέ εάν ή-ξερε ή είχε ακούσει τίποτα περί της ύπαρξεως έρειπίων άρχαίων μεγαλοπρεπών πό-λεων και μυστηριωδών λευ-κων ανθρώπων.

—Υπάρχει μου είπε, πράγ-ματι, μεταξύ των Ιθαγενών με τους όποιους ζώ, ο θρύ-λος ότι πέρα από κάτι άπέ-ραντα έλη πού εκτείνονται εις μεγάλην απόσταση πέραν της όροσειρας του Ρογκαν-τόρ, υπάρχουν άρχαίες πό-λεις και ζούν και άνθρωποι λευκοί πού δέν έρχονται σέ επικοινωνία με κανένα. Κα-τά πόσον όμως ο θρύλος αύ-τός είναι άληθινός δέν ξέρω. Ποτέ δέν έπροχώρησχα έως εκεί, διότι τὰ έλη είναι άδιάβ-ατα, και έκτός τούτου οί άν-δρες μου πού τους κατέχει ένας παράδοξος φόβος, δέν θά έδεχόντο νά προχωρήσουν πέραν ώρισμένου σημείου προς την κατεύθυνση εκείνη.

«Η δεισιδαιμονία των Ιθαγενών, καθώς θά έξέρετε είναι άπερίγραπτη. Και μένα τόν ίδιον στην άρχή όταν πρό πολλών έτών κατέφυγα γιά λόγους άτομικούς, πού δέν σάς ένδιαφέρουν, στο δάσος, γιά νά ζήσω τόν υπόλοιπο βίον μου εκεί, με ένόμισαν γιά φάντασμα και αυτό ίσως μου έσωσε τή ζωή γιατί διαφορετικά θά με έσκότωναν. Τους έννοιωθα νά με παρακολουθούν επί πολλές ήμέρες και τέ-λος, άφού έκανα ό,τι μου ήταν δυνατόν γιά νά προσελκύ-σω την συμπάθεια τους και νά τους πείσω ότι ήμουν ένας άνθρωπος όπως κι' αυτοί και μάάλιστα φιλικώτατα διατε-θειμένος, ήλθα εις έπαφή μαζί των, και σιγά—σιγά με έ-δέχθησαν άρχικώς μεν ως μέλος της φυλής των, έπειτα δέ ως άρχηγόν, άφού έπέρα γυναίκα μου την θυγατέρα του φυλάρχου των πού πέθανε.

«Έκτοτε ζώ μαζί των, συνεταύτισα την τύχη και την ύπαρξή μου με την δική των, και μπορώ νά πώ ότι είμαι ευτυχής, γιατί έλησμονήσα τόν κόσμο και τὰ γεγονότα, πού με άνάγκασαν νά τόν άπαρνηθώ και νά καταφύγω στη ζούγκλα».

«Ήταν προφανές, ότι ο άνθρωπος εκείνος έκρυπτε κά-ποιο μεγάλο δράμα, κάποια μεγάλη και δραματική οικο-γενειακή ή έρωτική απογοήτευση, εάν υποθεθί ότι δέν ή-

ταν κανένα κοινός έγκλη-τίας πού έδραπέτευσε από κα-μιά φυλακή.

Και την σκοτεινή ιστορίαν του μου είχε δώσει σαφώς νά έννοή-σω ότι δέν ήθελε νά την άπο-καλύψη.

Τόν έρώτησα έπειτα γιά τις πιθανότητες πού θά είχα νά μπώ στη ζώνη των θρυ-λικών πόλεων και των λευ-κων κατοίκων—έκούνησε δ-μως τό κεφάλι του με άμφι-βολία.

—Δέν πιστεύω, μου είπε, νά μπορέσετε διά μέσου των τελμάτων, μέσα στα όποια έ-χουν χαθή και χάνονται καθη-μερινώς πολλά άγρίμια πού επιχειρούν νά περάσουν. Ές άλλου ποτέ καμιά συνοδεία Ιθαγενών δέν θά έδέχεται νά σάς άκολουθήσει. Τό μέρος εκείνο, θεωρείται από όλους καταραμένο και γιά κρησφύ-γετο, όπου ζούν και φιλιά-ζουν κακοποιά ζώα και πνεύ-ματα... Και την πρόληψη αυ-τή πού είναι βαθύτατα ριζω-μένη μεταξύ των Ιθαγενών, ποτέ δέν θά μπορέσετε νά την κλονίσετε..

«Ο Δαλά ήταν προσεκτικός και άνήσυχος. Κάτω στο έδα-φος διέκρινε μερικά ίχνη πού δέν μπορούσε νά ξεχωρίσει τί ακριβώς ήταν. Φαίνεται πώς είχε φυσήσει δυνατός άνεμος, από τους όρητικούς έκείνους πού διαρκούν λίγες στιγμές και σαρώνουν τὰ πάντα, ή ότι κάτι άλλο είχε συμβή—έλαφρή βροχή—πού τὰ κατέστρεψε.

Τό τελευταίο τούτο ήταν πιθανώτερο. Γιατί ο άνεμος θάειχε παρασύρει και τή φω-τιά, πράγμα πού δέν συνέ-βαινε.

«Όπως όποτε δέν μόρεσε νά καταλάβη περί τίνος έ-πρόκειτο. Δέν διέκρινε πού-θενά έρυθροδέρμους, αλλά

μ' όλον τούτο δέν καθυσόχασε. Μάλιστα τώρα άνησυχού-σαν και οί άλλοι.

«Απεφάσισαν νά μην μένουν εκεί ούτε στιγμή. «Αν εί-χαν περάσει έξερευνηται, έπρεπε νά τρέξουν γιά νά τους προσθάσουν, «Αν είχαν κατασκηνώσει έρυθρόδερμοι, μπο-ρούσαν νά ξαναγυρίσουν. Και με βήμα ταχύ, αλλά και πάντοτε προσεκτικοί, έπροχώρησαν βαδίζοντες στην ά-κρη του δάσους, έτοιμοι πάντοτε, αλλά και άνήσυχoi διαρκώς.

«Όλα εκείνα τὰ μικροπράγματα έδιναν στον μαύρο νά έννοήσει ότι κάτι ύποπτο συνέβαινε.

«Άνθρωποι είχαν περάσει άπ' εκεί. «Αλλ' ήταν τάχα ο έρυθρόδερμοι πού τους κυνηγούσαν, οί Σιαβάντες, ή έστω οί έχθροι τους, οί Καγιάπος;

«Όποιοι κι' άν ήσαν έν τούτοις, δέν έπρόκειτο νά τους περιποιηθούν, γιατί μερικοί Καγιάπος είναι άνθρωπα-γοί, και έπομένως διέτρεχαν τόν κίνδυνον νά καταφα-γωθούν.

«Η φωτιά πού ήταν εκεί, τόν έκανε νά παραδέχεται πε-ρισσότερο τό τελευταίο τούτο.

Μερικοί Καγιάπος ψήνουν τό κρέας των κατά τόν έξής τρόπον: Άνοίγουν μια μεγάλη τρύπα μέσα στο χώμα, άνά-βουν μια γερή φωτιά και ύστερα ρίχνουν άπ' επάνω πέ-τρες. «Έπειτα από άρκετή ώρα, όταν οί πέτρες ζεσταθούν καλά, παραμερίζονται με ένα ξύλο, τοποθετείται στο κα-νόν πού σχηματίζεται έτσι, τό κρέας τυλιγμένο μέσα σέ

όλλα μπανάνας και σκεπάζεται από επάνω με τις πέτρες και με θράκα. «Έτσι ψήνεται σάν σέ ένα είδος φούρνου.

Διόλου παράδοξο λοιπόν νάειχαν ψήση εκεί κάτι και νά μην είχαν ακόμη άπομακρυνθί.

—Γρήγορα είπε πάντοτε άνήσυχος. Γιατί και Καγιάπος νά είναι, πιθανόν νά μάς ψήσουν και νά μάς φάνε.

—Όχι δά!

—Τους ξέρω καλά έγώ, έψιθύρισε ο Δαλά. Και, αυτό πού έχω νά σάς συστήσω, είναι νά μην χάνουμε τόν και-ρό μας...

«Άκουσαν κάποιο δυνατό θόρυβο κι' έστάθηκαν όλοι τρομαγμένοι, με τὰ όπλα τους έτοιμα. «Αλλά δέν ξανα-κούστηκε τίποτα. Καίχωρις νά ξεθαρρέψουν επανέλαβαν τό δρόμο τους, άνήσυχoi τώρα. Ο Δαλά τους είχε μεταδώ-σει τό φόβο του, αλλά κατόπιν της έπιμονής της Νόρμας άρχισε νά τους διηγείται τί είναι οί Καγιάπος και γενικώς οί έρυθρόδερμοι.

Οί Καγιάπος δέν έχουν όλοι τόν ίδιο τύπο. Πολλοί άπ' αυτούς μοιάζουν καταπληκτικά με τους 'Ιάπωνες.

«Η όμοιότης αυτή άποτελεί ένα σπουδαίο έπιχείρημα γιά κείνους πού ισχυρίζονται ότι οί έρυθρόδερμοι της Νο-τίου Άμερικής είναι της ίδιας φυλής με τους 'Ιάπωνες και τους Κινέζους!

«Η γλώσσα των έρυθροδέρμων είναι αδύνατον νά εκ-φρασθή με τὰ δικά μας αλφαβητικά ψηφία. Άποτελείται από άνάριθμους φωνές και κακοήχους φθόγγους! Πολλές φορές μια φράση άποτελείται από μια άτέλειωτη λέξη. Μία άλλη παραλλαγή του τόνου της φωνής άποδίδει μίαν έντελώς διάφορον έννοια!

«Η γλώσσα διαφέρει όχι μόνο από φυλή σέ φυλή αλλά και από χωριό σέ χωριό της ίδιας φυλής!

Και κάτι άλλο ακόμη έντελώς άπίστευτο. Οί γυναίκες των Καγιά και των Καγιάπος δέν μιλούν την ίδια γλώσ-σα με τους άνδρες! Οί λέξεις είναι πάντως οί ίδιες, βά-ζουν όμως εις κάθε λέξη και από ένα φθόγγο άνάλογο προς τό δικό μας «Κάι» Έτσι ή γλώσσα των άνδρών δια-φέρει ούσιωδώς από την γλώσσα πού μεταχειρίζονται οί γυναίκες!

Οί Καγιάπος καθώς όλοι γενικώς οί έρυθρόδερμοι εί-ναι έξαιρετικά φιλόποτοι. «Όσον κι' άν θέλη κανείς νά τους έξετάσει δέν άναφέρουν ποτέ τίποτε γιά τὰ μυστικά ήδσα θεωρούν γιά μυστικά της φυλής των. Γι' αυτό και πολύ λίγα πράγματα περί αυτών είναι δυνατόν νά μάθη κανείς, έκτός από εκείνα πού προσπίπτουν εις την ίδια του αντίληψη.

Οί λευκοστολοι βρήκαν ένα ασφαλέςτατο μέσο νά συ-νενοούν με τους Καγιάπος. Άνατρέφουν από μικρά τὰ παιδιά έρυθροδέρμων και τὰ μαθαίνουν νά μιλάει άπται-στως τὰ πορτογαλλικά πού μιλούνται στη Βραζιλία.

«Έτσι άποκτούν διερμηνείς πρώτης τάξεως. Οί όποιοι τους είναι συγχρόνως και άπολύτως άφωτισμένοι. Έν τούτοις και πά-λι δέν κατορθώνουν νά μάθουν πολλά πράγματα περί ώρισμέ-νων ζητημάτων πού άφορούν την φυλή και ίδίως γιά τή θρησκεία τους.

Τά τόξα των έρυθροδέρμων εί-ναι καμωμένα από κλωνάρια έ-ξαιρετικής έλαστικότητος. Οί χορ-δές είναι από στριμμένους φλοι-ούς δένδρων και μοιάζουν σάν σπάγκους. Τό βέλος είναι κατα-σκευασμένο από καλάμι, πάχους ένός περίπου δακτύλου, στο πίσω άκρον του όποιου είναι δεμένη μία τούφα από πολύχρωμα πτερά παπαγάλου ένδω στο έμπρός μέ-ρος υπάρχει μία αίχμη από μυ-τερωμένο κόκκαλο ζώου ή ψαριού.

Οί αίχμες αυτές συγκρατούν-ται στο καλάμι με χόρτα, και τό όλον βέλος σκεπάζεται με μία κόλλα έξαιρετικής συνεκτικότη-τος, της όποιας τό μυστικό δέν τό άποκαλύπτουν.

Γυμνάζονται στο τόξο από πο-λύ μικροί και γι' αυτό γίνονται σκοπευτά πρώτης τάξεως. Ένας τοξότης μετρίας ικανότητος, μπο-ρεί νά σκοτώσει ένα θηρίο ή άν-

θρωπο, εις απόσταση έξηντα μέτρων. «Όταν πρόκειται νά κτυπήσουν κανένα θηρίο, τό αφήνουν νά πλησιάσει εις ά-πόσταση δεκαέντε μέτρων και τότε τό κτυπούν. Τό βέ-λος εις αυτήν την απόσταση έχει τέτοια δύναμη, ώστε τό διαπερνάει από τό ένα μέρος στο άλλο.

«Έκτός από τό τόξο και τὰ βέλη έχουν και λόγχη και ένα ρόπαλο. Η λόγχη άποτελείται από ένα καλάμι μπα-πού άρκετού πάχους, και δυόμισι μέτρων μήκους. Η αί-χμή της είναι καμωμένη από κόκκαλο έξαιρετικώς μυτερό ψαριού ή άλλο. Οί λόγχοι των άρχηγών είναι στολισμένες με πτερά παπαγάλου.

Τό ρόπαλο έχει στη μιά άκρη κομμάτια από κοπτερό πυριτόλιθο. Με ένα κτύπημα μ' αυτό τό ρόπαλο μπορούν νά κάνουν τριμματα τό κρανίο και του πιό δυνατό ζώου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι.

ΧΑΜΕΝΟΙ...

Δέν είχαν άπομακρυνθί πολύ από τό μέρος της φωτιάς, οί πέντε φυγάδες, όταν άκουσαν ένα βόμβο παράδοξο πού μεγάλωνε ολοένα, και σέ λίγο είδαν όλόκληρο σύννεφο από σφήκες.

Οί σφήκες αυτές έχουν μέγεθος τριπλάσιο από τις συνη-θισμένες και τό κέντρισμά τους είναι έξαιρετικά όδυνηρό. Ξεκινούν όλες μαζί πρός άναζήτητη τροφής, αλλά δέν έ-πιτιθενται παρά μόνον όταν τις πειράξει κανείς. «Όταν όμως πέσουν όλες και κεντρίσουν άνθρωπο, ύπάρχει φό-βος νά τόν δηλητηριάσουν.

«Άρκετά τρομαγμένοι άρχισαν νά τρέχουν και δέν κα-θούχασαν, παρά μονάχα όταν άπομακρύνθησαν άρκετά.

Τώρα είχε άρχισι νά ξεθαρρεύη και ο Δαλά, και όλοι φαίνονταν ευδιάθετοι, όταν έξαφνα άκούσθηκε ένας τρο-μερός μηχανικός πού έκανε νά παγώσει τό αίμα στίς φλέ-βες των.

—Λιοντάρι! έφέλλισε κατακίτρινος ο μικρός.

Δεύτερος κυνηθμός, πιά κοντ'ι, τους έδειξε ότι δέν ήταν ένα μονάχα λιοντάρι. «Αν δέν έπρόκειτο γιά όλόκληρη ά-γέλη, τό όλιγώτερο θά ήταν δυό. Κι' ήταν πολύ κοντά, ί-σως έλάχιστα μέτρα μακριά τους.

Στάθηκαν άνήσυχoi.

Τι έπρεπε νά κάνουν; Ν' άποτραβηχθούν από τό δάσος προς την πεδιάδα; Ήταν πιθανόν νά παραμόνευαν εκεί οί έρυθρόδερμοι. Νά μένουν στο μέρος εκείνο; Θά τους κα-τεσπάρασαν τὰ λιοντάρια.

«Αλλ' είδαν άμέσως ότι και νά ήθελαν νά άπομακρυν-θούν δέν θά έπρελάμβαναν νά τό κάνουν.

Διπλός βρυχηθμός, τρομακτικός πράγματι, άντήχησε πάλι, αυτή τη φορά έλάχιστα μέτρα μακριά τους.

Σχεδόν άμέσως άκουσαν τόν κρότο πού καναν τὰ κλα-διά πού σπαζαν κάτω από τὰ πόδια των θηρίων και άμέσως σέ λίγο, ένα λιοντάρι έπροβαλλε δείχνοντας τὰ τρομερά δόντια του.

«Όπισθοχώρησαν όλοι κατεπτοημένοι. «Ο Τζάκ έκάθισε χάμω, οί άλλοι όλοι πρότειναν τὰ όπλα τους.

Τό λιοντάρι, μία έλάχιστη στιγμή, έστάθηκε και τους έκύταξε. Έπειτα έτινάχθηκε προς τὰ έμπρός, και ρίχτηκε κατ'επάνω της Νόρμας.

«Όπισθοχώρησαν όλοι κατεπτοημένοι. «Ο Τζάκ έκάθισε χάμω, οί άλλοι όλοι πρότειναν τὰ όπλα τους.

Τό λιοντάρι, μία έλάχιστη στιγμή, έστάθηκε και τους έκύταξε. Έπειτα έτινάχθηκε προς τὰ έμπρός, και ρίχτηκε κατ'επάνω της Νόρμας.

«Όπισθοχώρησαν όλοι κατεπτοημένοι. «Ο Τζάκ έκάθισε χάμω, οί άλλοι όλοι πρότειναν τὰ όπλα τους.

Τό λιοντάρι, μία έλάχιστη στιγμή, έστάθηκε και τους έκύταξε. Έπειτα έτινάχθηκε προς τὰ έμπρός, και ρίχτηκε κατ'επάνω της Νόρμας.

«Όπισθοχώρησαν όλοι κατεπτοημένοι. «Ο Τζάκ έκάθισε χάμω, οί άλλοι όλοι πρότειναν τὰ όπλα τους.

Τό λιοντάρι, μία έλάχιστη στιγμή, έστάθηκε και τους έκύταξε. Έπειτα έτινάχθηκε προς τὰ έμπρός, και ρίχτηκε κατ'επάνω της Νόρμας.

(Άκολουθεί)

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τὸ «Πάν-
θεον»
με τὴν πε-
ποίθησιν ὅτι παρέχει εἰς τοὺς
ἀναγνώστους του μίαν τερπνὴν
καὶ συγχρόνως δέξινουσα τὴν
σκέψιν ἐνασχόλησιν, θὰ τοὺς
ὑποβάλλῃ πρὸς λύσιν κατὰ μι-
κρά διαστήματα—ἴσως καὶ
κάθε ἑβδομάδα—διάφορα ἐρω-
τήματα μὲ τρία βραβεῖα διὰ
τὰς τρεῖς πρώτας ὁρθωτέρας
ἀπαντήσεις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπο-
νομὴν τῶν βραβείων αὐτὴ
θὰ γίνεταί ὅπως ὁρίζεται κα-
τωτέρω.

Τὸ πρῶτο μας ἐρώτημα εἶ-
ναι: Ποιὸς σκότω-
σε τὸ λόρδο Σέυ-
μουρ;

Σ' ἓνα σπιτάκι πού βρισκε-
ται στὴν ἄκρην ἑνὸς μεγάλου
πάρκου, πού περιζώνεται τὴ βίλ-
λα τῶν Σέυμουρ, βρέθηκε ἓνα
ἀπόγευμα τὸ πτώμα τοῦ γέ-
ρου ἀρχοντα, ὁ ὁποῖος ἔχει
δολοφονηθῇ ὑπὸ ἐξαιρετικῶς
μυστηριώδεις συνθήκες. Ὁ νε-
κρὸς ἦταν ξαπλωμένος ἐπ' ἀ-
νώγει μὲ μὴ πολυθρόνα καὶ ἔφε-
ρε μὴ πληγὴ ἀπὸ σφαῖρα στὸ
πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ του.
Ἀλλὰ, κατὰ περιέργην σύμ-
πτωσιν, ἡ πλάτη τῆς πολυθρό-
νας ἀκούμπουσε τελείως στὸν
τοῖχο.

Ὁ λόρδος Σέυμουρ εἶχε
ἓνα μόνο κλειδί τοῦ μικροῦ
αὐτοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ εἶχε
πάντα μαζί του. Κανεὶς δὲν
τοῦ εἶχε ποτέ ἰδῆ καὶ γι' αὐ-
τὸν τὸν λόγο δὲν μπορούσε
κανεὶς νὰ φτιάξῃ ἀντικλειδί.
Κι' ὅμως ὅταν ἀνεκαλύφθη τὸ
ἐγκλημα, τὸ κλειδί, τὸ μονα-
δικὸ κλειδί, βρέθηκε ἐπάνω
στὸ τραπέζι, πού ἦταν στὴ
μέσῃ τοῦ δωματίου καὶ ἡ πόρ-
τα ἦταν κλειστή.

Τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἀποτελεῖ-
το ἀπὸ ἓνα καὶ μόνο δωμά-
τιο. Μία πόρτα φέρνει στὸ
πάρκο καὶ μίαν τρύπα ἀπὸ ὅπου ἐρρίχνον-
το οἱ ἐπιστολὲς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἰδῆ κανεὶς
τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ μὴ
κινῶνται τὸ σιδεράκι τῆς. Ἀπ' αὐτὴ οἱ ὑπ-
ρέτες ἐρρίχναν τὸ ταχυδρομεῖο στὸν πρῶτο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«ΑΙΑΝ», Ἐνταῦθα.— Ἐλαβα αὐτὴν
τὴν ἑβδομάδα ὀκτὶ ἐπιστολὰς, πού ζη-
τοῦν ἀπάντησιν ἐντός τῆς ἑβδομάδος. Μά
τὼς εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ προηγουμέναι ἄλ-
λα γράμματα καὶ ἀφοῦ κάθε ἑβδομάδα
υπομένει τὸ φύλλο, πού πρόκειται νὰ κυ-
κλοφορήσῃ τὴν ἐπομένη; Ὡστε ἂς τῶχουν
πρ' ὁμοειδοῦ οἱ «βιαστικές». Ὑπάρχει ὁ-
μως τρόπος νὰ ἔχουν ἀμέσως τὰς συμβου-
λάς μου. Νὰ ζητήσουν ἰδιαιτέραν ἀπάν-
τησιν δι' ἐπιστολὴς, στέλλοντας καὶ τὴν
ἀνάλογον ἀνταπόδοση, σύμφωνα μὲ τοὺς
ῥυθμούς τῆς στήλης.

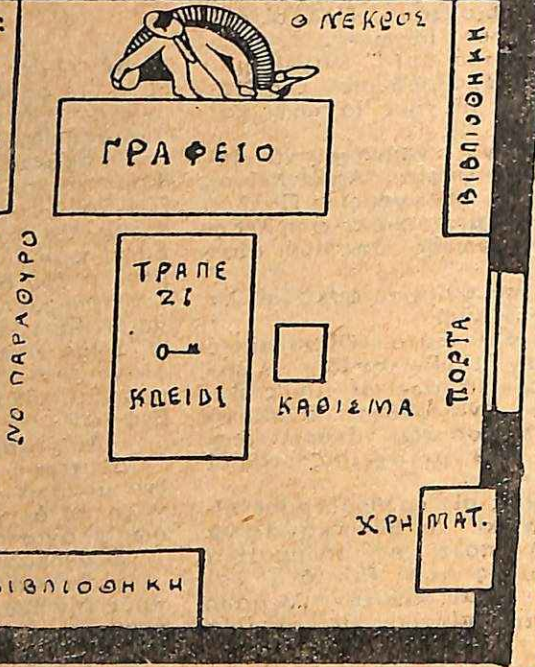
Καὶ τώρα, ἐρχόμεστε στὰ ἐρωτήματα:
1ον) Ἡ διαίτα εἶναι πολὺ ἀπλή. Ν' ἀ-
σφεύγετε τὰ ζυμαρικά (μακαρόνια, πά-
τες κλπ.) καὶ γενικὰ τ' ἀμυλᾶ καὶ τὰ

λιπαρά. Νὰ τρώτε τὸ κρέας στὴ σάρα,
χωρὶς σάλτσες, σιγαρίσματα καὶ τὰ πα-
ρόμοια. Ψωμί ὀχι πολὺ καὶ κατὰ προτιμή-
σιν μαῦρο. Ὀχι μύρσα, λιχὲρ καὶ πολλὰ
γλυκὰ. Ἀφθονα χορταρικά καὶ φρούτα.
Νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν κανονικὴν λει-
τουργίαν τοῦ πεπτικοῦ σας σωλήνος. Νὰ
κάνετε ἀσκήσεις δωματίου καὶ περιπάτου
στὴν ὑπαίθριον. Νὰ παίρνετε δὲ Tablettes
Marienbad σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας πού θὰ
βρῆτε μέσα στὸ κουτί. Μέσα σὲ δεκαπέντε
μέρες θὰ ἴδῃτε σημαντικὴν διαφορὰ, ὅποτε
καὶ μοῦ ξαναγράψετε.

2ον) Ὅλες οἱ ὁδοντόπαστες εἶναι ἰδίες.
Ἡ καλὴ ποιότης τῆς μιᾶς καὶ ἡ «ἀρίστη»
τῆς ἄλλης εἶναι ζήτημα... οὐκ ἔστι. Μία
πραγματικῶς ἀρίστη, ἡ ὁδοντόκρεμα

λὺ συχνὰ περνοῦσε ὁλόκληρὴ τὴν ἡμέρα του ἐκεῖ μέσα χωρὶς νὰ δέχεται
κανέναν, διαβάζοντας διάφορα βιβλία.

Ἐνα σιδηροφραγμένον παράθυρο βλέπει στὸν ἐξοχικὸ δρόμο πού
περνάει ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο πού κλείνει τὸ πάρκο. Ἐνας χωρικός πού
περνοῦσε ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμο, παρατηρῶντας ἀπὸ τὸ παράθυρο εἶδε
αἷμα χυμένον στὸ πάτωμα, πού ἔτρεχε ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο πού ἦταν ξα-
πλωμένος σὲ μίαν πολυθρόνα. Ἐτρεξε καὶ εἰδοποίησε τὴν Σκώτλαντ
Γιάρντ. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἦρθε ἐπὶ τόπου, ἐνῶ ὁ σιδηρουργὸς ἐργαζόταν
ἀκόμη γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Στὸ δωμάτιο μῆκαν
δ' ἀστυνομικὸς καὶ ἀνεψιὸς τοῦ
θύματος, Μάρκος Ντίκενς. Ἀπὸ
τὴν πρώτη ἐρευνὰ ἀπεδείχθη:

1ον) ὅτι οἱ σχέσεις μεταξὺ
θύμου καὶ ἀνεψιοῦ δὲν ἦσαν κα-
λές· ἐξαιτίας τῶν ἀλλεπαλλήλων
χρηματικῶν ἀξιώσεων τοῦ νέου.

2ον) ὅτι ὁ θαλαμηπόλος, δού-
ματι Μάριος Τράβερ, ἀπολυθεὶς
τὴν προηγουμένη ὥρην κτίστηκε ἐκ
δίκης καὶ γιόπολλὴν ὥρα τρι-
γύριζε στὸ σπῆτι.

3ον) ὅτι ὅστερα ἀπὸ τὴν ἐπι-
μονὴν ἐξέτασιν στὰ περίεργα τοῦ
πάρκου βρέθηκε ἓνας ἀλήτης
ὁπλισμένος μ' ἓνα πιστόλι πού
τὸ διαμέτρημα τοῦ ἦταν ὁμοιο-
μ' ἐκεῖνο πού σκότωσαν τὸν λόρ-
δο καὶ ἀπ' αὐτὸ ἔλειπε μόνο μίαν
σφαῖρα. Ὁ ἀλήτης ὅμως ἐδικαι-
ολογήθη πὼς βρῆκε τὸ δῖπλο σ'
ἓνα ρυάκι κοντὰ στὸ σπῆτι.

4ον) ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιο
τοῦ σπιτιοῦ βρέθηκε κενό.

5ον) ὅτι οἱ ὑπηρετὲς τῆς βίλλας
δὲν εἶδαν οὔτε ἀκούσαν τίποτε.

6ον) ὅτι τὸ πρῶτο τοῦ ἐγκλή-
ματος τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοι-
χτό. Ἀργότερα ὁ ἐπιθεωρητὴς,
ἐξετάζων καλύπτερα τὸ τραπέ-
ζι, βρῆκε ἐπάνω σ' αὐτό, ἐκεῖ
πού ἦταν τὸ κλειδί, μίαν μπαλ-
τσα ἀπομαῦρο στόκο πού μόλις τὴν σήκωσαν φάνηκε μὴ ἀμικρὴ τρύπα—Ὡστε-
ρα ἀπὸ λίγη ὥρα διελευκάνθη τελείως τὸ ἐγκλημα. Ρωτοῦμε λοιπὸν:

1ον) Ποιὸς διέπραξε τὸ ἐγκλημα καὶ τὴν κλοπὴ; 2ον) Πῶς ἔγινε τὸ ἐγ-
κλημα; 3ον) Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μῆ καὶ νὰ βγῇ κανεὶς κλειδώνοντας
τὴν πόρτα ἀφοῦ τὸ κλειδί βρέθηκε ἐπάνω στὸ τραπέζι;

Ὅσον θέλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν λύσιν τοῦ ὥς ἄνω προβλήματος
ὁφείλουν νὰ στείλουν τὰς ἀπαντήσεις των συνδεδεμένους μὲ τρίδραχμον
ἀσφράγιστον γράμματόσημον ὥς τὰς 4 Αὐγούστου. Ἐάν ὁ λύτης εἶναι
μόνον ἓνας, θὰ λάβῃ δρ. 300. Ἐάν εἶναι πολλοὶ τὴν 11ην Αὐγούστου θὰ
ἐνεργηθῇ κλήρωσις εἰς τὰ Γραφεῖα μας παρουσία καὶ ὅσων ἐκ τῶν ἀνα-
γνωστῶν μας θέλουν καὶ θὰ δοθοῦν εἰς τοὺς τυχεροὺς τὰ ἑξῆς: εἰς τὸν
πρῶτον δρ. 200. Εἰς τὸν δεύτερον ἓνας δευτέρος τῆμος τοῦ «Πανθεοῦ»
καὶ εἰς τὸν τρίτον βιβλία δρχ. 100. ἐκ τοῦ καταλόγου μας.

SQUIB'S ἡ δὲν ὑπάρχει ἢ εἶναι πολὺ
ἀκριβή. Αὐτὴ φροντίζετε νὰ βρῆτε. Ἀλ-
λως, μεταχειρισθῆτε μίαν ἀπὸ τὰς ἑλ-
ληνικές.

Ἀδὰ «ΚΟΥΛΑΝ». Ἀόρισσαν.— Σὰς ἀπαν-
τῶν δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς. Εἶναι ἀπογοη-
τευτικὸν νὰ βρῆσκεσθε σὲ τόση ἀπελπισία.
Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς αὐτὸ δὲ συντελεῖ
καθόλου στὴν θεραπείαν σας. Ὡστε μὴ
παίρνετε τὰ πράγματα κατὰ καρδίαν. Χρειά-
ζεται ὑπομονὴ καὶ, πρὸ παντός, ψυ-
χραιμία.

Α. Ν. Γ. Ἐνταῦθα.— Σὰς ἀπάντησα
ἰδιαιτέρως. Παρακαλῶ γνωρίσατέ μου ἐγ-
καίρως τὴν λήψιν τῆς ἐπιστολῆς μου.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

τυπα μισάν-
θρωπο λέρ-
δο πού πο-

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΚΑΤΙ ΠΟΛΥ Α... ΤΟ

Μέσα σὲ μίαν καταπράσινη βουνοπλαγιά, μερικὰ χιλιό-
μετρα ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν, ὕψωνεται ἐπιβλητικὸ τὸ μεγάλο
λευκὸ Σανατόριο.

Μία πένθιμη ἡσυχία ἀπλώνεται γύρω, στὰ πυκνὰ καὶ
μεγάλὰ δέντρα πού τὸ κυκλῶνουν ὁλόγυρα.

Ἀπάνω ἀπ' ἓνα ἀσπρὸ σιδε-
ρένιο κρεβάτι πού βρῖσκου-
μαι ξαπλωμένος, παρακολου-
θῶ ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο
τὰ πουλιὰ πού σιχίζουν ἐξέφρε-
να ἀπ' τὰ παιγνίδια, τὸν κα-
ταγάλανθοῦσι ἀέριο οὐρανὸ.

Ἐνῶ ἀπὸ τὸσον καιρὸ
πού ἐπληξά ἔδω πέρα μόνος
κι' ἐγκαταλειμμένος, ἦρθε σή-
μερα νὰ μ' ἐπισκεφθῇ ἓνας
ἀπ' τοὺς πιδ καλοῦς κι' ἀγα-
πημένους μου φίλους, ὁ Γιδω-
ργος. Μαζὶ του ἦταν κι' ἓνα
ὁμορφ, χαριτωμένο κορίτσι,
πού τὸ βλεπα γιὰ πρώτη φο-
ρὰ. Πρόσεξα τὸ γοητευτικὸ
προσῶπὸ καὶ τὴς καθὼς μ' ἐκύτ-
ταζε μὲ τὰ δολύγλυκα καστα-
νά της μάτια, πού τὰ παι-
σίωναν οἱ μπούκλες τῶν ὡ-
ραίων μαῶρων μαλλίων της!

Ὁ φίλος μου ἔσπευσε νὰ μὲ συστήσῃ.
—Ἐρεῖς Μίμη, εἶναι ἡ Τζούλια πού σοῦ εἶχα μιλήσει
ἄλλοτε. Εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σε γνωρίσῃ.

Τὸ νέο κορίτσι μ' ἐπλησίασε, καὶ μ' ἐχαίρετ' εὐγενί-
κά, σφιγγόντας μὲς στὸ δικό μου τὸ λεπτὸ ἀλαστρονέριο
χεράκι της. Ἀπὸ τότε, πού ἡ καταρα-
μένη αὐτὴ ἀρρώστεια μ' ἐρρίξε ἔδω
πέρα, δὲν εἶχα δεῖ ἄλλο γυναικεῖο
πρόσωπο. Ὁ φίλος μου, μού εἶχε μιλή-
σει πολλὰς φορές γιὰ τὴ Τζούλια του.

Πῆγαιναν καὶ οἱ δύο στὸ ἴδιο γυ-
μνάσιον καὶ καὶ γνωρίστηκαν, κι' ἀγα-
πήθηκαν μὲ μίαν μεγάλη καὶ φλογε-
ρὴ Ἀγάπην.

Πόσο τοὺς ζήλευα τοὺς δύο αὐ-
τοὺς ἐρωτευμένους, πού χαϊρόντου-
σαν ἀμέριμνοι τὴ ζωὴ, καὶ μεθοῦσαν
ἀπ' τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀγάπης των!

Ἐνῶ ἐγὼ, καρφωμένος ἔδω πέρα,
δὲν περιμένα τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸν
ἀργὸ ἀλλὰ βέβαιον θάνατον τῆς φριχτῆς
ἀρρώστειας μου... Κι' ὅμως, ἤθελα
τόσο πολὺ νὰ σκεπθῶ, ν' ἀπλώσω
τὰ χεῖρά μου, καὶ ν' ἀγκαλιάσω τὴ
ζωὴ πού μὲ προσκαλοῦσε ἀπ' τὸ ἀ-
νοιχτὸ παράθυρο! Μὰ δὲν μπορούσα,
ἦμουν τόσο ἀδύνατος, τόσο ἀρρω-
στος...

Ἀπ' τοὺς θλιβεροὺς αὐτοὺς συλ-
λογισμοὺς, μὲ διέκοψε ἑξαφνα ἡ ἀργυ-
ρή φωνὴ τῆς καινούργιας μου
φίλης.

—Προπαντὸς δὲν πρέπει νὰ στεναχωρεῖσθε, μοῦ εἶπε.
Μία μικρὴ προσπάθεια χρειάζεται νὰ τονώσετε τὸ ἥθικόν
σας, καὶ πολὺ γρήγορα θὰ γίνετε καλά καὶ θὰ σὰς δοῦμε
κοντὰ μας.

Ἐνα μικρὸ χαμόγελο ἀνέβηκε στὰ χεῖλη μου. Προφα-
νὸς ὁ φίλος μου τὴν εἶχε συμβουλευθεῖ νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ.

Μέσα σὲ μίαν καταπράσινη βουνοπλαγιά, μερικὰ χιλιό-
μετρα ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν, ὕψωνεται ἐπιβλητικὸ τὸ μεγάλο
λευκὸ Σανατόριο.

Μία πένθιμη ἡσυχία ἀπλώνεται γύρω, στὰ πυκνὰ καὶ
μεγάλὰ δέντρα πού τὸ κυκλῶνουν ὁλόγυρα.

Ἀπάνω ἀπ' ἓνα ἀσπρὸ σιδε-
ρένιο κρεβάτι πού βρῖσκου-
μαι ξαπλωμένος, παρακολου-
θῶ ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο
τὰ πουλιὰ πού σιχίζουν ἐξέφρε-
να ἀπ' τὰ παιγνίδια, τὸν κα-
ταγάλανθοῦσι ἀέριο οὐρανὸ.

Ἐνῶ ἀπὸ τὸσον καιρὸ
πού ἐπληξά ἔδω πέρα μόνος
κι' ἐγκαταλειμμένος, ἦρθε σή-
μερα νὰ μ' ἐπισκεφθῇ ἓνας
ἀπ' τοὺς πιδ καλοῦς κι' ἀγα-
πημένους μου φίλους, ὁ Γιδω-
ργος. Μαζὶ του ἦταν κι' ἓνα
ὁμορφ, χαριτωμένο κορίτσι,
πού τὸ βλεπα γιὰ πρώτη φο-
ρὰ. Πρόσεξα τὸ γοητευτικὸ
προσῶπὸ καὶ τῆς καθὼς μ' ἐκύτ-
ταζε μὲ τὰ δολύγλυκα καστα-
νά της μάτια, πού τὰ παι-
σίωναν οἱ μπούκλες τῶν ὡ-
ραίων μαῶρων μαλλίων της!

Ὁ φίλος μου ἔσπευσε νὰ μὲ συστήσῃ.
—Ἐρεῖς Μίμη, εἶναι ἡ Τζούλια πού σοῦ εἶχα μιλήσει
ἄλλοτε. Εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σε γνωρίσῃ.

2056

Κι' ὁμως, τὸ βλεπε πολὺ καλά, πὼς δὲν μπορούσα νὰ
βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα πιά ζωντανός...

Πολὺ γρήγορα θαρρόταν ὁ ταχτικὸς κι' ἀναπόφευκτος
ἐπισκέπτης τοῦ Σανατορίου, νὰ σβύσῃ κάθε ζωὴ ἀπ' τὸ
σκελετωμένο μου σῶμα, καὶ
ν' ἀδειάσῃ ἀπ' τὴν παρουσίαν
μου τὸ ἀσπρὸ αὐτὸ σιδερένιο
κρεβάτι.

ΓΙΑΤΙ!...

—Μάννα, γιατί μ' ὀνειράται τὸν ὕπνον μου ταράζω
κι' ὅλο τὸ Νίκο βλέπω μ' ἄντρος νὰ μὲ γλυκοφιλᾷ;
Μάννα, γιατί σὰν ἔρχεται τὴν Κυριακὴν γλυμοιάζω
κι' οὔτε γελῶ ὅπως ἄλλοτε κι' οὔτε κι' αὐτὸς γελᾷ;

—Ἴσως παιδί μου τὰ τρελλὰ παιγνίδια σου σὲ κάνουν
νὰ βλέπῃς τέτοια ὀνειράτα; μὰ δὲν εἶν' ἀληθινά;
Τραγουδῆσε, κορούλα μου, κι' οἱ πόνοι σου θὰ γιάνουν,
κι' ἄσε τὸ νοῦ σου νὰ πετᾷ σὲ μέρη μακρινά.

—Μάννα, γιατί χτές στὸ χορὸ, πού χόρευα μαζί του
μούσφιγγε κάτι τὴν καρδιά—δίχως καμμιὰ ἀφορμὴ;—
Γιατὶ μάννα μὲ ζάλιζε—σὰν τὸ κρασί—τὴ πνοὴν του
κι' εἶχα μίαν θέρη ἀβάσταχτη σ' ὅλο μου τὸ κορμί;

—Θάταν ἡ κούραση μαζί μὲ τὴν νεροπὴ τῆς Ἡβης;
μὰ τί νὰ σκιαζοῦμαι ἀπὸ σέ; γιατί πιά νὰ σιγῶ;
τὰ τόσα συναισθήματα πού μέσ' στὴν ἄγνοια κρύβεις,
κάποια φορὰ, μικρούλα μου, τὰ γνώρισα κι' ἐγώ.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΦΥΛΑΧΘΗΤΕ

Τρελλές μικρούλες, πού γοητευτικὲς σειρήνες τὶς αἶ-
θουσες τῶν ντάνσιγκ πλημμυρίζετε, ἀκούσατέ με.
Ἐγκαταλείψτε τὸ χορὸ, πού, σὰν τὸ φῶς τὶς πεταλοῦδες,
σὰς μαγνητίζει. Δὲν ἔχετε νὰ περιμέ-
νετε τίποτε καλὸ ἀπὸ κεῖ.

ΤΡΟΤΕΖΕΣ...

Ξεδιάντροπες, φοιτικὰ βαμμένες
κάποιες «τροτέζες» πουλημένες
σέρνουν στοὺς δρόμους τὸ κορμί
μὲ κάποια ψεύτικὴν ὀρμη...
καὶ στοὺς πελάτες πού γελοιοῦνται,
γελῶντας ψεύτικα πουλιοῦνται.

Γιατὶ ποτε δὲν θὰ μαντέψουν
κ' ἂν θὰ τοὺς ποῦν δὲν θὰ πιστέψουν
Κάτω ἀπ' τὸ γέλιο πού σκορποῦνε
ἴσως γιὰ κάτι νὰ πονοῦν...

Δίχως συμπόνιαν θὰ γελᾶσουν
μαζὶ τοὺς νύχτες θὰ περάσουν
δίχως νὰ νοιώσουν τὴν ἀλήθειαν
τ' ἀμαρτωλὰ πού κρύβουν στὴ θείαν...

Ξεδιάντροπες, φοιτικὰ βαμμένες
φτωχὲς τροτέζες πουλημένες
γελοῦνται πνίγοντας τὸ κλάμμα
γιὰ κάπνιο πούχον ζήσιν δράμα...

Κι' εἶσι γυροῦντες τὰ βραδία
γιὰ πελατεῖα στὰ σοκάκια
τὸ σῶμα τοὺς γιὰ νὰ πουλήσουν
φτωχὲς «γυναίκες» καὶ νὰ ζήσουν.

ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ

προσέξτε, μὴ δώσετε πίστη στὰ πλάνα τοὺς λόγια!...

Μὲ τὴν πρώτη σας υποχώρησιν, εὐθὺς μόλις τοὺς ἀνοί-
ξετε τὴν ἀγκάλῃ σας, τοὺς προσφερετε τὸ νέκταρ τῶν
κοραλλένιων σας χειλῶν κι' ἀφεθήτε στὰ θερμά τους χά-
δια, θὰ τοὺς χάσετε ἀπ' τὰ μάτια σας καὶ θὰ μέινετε μὲ τὴν
ἀνάμνησιν μιᾶς χαμένης ἐλπίδας. ΛΙΤΣΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΟΣΧΑΡΙ ΤΟΜΑΤΕΣ—Διά 7-8 άτομα—πέρνομε μιά δόξα κρέας, μιάμιση δόξα τομάτες, 4 κουταλιές της σούπας βούτυρο, 2-3 κουταλιές αλεύρι, μιά κουταλιά ξάχαρι, 1 ποτήρι άσπρο κρασί άρτοποιήντο, λίγο μαϊντανό φιλό και άλιτοπίπερο. Πλένομε τὸ κρέας καὶ τὸ κόβομε σὲ μερίδες, τὸ αλευρώνομε καὶ τὸ τηγανίζομε μὲ βούτυρο. Κατόπιν βάζομε τὸ κρέας μόνον σὲ μιά κατσαρόλα καὶ σὲ τηγάνι ρίχνομε τὸ αλεύρι καὶ τὸ ταράσσομε μὲ ἓνα ξύλινο κουτάλι ἕως ὅτου πάρη χρώμα καστανί. Τότε ρίχνομε σὲ τηγάνι τὸ κρασί καὶ ἓνα ποτήρι νερό, δουλεύοντας πάντοτε μὲ τὸ κουτάλι γιὰ νὰ μὴ σβολίσῃ τὸ αλεύρι. Ὄταν ὅλα αὐτὰ βράσουν, τὰ περνοῦμε ἀπὸ φιλό τρυπητὸ στὴν κατσαρόλᾳ πὺν εἶναι τὸ κρέας. Πέρνομε τότε τὰ 300 δράμια τῶν τομάτων, τῶν πῶ λυωμένες, τῶν κόβομε σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ τῶν βάζομε στὴν κατσαρόλα μᾶζι μὲ τὸ ἄλιτοπίπερο καὶ τὴ ξάχαρη. Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν τοποθετοῦμε στὴ φωτιά νὰ βράσῃ μισὴ ὥρα τοῦλάχιστο. Κατόπιν βάζομε μ' ἓνα πηροῦνι τὸ κρέας καὶ τὸ βάζομε σ' ἄλλη κατσαρόλα, μέσα δὲ σ' αὐτὴ τὴν κατσαρόλα ρίχνομε τὴν σάλτσα, ἀφοῦ τὴν περάσσομε ἀπὸ τρυπητὸ. Ἐν ἀνάγκῃ τὴν ἀραιώνομε μὲ λίγο νερό βραστὸ. Ξαναβάζομε πάλι στὴ φωτιά τὴν νέα κατσαρόλα, τῶν ὑπόλοιπες τῶν τοποθετοῦμε κι' αὐτῶν ὁλόκληρες μέσα στὴν κατσαρόλα καὶ σὲ μετὰ τοῦ κρέατος. Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ ἑξακολουθοῦμε νὰ ψήσιμο τοῦ φαγητοῦ, μέχρις ὅτου ψηθῇ τὸ κρέας καὶ πυκνω

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΒΡΑΔΥ

ΠΕΜΠΤΗ
Μοσχάρι τομάτες
Πατάτες τηγ. Τυρί
Μπουρεκάκια κιμά
Τυρί-Φροῦτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Καλομαράκια τηγ.
Χόρτα-Φροῦτα
Μελιτζάνες γιαχνί
Ἐλῆες-Κομπόστα

ΣΑΒΒΑΤΟ
Συναγριδα ψητή
Σαλάτα-Φροῦτα
Πατάτες βραστές
Ὁμελέτια τυρί-Φροῦτα

ΚΥΡΙΑΚΗ
Κοτόπουλο ἀτζέμ πιλάφι
Κολοκ. τηγ.-Σαλάτα
Τυρί-Παγωτό
Παϊδάκια σχάρας
Τυρί
Σαλάτα-Φροῦτα

ΔΕΥΤΕΡΑ
Ἐντόθια ρηγανάτα
Πουρέ πατάτες-Φροῦτα
Χυλόπητες βουτ.
Φροῦτα

ΤΡΙΤΗ
Ἀρνί φασολάκια
Πιλάφι-Φροῦτα
Μελιτζάνες μουσακά
Τυρί-Φροῦτα

ΤΕΤΑΡΤΗ
Γαρίδες σάλτσα
Ἐλῆες-Χόρτα-Φροῦτα
Μπάμιες γιαχνί
Τομ. τοματ.-Φροῦτα

θὴ ἡ σάλτσα. Σερβίρομε σὲ μέσο τῶν πιατέλας τὸ κρέας καὶ γύρω τῶν τομάτων ΜΠΟΥΡΕΚΑΚΙΑ ΚΙΜΑ. Πέρνομε μισὴ ὁκτ' κιμά 100 δράμια φύλλα μακαλαβᾶ, λίγη τομάτα 1-2 ψιλοκομμένα κρεμμυδάκια, 75 δράμια ἄσπρο κρασί, 200 δράμια νερό, 2 αυγά 25 δράμια τριμένο τυρί καὶ ἀνάλογο ἄλιτοπίπερο. Κοβουρντίζομε τὸν κιμᾶ μὲ τὰ κρεμμυδάκια καὶ τὸ βούτυρο. Κατόπιν τὸν σβύνομε μὲ τὸ κρασί καὶ τὸ νερό, ρίχνομε μέσα τὴν τομάτα καὶ τὸ ἄλιτοπίπερο καὶ τ' ἀφήνομε νὰ σιγοβράσουν, ἕως ὅτου ψηθῇ ὁ κιμᾶς καὶ πῆ ὅλο τὸ νερό τῶν. Κατόπιν τὸν κατεβάζομε ἀπὸ τὴ φωτιά, καὶ ὅταν μισοκρυώσῃ σπάζομε μὲ σα τὰ δὺ ἀυγά προσθέτοντας καὶ τὸ τυρί. Ὑστερα ἀπλώνομε σὲ τραπεζιὰ τὰ φύλλα, τὰ κόβομε σὲ ὅποιαδήποτε σχῆμα θέλομε, βάζομε μέσα ἀνάλογον καὶ μᾶ τὸν δένομε ὅτι σχῆμα θέλομε, τὰ βουτυρώνομε, τὰ τοποθετοῦμε μέσα σὲ ταψι καὶ τὰ βάζομε σὲ φούρνο ἐπὶ 20 λεπτά. Σερβίρονται μὲ ἓνα πευρέ.

ΠΑΓΩΤΟ ΒΕΡΥΚΟΚΟ.—Πέρνομε τόσα βερύκοκα ὥστε νὰ βγάλουμε 150 δρ. πολτὸ 150 δράμια σιρόπι καὶ τὸ ζουμι 2 λεμονιῶν. Ἀνοίγομε σὲ δὺ τὰ βερύκοκα πὺν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ λυωμένα καὶ ἀφοῦ βγάλωμε τὰ κουκούτσια τὰ περνοῦμε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ πουρέ. Φιλάχνομε σιρόπι 150 δράμια καὶ ἀφοῦ μισοκρυώσῃ τὸ ἀνακατεῦμε μὲ τὸν πολτὸ τὰ βερύκοκα καὶ τὸ ζουμι τῶν λεμονιῶν κι' ἔπειτα τὰ βάζομε στὴν παγωνιέρα καὶ τὸ παγωτό εἶναι εἰοίμο.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΖΗΤΗΜΑ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΣ
Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἶχε τόσο μεγάλῃ ἰδέα γιὰ τὴν εὐθυκρισίαν τῆς ἐρωμένης του κυρίας Μαιντενόν, ὥστε τῆς ἔλεγε κάποτε:
—Προσφώνοῦν ἓνα βασιλεῖα Μεγαλειότατο, τὸν Πάπαν ἢ Ὑμετέρα Ἀγιότης, ἓνα πρίγκηπα ἢ Ὑμετέρα Ὑψηλότης. Ἐσὰς πρέπει νὰ σὰς λέγουν ἢ Ὑμετέρα Ἐμβρίθεια.

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ!
Ὄταν ὁ ἀποκεφαλισθεὶς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Κάρολος Α' ἐκρατεῖτο ἀκομὴ στὴ φυλακὴ καὶ ἐπρόκειτο νὰ διδοῖτο ἓνα πρίγκηπα ἢ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους του, περιέζωσαν τὸν πύργο καὶ ἀρχισαν νὰ ζητοῦν μεγαλοφώνως τὴν κατάδικήν του ἀνακτος.

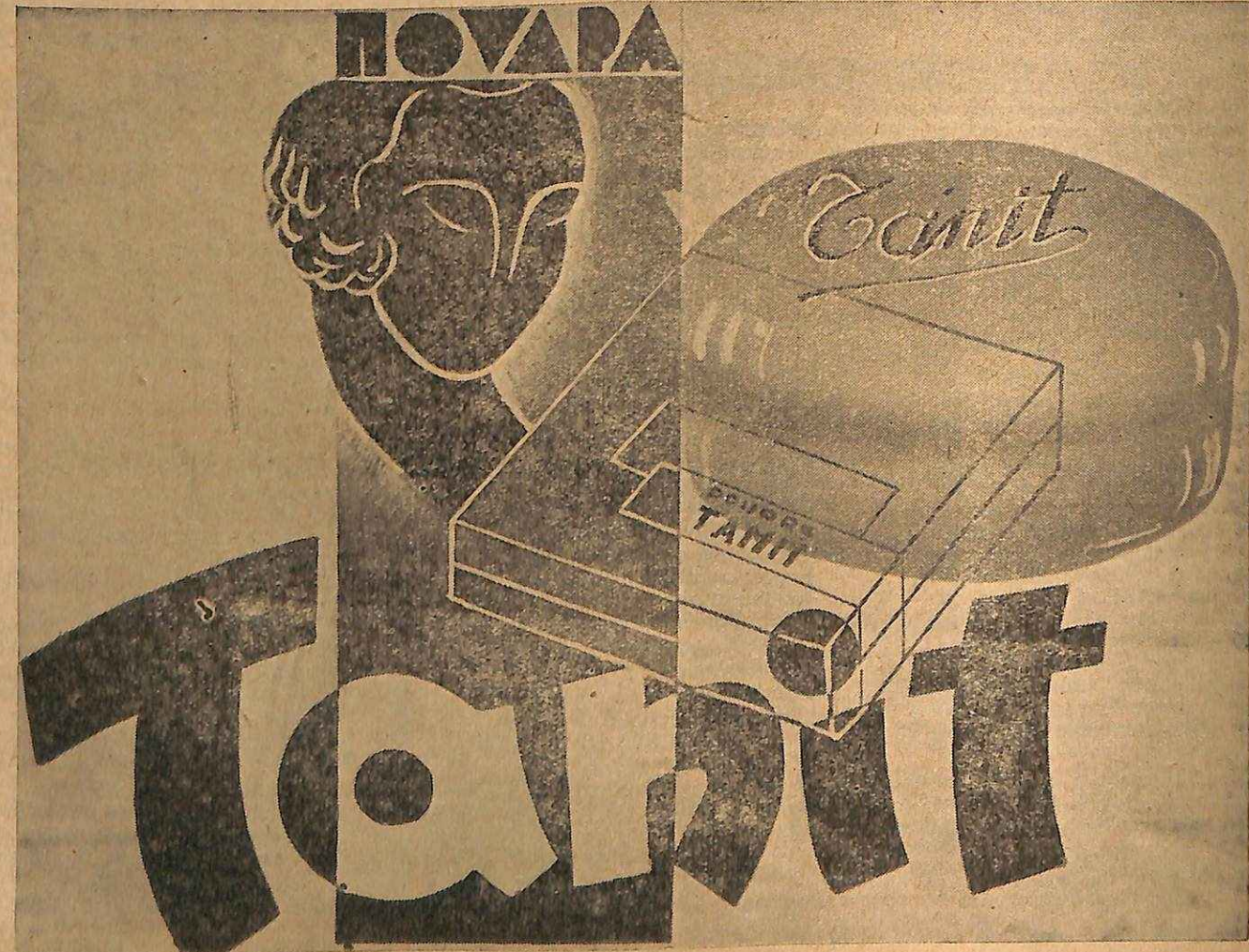
—Δυστυχισμένοι φτωχοί, ἐφώνασε ὁ μονάρχης. Ἄν σὰς ἔδιναν λίγα χρήματα θὰ ἐφώνάζατε ἐναντίον ἐκείνων πὺν σὰς ἐπλήρωσαν διὰ νὰ φωνάζετε ἐναντίον μου!

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΥΠΝΟΒΑΤΕΣ
Ἐνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα φαινόμενα ὑπνοβασίας ἦτο τοῦ Αὐστριακοῦ χειρουργοῦ Φράγκ, ὁ ὁποῖος κοιμώμενος ἔκανε εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν τοῦ ἀφαιμῶναι καὶ ἔδενε κατόπιν τὸ μπράτσο του ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔπαιρνε αἷμα, ὥς νὰ ἦταν ἐν ἐγρηγόρει. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔσηκωνετο ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἐκάθθητο σὲ μιά καρέκλα, ἐτρυποῦσε τὴν φλέβα του καὶ ἐπαναλάμβανε τὸ πείραγμα αὐτὸ κάθε φορὰ πὺν ἡσθάνετο πόνο εἰς τὸν λαιμὸ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπασχε συχνά.

«Εἶδα ἓνα ὑπνοβάτη, γράφει ὁ Βολταῖρος, πὺν ἔσηκωνετο ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ἐντόνετο, ἔκανε ρεβερέντες καὶ ἔχόρευε θαυμάσια μενουέτο. Ὑστερα ἐγδύνετο, ξανάπεφτε σὲ κρεβάτι του καὶ ἑξακολουθοῦσενὰ κοιμάται».

Μία ἄλλη ὑπνοβάτης ἔσηκωνετο κάθε βράδυ καὶ ἐπῆγαινε νὰ γεμίσῃ τὴν στάμνα τῆς σὲ μὴ βρύση, ἀπέχουσαν τριακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ χωριό. Τὸ πρῶτ' εὗρισκε τὴν στάμνα γεμάτη, καὶ μὴ ὑποπτευομένη ὅτι ἦταν ὑπνοβάτης, ἐπίστευε ὅτι τὴν εἶχε γεμίσει ὁ διάβολος. Κάποτε ἓνας νέος, παραφυλάξας τὴν ἀτυχὴ, τὴν ἄρπαξε καθ' ὅδον καὶ ἐζήτησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς καταστάσεώς της. Ἡ ὑπνοβάτης ἐξαφνιάσθηκε, ἐξύπνησε, καὶ ὅταν εἶδε ὅτι εὗρίσκετο γυμνὴ εἰς τὰς ἀγκάλας ἑνὸς ἀνδρός, πέθανε ἐκ τοῦ τρόμου ἀπὸ συγκοπῆς.

ΠΟΥΔΡΑ ΜΠΡΥΝΕΤ

ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΙΜΜΕΛ

**ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ
VANISHING CREAM
ΛΟΣΙΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
SKIN TONIC
ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ
SKIN FOOD**

*Ασφαλίμωχα
ωροσίοντα τοῦ σῶκος*

GEORGE

σοῦ χαρίζουν ὡμορφιά καὶ υγεία

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤ' ΜΑΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

*Ἰσχυώσατε βιβλιογραφίαν δωρεάν
ἀπὸ τὸν ἀρρομδευτήν σας*

**ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5-ΤΗΛ. 20-918**

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε ἂν βάψητε μόνῃ σας ἓνα περσινὸ Σας μὲ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς **ARTI** αἱ ὁποῖαι κάθε παλὴ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο. **Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶναι πραγματικότης.** Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πεισθῇτε. Αἱ Βαφαὶ **ARTI** πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία & Ἐμπορικά.

Μὴν ἀποφασίσετε νὰ φωτογραφισθῇτε πρὶν ἐπισκεφθῇτε τὸ ἀτελιὲ τοῦ μοναδικοῦ καλλιτέχνη φωτογράφου

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΙΤΛΙΓΓΕΡ
Κολοκοτρώνη 57 Ἀθῆναι
Εἰδικότης εἰς τὰς μεγεθύνσεις
Ἀπόδοσις φυσιογνωμίας τελεία
Κομμώσεις δωρεάν

ΠΑΝΑΓ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8Α
ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν Ἀγγλικῶν Κασμηρίων

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

Κάθε αναγνώστης του «ΠΑΝΘΕΟΥ» που θα στείλη στα γραφεία (Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ από εκείνα που δημοσιεύουμε κάτω από τη «σελίδα του Άρχισυντάκτη» — όποιασδήποτε ημερομηνίας και αν είναι — θα πέρνη ένα από τα κάτωθι βιβλία:

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ: ΒΕΡΘΕΡΟΣ Σελίδες 112
ΤΖΩΝ ΗΡΣΚΙΝ: Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ > 190
ΚΑΝΤΡΙΕ ΧΑΝΟΥΜ: ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ > 100
(Ταχυδρ. δραχ. 1.50)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΛΕΞ. ΜΠΙΣΣΩΝ: Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ Σελίδες 425
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ: Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ > 545
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ: Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ > 415
(Ταχυδρ. Δραχ. 4.50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ: ΝΑΝΑ Σελίδες 272
ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ: ΤΟΣΚΑ > 225
ΜΑΡΣΕΛ ΟΛΣΤΑΪΝ: Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ > 304
ΑΛΕΞ. ΡΑΝΤΣΕΦ: ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ > 270
ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΙΙΚΟΥ: ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ > 272
ΕΠ. ΠΡΕΒΑΛΙΟ: Ο ΦΡΑ—ΔΙΑΒΟΛΟΣ > 288
ΑΛΗ ΜΟΥΖΑΦΕΡ: 30 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΝΟΥΧΟΣ > 308
ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΕΛ: ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ > 372
ΕΔΜΟΝΔ ΔΑΝΤΕΛ: ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ > 268
Φ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Η ΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΣΑ > 320
Κ. ΑΤΤΙΚΟΥ: ΣΙΔΕΡΦΝΙΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ > 248
ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ > 272
(Ταχυδρ. δραχ. 3)

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΔ. ΝΤ' ΕΝΕΡΥ: ΑΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ Τόμοι 2 Σελ. 772
ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ: ΓΕΦΥΡΑ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ > 675
(Ταχυδρ. δραχ. 8)

ΜΕ 50 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ: ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ Τόμοι 5 Σελ. 1104
(Ταχυδρ. δραχ. 11)
ΟΛΑ ΠΛΟΥΣΙΩΙΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
Μόνον οι αναγνώστες των Έπαρχιών
έπιβαρύνονται με τα ταχυδρομικά.

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑ

Η Μόδα απαιτεί έκαστοτε όπως το άρωμα έναρμονίζεται με την εποχήν. Δι' εφέτος ως άρωμα της μόδες άνεδείχθη το MATINÉE. Το άρωμα τούτο έχει μεγάλην επιτυχίαν καλαίσθητον ευώδιαν δροσερών ανθέων, είνε πολύ ευχάριστον και μεγάλης διαρκείας. Το άρωμα MATINÉE πωλείται εις έσφραγισμένα φιαλίδια πολυτελή προς δρ. 57 έκαστον και εις χύμα προς δρ. 2 το γραμμάριον. ΜΟΝΟΝ εις το Μυροπωλείον «ΑΡΙΣΤΟΣ» όδός Περικλέους 31.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ίατρός

Μεταδοτικών και δερματικών
Νοσημάτων

Όδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ίδιαίτερον διαμέρισμα δι' έκαστον
άσθενή

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΓΙΔΟΣ

Παθολόγος—Παιδίατρος
Όρφέως 57 — Τηλ. 26-569
ΘΗΝΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Του προσώπου και οι ουδήποτεμέρου του σώματος χρησιμοποίησατε το παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικόν άποτριχώτικόν RAPIDEN-ΤΗΤό όποϊόν έξαλείφει διά παντός με την ρίξαντό περιτόν τρίχωμα.

Συγχρόνως δέ λόγω των έκλεκτών τοι καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις το δέρμα την άπαλότητα βελούδου.

Άπολειστική πώλησις διά την Ελλάδα

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοά Φέξη 59 Άθήναι (Πρώτος όροφος)

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

“GEORGE”